

PETER CHAMBERS

VORBEȘTE-I DE RĂU PE MORȚI



PETER CHAMBERS

vorbește-i de rău pe morți

Coperta de Mihai Mănescu

SPEAK ILL OF THE DEAD
by
PETER CHAMBERS
London
Robert Hale Limited

PETER CHAMBERS

Vorbește-i de rău pe morți

În românește de Doina Racoviceanu

București, 1977
EDITURA UNIVERS

CAPITOLUL I

Era o femeie măruntică, destul de trecută, şi stătea în faţa mea păcănind nervoasă din închizătoarea de alamă a poşetei. Putea avea oricît între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, dar nu dădea semne că ar vrea să-şi ascundă vîrsta. Se numea Carter, doamna Erasmus Carter Junior. După privirile de pasăre speriată pe care le arunca în jur, era clar că nu-i stătea în obicei să facă vizite detectivilor particulari.

I-am zîmbit sperînd s-o încurajez. Chipul ei căpătă o expresie vecină cu panica. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi sărit de pe scaun şi s-ar fi aruncat pe fereastră. Acum, cînd mă gîndesc la tot ce a urmat, poate că era mai bine dacă o făcea.

— Vă rog, doamnă Carter, cu ce vă pot fi de folos ?

Îşi drese glasul cu un sunet repezit şi lătrat.

— Domnule Preston, poate că n-am făcut bine venind la dumneavoastră.

— Mi-e greu să-mi dau seama, dacă nu cunosc motivul care v-a adus la mine, am spus ca s-o îmbărbătez.

Era o zi fierbinte şi n-aveam nici un chef s-o ascult pe doamna Carter vorbindu-mi despre micile ei necazuri, oricare ar fi fost ele. Aş fi vrut să fiu pe hipodrom, unde luau startul cîţiva cai de primă mînă. Partea proastă era că în ultima vreme mă cam păcălisem cu caii ăştia de primă mînă care nu-şi respectau promisiunile, aşa că aveam nevoie să mai şi lucrez.

Viitoarea mea clientă mai meşteri ceva la poşetă înainte de a mi se destăinui.

— Căutaţi şi persoane dispărute ? se informă ea.

— Cîteodată. Vreţi să caut pe cineva ?

Dădu atît de puternic din capul ei de viezure, încît am crezut că-şi frînge şira spinării.

— Da, pe sora mea Anthea.

Apoi amuţi din nou. Am luat o foaie albă de hîrtie, curată, şi oftînd în sinea mea, am aşternut-o pe birou, apoi am scos capacul stiloului. Există un anume tip de clienţi cărora le place chestia asta. Le dă impresia de ordine şi sistem, ceea ce pare să-i liniştească. Dacă ar vedea însă numai o parte din dezordinea care urmează, ar fi mai puţin liniştiţi.

— Poate-mi daţi ceva detalii, i-am sugerat. Aţi putea să-mi spuneţi prenumele dumneavoastră ?

— Sigur, mă numesc Cornelia.

Cornelia şi Anthea. Cineva îşi cam bătuse joc de ele.

— Şi adresa dumneavoastră, doamnă Carter ?

— Vedeţi, nu am o adresă... vreau să spun că, în sfîrşit, cred că cel mai bine ar fi să notaţi adresa mătuşii mele. Mătuşa mea este foarte bolnavă şi n-are pe nimeni care s-o îngrijească. Şi cum am picat, e de la sine înţeles că ar trebui să mă ocup eu de ea.

Am zîmbit din nou, ca să-i arăt că am priceput situaţia.

— Şi unde locuieşte mătuşa dumneavoastră ?

— Orange Patch, Little Falls, lîngă Fresno.

Am notat totul cu grijă.

— Spuneaţi că aveţi grijă de mătuşa dumneavoastră. Locuieşte la o fermă ?

— Da. O fermă de fructe. Dar eu nu mă ocup de fermă, e şi normal. Există un om angajat special pentru treburile fermei. Eu nu mă pricep şi mi-e teamă că n-aş fi de mare folos, adăugă fluturînd din mînă.

Cred şi eu, am gîndit în sinea mea.

— După cîte înţeleg, nu staţi cu ea de multă vreme.

Obţinerea unor informaţii folositoare promitea să fie o chestiune de durată. Dădu din cap.

— Nu. De aproximativ o lună. Ştiţi, am fost plecată mulţi ani în străinătate. În Africa. Soţul meu ocupa un post important acolo.

Făcu o pauză pentru a se convinge că am înţeles ce-a vrut să zică.

— Da ? Şi acum a fost rechemat ?

Spre disperarea mea, doamna Carter izbucni în plîns, îşi înfundă mîna în poşetă de unde scoase un petec de dantelă roz mirosind tare a apă de colonie şi-şi tamponă de zor ochii.

— Vai, nu, suspină ea. Nu l-am putut aduce acasă. A fost îngropat în țara aia infernală, printre oamenii din îngrozitori. Bietul Erasmus. Dorea așa de mult să moară acasă.

Mai gemu de cîteva ori, apoi se liniști. Încă vreo cîteva smiorcăieli și o ultimă fluturare a cu-totul-nefolositoarei batiste roz.

— Vă rog să mă iertați, n-am vrut să..., bîigui ea.

— Lăsați, înțeleg perfect. Așadar, ați fost nevoită să vă întoarceți în Statele Unite, și pentru moment locuiți cu mătușa dumneavoastră. Povestiți-mi ceva despre Anthea.

Rămase pe gînduri.

— Totul mi se pare o prostie acum, cînd mă gîndesc la cele întîmplate. Ne-am certat, știți.

Pe măsură ce vorbea, îmi dădeam seama că termina fiecare propozițiune cu această supoziție. Și asta nu pentru că vizitatoarea mea se aștepta ca eu să știu ceva. Era pur și simplu o figură de stil.

— De la ce a pornit cearta ?

— Totul părea atît de important pe vremea aceea. O, dacă tinerii ar înțelege că asemenea certuri care se iscă din nimic se sfîrșesc adesea atît de greu și de dureros. Și totuși, pe măsură ce îmbătrînești, realizezi că singurul lucru care contează rămîne familia. Din păcate, cînd ajungi să-ți dai seama de asta e prea tîrziu uneori ca să mai poți face ceva.

— Foarte adevărat, am spus cu seriozitate.

La fel de adevărat era că doamna Carter fusese multă vreme departe de familia ei, și dacă n-ar fi survenit moartea nefericitului Erasmus, ar fi fost și acum în Africa. Poate că se mai gîndea la sora ei, dar mă îndoiam că soarta acesteia a preocupat-o și în alt fel.

— Dar atunci, continuă ea, eram tinere. Anthea a fost totdeauna o fire aprigă, de fapt a fost totdeauna foarte impulsivă. De abia îl cunoscusem pe domnul Carter, cînd Anthea a avut ideea nebunească de a se face actriță. Vă puteți închipui reacția familiei.

Am încuviințat, cu toate că nu-mi imaginam deloc reacția acelei familii despre care nu știam nimic.

— Avea o slujbă bună, ca stenodactilografă la cea mai mare întreprindere comercială din oraș. Sînt sigură că nu

s-ar fi intîmplat nimic, dacă tipul acela îngrozitor nu i-ar fi vîrît în cap idei atît de ridicole.

— A, deci era și un bărbat la mijloc. Îmi puteți spune ceva despre el ?

Buzele ei palide se strînseră cu dezgust.

— Desigur. Zicea că-l cheamă Walstrom.

— Vreți să-l spuneți literă cu literă, vă rog ?

Mi-l dictă literă cu literă. M-am uitat atent la numele de pe hîrtie.

— Pare un nume scandinav, poate suedez sau danez ?

— Habar n-am, pufni ea cu dispreț. Mi-amintesc că celălalt nume era Joseph.

— Bănuiesc că acest Walstrom i-a băgat în cap surorii dumneavoastră să se apuce de teatru

— De teatru ? zise ea batjocoritor. Da' de unde. Dacă ar fi fost așa, alta ar fi fost reacția familiei. În definitiv, în vremurile de azi destule persoane cumsecade intră în teatru. Chiar fiica unuia dintre vecinii noștri s-a făcut artistă și e pe cale să devină celebră.

— Atunci ce-și pusese Walstrom în gînd ?

— Spunea că ar trebui să devină mai întîi model. Nu știu, domnule Preston, ce înseamnă cuvîntul ăsta aici, în Monkton City, dar știu precis ce înseamnă în orașul nostru.

Mă rog, în privința asta nu era prea mare divergență de păreri între cei de-acolo și cei din Monkton.

— Înțeleg foarte bine ce vreți să spuneți, doamnă Carter. Trebuie totuși să vă atrag atenția că meseria de model reprezintă o parte importantă și rentabilă a afacerilor legate de distracții.

— Îmi dau seama, spuse ea. Dar oare cîte dintre tinerele care-și zic model au practicat vreodată această profesiune în mod onorabil ?

Am zîmbit. Doamna Carter nu era deloc neștiutoare.

— N-aș putea să spun în ce proporție. Individul acesta, Walstrom, cu ce se ocupa ?

— Asta-i altă poveste. De fapt, nimeni nu știa exact, nici chiar Anthea. El zicea că este animator, dar nu dădea nici un fel de amănunt despre munca lui. E clar că tipul era un escroc.

M-am abţinut să zîmbesc cînd am auzit cum îi spune.

— Oricine, în afară de soră-mea, îşi putea da seama de la prima vedere ce fel de om este.

— Cu ce se ocupa în oraşul dumneavoastră ? Şi, fiindcă veni vorba, în ce oraş ?

— În South Creek, statul Idaho. La mai puţin de o oră de Pocatella, dacă mergi cu maşina.

Din tonul ei reieşea că nu-i era străină viaţa din marile oraşe. Cu Pocatella, Idaho, la mai puţin de o oră de mers cu maşina. M-am prefăcut impresionat în timp ce-mi notam totul.

— M-aţi întrebat ceva... a, da, cu ce se ocupa Joe Walstrom în oraşul nostru. N-am nici cea mai vagă idee, dar un lucru ştiu sigur, că ceea ce făcea nu presupunea nici un fel de muncă. Dacă aveai nevoie de el, era uşor de găsit. De obicei pe la tripoul lui Sharkey sau prin vreun bar. În ce priveşte munca lui, nu cred că cineva l-a surprins vreodată muncind, înţelegeţi ?

— Cum arăta ?

Doamna Carter se concentră.

— Să-ncerc să-mi amintesc. Nu era prea înalt, cam un metru şaptezeci şi cinci. Păr negru, pomădat revoltător de tare, cu cărare la mijloc. Era un bărbat bine, aş putea spune. Dacă aţi văzut fotografii cu actori de cinema de pe timpuri, care purtau mustaţă tăiată scurt ca o perie, atunci vi-l puteţi imagina cu uşurinţă pe Joe Walstrom.

— Vă referiţi la junii primi italieni ?

Roşi uşor şi-şi plecă ochii.

— Întocmai. Exact la asta m-am gîndit...

— Cum se îmbrăca ?

— Îngrozitor. Absolut îngrozitor. Îmi place cînd un bărbat este elegant, dar el nu era altceva decît un, un...

— Un papiţoi, am sugerat.

Mă privi impasibilă.

— Un manechin, am vrut să spun, am întors-o repede.

Chipul i se lumină şi încuviinţă din cap.

— Asta e. Un manechin. Totul era prea perfect pe el, şi mai purta şi bijuterii. Două sau trei inele, un ceas încrustat cu diamante, cel puţin aşa pretindea, cunoaşteţi genul.

Bineînţeles că-l cunoşteam. N-ar fi fost prea greu să dai de domnul Walstrom, cu condiţia să fi fost pe aproape, pe lîngă Monkton City.

— Grozav, mi-aţi făcut o descriere care-mi va fi de mare ajutor, am încurajat-o. (Şi chiar aşa şi gîndeam. Majoritatea descrierilor pe care le capăt de la clienţii mei nu-mi pot ajuta nici măcar să identific un alb în mijlocul unui trib de zuluşi.) Deci, sora dumneavoastră a părăsit oraşul împreună cu Walstrom şi a venit aici ?

— Da, dar nu uitaţi, asta s-a întîmplat acum 14 ani, şi singurele veşti au fost doar cîteva cărţi poştale, în primele săptămîni. În rest, nimic.

14 ani, o viaţă de om, am reflectat eu fără speranţă. Am încercat să nu exteriorizez ceea ce gîndeam.

— E cam multă vreme de atunci, am spus domol. Era vreo adresă pe cărţile acelea poştale ?

— Da. Pioneer Street, numărul 925... ştiţi unde vine asta ?

Ştiam prea bine şi mai ştiam despre Pioneer Street destule amănunte care ar fi făcut-o pe clienta mea să se ia cu mîinile de cap. Dar asta mă privea numai pe mine.

— Cunosc bine locul. Puteţi să mi-o descrieţi pe sora dumneavoastră ? Îmi dau seama că n-o să corespundă cu înfăţişarea ei de acum, dar nu ştii niciodată ce-ţi poate fi de folos.

— Ba mai mult chiar, spuse ea triumfător, ştiam c-o să-mi cereţi asta, şi am adus cu mine o fotografie.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. Am luat poza şifonată şi am examinat-o pe Anthea. Era poza unei fete de 19—20 de ani, fotografiată în picioare, cu un păr blond ca o spumă şi cu un machiaj prea puternic pentru lumina zilei. Din cauza machiajului, trăsăturile erau uşor estompate.

— E cea mai bună poză pe care o aveţi ?

— Da. Singura. Şi precis că azi nu mai arată aşa.

Tonul ei răutăcios mă surprinse neplăcut. Am pus fotografia pe birou.

— Încă ceva, doamnă Carter, care e numele de familie ?

— Horan. Noi eram domnişoarele Horan. Aşa se numeşte şi mătuşa mea, cea la care locuiesc eu acum.

— Fiindcă veni vorba, mătușa dumneavoastră are telefon la fermă ?

Mi-am notat numărul. Obținusem toate informațiile posibile, așa că puteam să-mi conduc clienta pînă la ieșire, dar ea încă nu terminase. Își puse pe birou o mînă înmănușată și mă privi plină de speranță.

— Domnule Preston, nu sînt o femeie săracă. Sînt pregătită să dau oricît pentru a o găsi pe Anthea.

De data asta n-a mai trebuit să joc teatru pentru a mă arăta vesel.

— Nu contest că asemenea lucruri pot fi costisitoare, am admis. Uneori este necesar să dai cîțiva dolari în plus pentru a împrospăta memoria unora, și toată cheltuiala asta o veți suporta dumneavoastră.

— Foarte bine. Dar nu cred că ar trebui să vă frămîntați prea mult cu problema asta. Presupun că într-o zi sau două veți ști dacă aveți șanse de reușită sau nu.

— O zi sau două nu reprezintă prea mult. E surprinzător cît de multe piste apar, și 90% din ele sînt false.

— Înțeleg. Aș dori să mă căutați vineri, să-mi spuneți ce-ați făcut, și vom hotărî dacă are rost să continuați.

Doamna Carter se asigura pe tot frontul. Cu alte cuvinte, mă lămurea că nu era cazul să-mi fac iluzii că voi lucra la acest caz pînă la adînci bătrîneți.

— Vă sun vineri, i-am promis. Și acum, dacă nu mai aveți nimic să-mi spuneți...

Se ridică în picioare și-mi întinse o mînă inertă.

— Atunci, pe vineri. Nu e nevoie să vă mai spun cît mă voi ruga pentru succesul dumneavoastră.

Ieși lăsînd în urma ei un miros de apă de trandafiri și de pudră. O femeie uscată, neatrăgătoare, care se apropia cu pași repezi de bătrînețe. Speram să i-o găsesc pe Anthea pentru binele ei. Nu era tipul de femeie care să-și facă prieteni cu ușurință, și o soră ar fi putut să-i mai aline din singurătatea în care trăia.

Am aruncat o privire asupra celor cîteva date pe care mi le notasem : nu mă făceau prea optimist. O tînără ademenită într-un mare oraș de un escroc. Asta aducea cu una din poveștile răsuflate la care se pricepeau atît de bine producătorii de filme. La cîteva mile de marile orașe încep cîmpiile care străbat întreaga Americă de la nord la

sud. Fermierii din acele locuri preferă povești ușoare care să le stoarcă lacrimi, n-au nevoie de istorii subtile. Povestea Antheei Horan reprezintă unul din cele cinci tipuri de bază ale scenariilor preferate pe la mijlocul deceniului al treilea. O istorie cît se poate de veche și de comună care chiar dacă s-ar fi întîmplat doar cu 14 zile în urmă și tot mi-ar fi dat bătaie de cap ca s-o găsesc pe sora rătăcitoare. Darmite 14 ani! Am dat nepăsător din umeri, am împăturit hîrtia și am băgat-o într-un sertar. Dacă voiam să iau banii pe cele două zile acordate de doamna Carter trebuia cel puțin să mă prefac că urmăresc pistele indicate de ea.

Cînd am ieșit din birou, Florence Digby își ridică privirea de la mașina de scris. Arăta rece și imaculată ca de obicei, într-un taior sobru, de pînză verde.

— Doamna Carter a devenit clienta noastră, i-am spus. Consideri acțiunea începută.

— Foarte bine. A, era să uit, Sam Thomson a trecut pe-aici să întrebe dacă n-aveți vreo treabă pentru el. Iar e lefter.

Am dat din cap. Thomson lucrează pentru mine doar atunci cînd e forțat de împrejurări. Îi place grozav să bea, și are aversiune față de orice fel de muncă. Așa că atunci cînd barmanii încep să-i aducă aminte de datoriile neplătite, Sam se prezintă la lucru fără nici o tragere de inimă. N-aveam nimic pentru el, mai bine zis nu atunci.

— Regret. N-am nimic să-i dau de lucru. Am să-l sun dacă se ivește ceva.

Afară era zăpușeală. Chevroletul meu ar fi vrut să se plimbe la aer curat, dar l-am întors ferm către partea mai puțin plăcută a orașului.

CAPITOLUL II

Am luat-o prin Conquest Street îndreptîndu-mă către Pioneer Street. Conquest Street este tipul de stradă pe care edilii orașului sînt totdeauna pe punctul de a o curăța. La început sînt cîteva clădiri frumoase și un teatru

chiar în colțul străzii, cu fațada pe jumătate întoarsă către cartierul de afaceri. Urmează cîteva restaurante bune, unul chinezesc, unul spaniol, altul unguresc, și așa mai departe. Apoi aspectul se schimbă treptat, și după vreo trei case apar alte distracții. Pivnițe cu muzică de jazz, spectacole de revistă cu femei nu prea îmbrăcate, cinematografe particulare (au acces numai membrii), diverse cluburi. La noi umblă o vorbă — că acela care poate inventa o nouă distracție e aproape sigur un om făcut. Dar e o vorbă goală, fiindcă așa ceva nu există.

În plină zi locul sare în ochi. Murdăria, gunoiul și crăpăturile sînt scoase la iveală fără milă de razele soarelui. Varul se cojește de pe fațadele de proastă calitate și din firmele cu neon se bălăngăne fire electrice. Și peste tot domnește un miros pătrunzător de mîncare proastă. Dar lumina are și avantaje. Ai mai puține șanse să fii jefuit cînd treci prea aproape de vreo ușă. Tîrfele care se întîmplă să fie pe stradă la o oră atît de imposibilă ca 3 după-amiaza sînt mult mai rezervate. Tipii care de obicei stau în stradă, în fața firmelor luminoase și fac reclamă strigînd cît îi ține gura, nu și-au adunat încă tot entuziasmul de care trebuie să dea dovadă pentru a atrage clienții. Așa că am putut înainta nestingherit pînă în inima cartierului, pe care un consilier municipal entuziast l-a numit „acest cancer crescut pe sufletul frumosului nostru oraș".

Luînd-o la dreapta către Pioneer Street, mă întrebam ce-o fi simțit Anthea Horan din South Creek, Idaho, cînd a văzut pentru prima oară locul acesta. La numărul 925 era un bar și un restaurant cu cîteva camere la etaj. Casa nu părea să aibă intrare directă la etajul de sus, așa că am împins ușile batante și am intrat. Ținînd cont de strada pe care se afla barul, interiorul lui arăta foarte bine. Pe jos se întindea un covor cam uzat, iar mesele păreau curate. Pentru a atenua întunericul, pe pereți erau cîteva aplice cu abajur. Localul se numea „La patru călăreți", și numele i se potrivea de minune judecînd după clienții absorbiți de lectura ziarelor cu curse de cai. Nici unul nu-și ridică privirea de pe ziar, dar știam că fusesem observat cu atenție încă de cînd am deschis ușa. De la bar, un tip solid și chel mă privea în timp ce mă apropiam.

— Bere, i-am comandat.

Îmi turnă o halbă cu guler şi-mi dădu restul la hîrtia de un dolar.

— Caut pe cineva, i-am spus.

În spatele meu ziarele foşniră şi simţii că sînt privit. Barmanul se uita ţintă la mine.

— Da' cine nu caută, ridică el din umeri cu nepăsare.

— De cînd există localul ăsta ?

— Ce-i ăsta, un interogatoriu ? Ascultă, eu servesc băuturi. Vrei să bei, te servesc. Asta-i tot ce ştiu.

Aveam senzaţia că se uita la cineva din spatele meu. Am scos din buzunar mai multe bancnote şi am pus una de 10 dolari pe tejghea.

— Vreau doar o simplă informaţie, în legătură cu ceva care s-a întîmplat aici mai demult. Nimic care ar putea aduce cuiva neplăceri acum.

— Demult ? Acum cîţi ani ?

— 14.

Faţa i se destinse. Chicoti.

— Acum 14 ani ? Glumeşti, domnule.

— Nu glumesc deloc. O fată a fugit de-acasă şi a dat adresa asta.

I-am arătat fotografia.

— Aşa arăta atunci. Îţi spune ceva ?

Făcu ochii mici şi se uită la fotografie cu atenţie, apoi dădu din cap.

— N-avem dame de-astea pe-aici. Ăsta nu-i club de ţară.

— Care-i necazul ? zise o voce necunoscută în spatele meu.

M-am întors şi am văzut un bărbat zvelt, cu faţa albă, care mă privea.

— Tipul ăsta îmi pune o groază de întrebări, domnule Dee, se plînse barmanul.

Domnul Dee făcu ochii mari.

— Nu mai spune. Ei bine, domnule, eu sînt proprietarul localului. Poftiţi şi luaţi loc, poate vă pot ajuta eu.

Mi-am luat berea şi m-am aşezat la masa lui.

— Mă numesc Preston. Caut o fată care a fugit de-acasă cu mai mulţi ani în urmă.

— De ce o căutaţi tocmai aici ?

— Pentru că a lăsat această adresă.

— Mă tem că n-o să vă pot fi de mare folos. Am cumpărat localul acum doi ani, așa că n-am idee ce s-a întîmplat aici înainte de a veni eu.

— Locuiește cineva la etaj ? continuai eu să nu mă dau bătut.

— Eu și familia mea. Nu adăpostim fete fugite de acasă. Fetele sînt fete și afacerile sînt afaceri. Nu amestec aceste două lucruri, domnule Preston.

Am dat din cap. Vizita mea se dovedise inutilă, așa cum mă așteptasem.

— Nu-mi pusesem prea mari speranțe, am recunoscut. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, domnule Dee. Dar, fiindcă tot am venit aici, nu cumva cunoașteți pe un oarecare Joe Walstrom ? Un bărbat frumos și elegant ?

— Nu cred să fi auzit vreodată de numele ăsta.

— Încă o rugăminte, domnule Dee. Ați putea să-mi spuneți numele ultimului proprietar ?

— Sigur. Era o companie care se numea „A.B. Amusements". Am tratat cu un avocat din Los Angeles, unul Davis... numai o clipă, a da, Elmo Davis.

— Vă rămîn îndatorat.

Mi-am terminat berea și-am ieșit. Ziarele nici nu se clintiră. Tocmai cînd eram pe punctul de a mă urca în Chevrolet, am auzit pași în urma mea.

— Alo, domnu' !

Am așteptat. Un bărbat scund și gras ca un butoi se opri gîfîind.

— Ce dorești ?

— Eram acolo, pufăi el. La „Călăreți".

— Și ce-i cu asta ?

— Poate te ajut eu cu ceva.

Mă cerceta cu ochi lacomi.

— Ce-ai zice dacă ne-am urca în mașină ? Asfaltul ăsta fierbinte îmi face rău la picioare.

— E-n regulă.

Ne urcarăm în Chevrolet. Noua mea cunoștință se înghesui în scaun gemînd și pufăind.

— Încerci să afli ceva ce s-a întîmplat mai demult, nu-i așa ?

— Nu tocmai, l-am corectat. Încerc să dau de urma cuiva care a dispărut mai demult. Asta-i poza ei. Îți spune ceva ?

Se uită la poză continuînd să gîfîie.

— E bine tipa, bolborosi. Sigur, aveam tipe din astea o groază pe vremuri. Înțelegi, pe vremea adevăraților „Călăreți".

Se uită la mine pentru a se asigura că l-am înțeles. Dar nu-l înțelesesem.

— Nu te înțeleg, am remarcat. Cum era pe vremuri ?

— Pe atunci circiuma asta era plină de viață. Dame ca asta veneau aici cu sutele. La etaj, unde stă acuma Dee, era mare agenție de manechine. Da, zise el și se lăsă pe spate iar ochii îi sclipiră. Pe vremuri puteai vedea 10—12 femei frumoase intrînd și ieșind, și toate la un preț de-o bere. Duduia circiuma.

Grăsunul începea să mă intereseze. I-am oferit o țigară, pe care mi-o refuză, eu însă mi-am aprins una și am tras cu sete din ea.

— Interesant ce-mi spui. Cum te cheamă ?

— Pe mine ? Tuborg. Tubby Tuborg. Nu-ți mai spun că toți îmi zic grasul-contrabasul.

Chicoti fericit că era calul de bătaie al acelui spirit plin de vervă.

— Numele meu e Preston. Dacă ceea ce-mi vei spune mă va ajuta s-o găsesc pe fată, voi avea grijă să fii răsplătit.

Figura îi deveni serioasă și căpătă o expresie de șiretenie.

— Ei, cam cît crezi că valorează informația ?

— Nu-mi dau seama dacă nu-mi spui despre ce e vorba, am parat.

— Just. Dar dacă ceea ce știu te duce direct la fată ? Bănuiesc că tăticul ei s-a gîndit că asta costă ceva bani.

— Nu-i vorba de nici un tătic. Eu lucrez pentru sora ei care nu prea are bani. Știi ce, cred că aș putea cheltui, să zicem, 25 de dolari.

Se strîmbă cu dispreț.

— 25 de dolari ? În cazul ăsta nu mai avem ce discuta. N-a avut nici un rost să ies pe căldura asta și să vin după dumneata. Cred că am greșit adresa.

Apăsă pe portieră vrînd să coboare. L-am apucat de încheietura miinii. Tubby devenise dintr-o dată foarte interesant.

— Un moment. Poate că 25 de dolari nu-i tocmai suma nimerită, dar e o plată cinstită pentru o jumătate de oră din timpul dumitale. Din timpul oricui. Aşa că, dă-i drumul.

Ridică din umeri şi rămase pe loc.

— N-are nici un rost să scormonesc toată povestea asta veche pe gratis. Cel mai bun lucru e s-o las baltă.

Îmi ocolea privirea.

— Eşti un mincinos, domnule Tuborg.

— N-am de ce să stau aici ca să fiu...

— Gura ! Eşti un mincinos. Ai venit aici ca să vezi ce-ţi ofer. Şi cînd ai văzut că-i vorba numai de 25 de dolari, cauţi să te eschivezi. Uită-te la dumneata, domnule Tuborg. Porţi un costum de 40 de dolari, pantofi scilciaţi şi cămaşă cîrpită. N-ai nevoie de 25 de dolari cum n-am eu nevoie de 25 de milioane. Ştiu ce-i în capul dumitale. Rumegi ideea pe toate părţile. Ce-ţi zici, dacă eu dau 25 de dolari ca să aflu ceva, atunci poate că altcineva îţi dă mai mult ca să nu aflu acel ceva. Ai de gînd să începi o licitaţie, Tubby.

Rînji nesigur.

— Ei da, şi ? Nu scrie nicăieri că trebuie să-ţi spun ceva, şi n-am să-ţi spun. Aşa că poţi să te duci direct la dracu', domnule Preston.

Simţeam că mă înfurii. Stăteam lîngă grăsanul ăsta nătîng care putea să-mi spună ceva foarte folositor, dar care mă scuipa în faţă. Îmi venea să-l bat pînă mi-ar fi spus tot ce ştie, dar mi-am dat seama pe loc că ar fi o copilărie.

— Dă-te jos, malacule, cît mai eşti întreg. O să mă întorc să te caut cînd o să te hotărăşti de partea cui eşti.

Probabil că a simţit în ce ape mă scald, fiindcă a sărit din maşină ca un iepure speriat şi s-a îndreptat grăbit spre local. M-am uitat după el pînă ce a zbughit-o înăuntru, apoi am pornit încet pînă am dat de o cabină telefonică.

— Agenţia Preston, răspunse vocea domnişoarei Florence Digby.

— Domnişoară Digby, sînt în Pioneer Street, pe la numărul nouă sute şi ceva. Poţi să-l găseşti pe Thompson, te rog, şi să-l trimiţi repede aici ? Ştii pe unde se află acum?

— De data asta ştiu, domnule Preston. Vi-l trimit imediat.

M-am urcat din nou în maşina care, sub soarele strălucitor, se transformase într-un soi de baie turcească. În timp ce-l aşteptam pe Thompson, stăteam cu ochii pe intrarea de la „Călăreţi" care se vedea în retrovizor. Minutele se scurgeau încet. O dată sau de două ori era cît pe-aci să aţipesc. După aproape o jumătate de oră, portiera maşinii se deschise.

— Ai fi putut alege o stradă mai umbrită, mormăi Thompson.

Fără să-mi iau ochii de la oglinda retrovizoare, i-am povestit lui Sam tot ce ştiam despre local şi i l-am descris amănunţit pe Tubby Tuborg. Nu mi-ar fi fost de nici un folos dacă Thompson s-ar fi luat după altcineva.

— S-ar putea să dureze ceva, Sam. Ceea ce sper eu este că grăsanul o să dea un telefon cuiva, poate că a şi făcut-o. Dacă avem noroc, se duce să ia de la acel cineva ce are de luat ca să-şi ţină gura.

— Şi eu trebuie să-l urmăresc şi să văd cine-i celălalt, continuă Sam.

— Exact.

— Am o întrebare.

— Dă-i drumul.

— S-ar putea la fel de bine ca şi celălalt să vină aici, sugeră el. Aşa că cel mai bine e să stau în local.

Mă gîndisem şi la varianta asta.

— Nu cred. Presupunînd că am raţionat corect, celălalt n-o să fie prea nerăbdător să vină aici. Dacă e gata să dea nişte bani pentru a îngropa unele legături, ar fi un prost să le dea el însuşi la iveală.

Şi mai aveam un motiv, dar nu i l-am spus. Nu voiam ca Thompson să petreacă mai multe ore într-un bar.

— Da, consimţi el cu părere de rău. Ceva bani de taxi ? Poate o să fie nevoie să mă arunc repede într-unul.

I-am dat 10 dolari.

— De banii ăştia trebuie să dai socoteală. Clienta mea nu-i milionară. E doar o femeie îngrijorată, cu un venit mic.

— Bine, bine. Cît timp vrei să stau aici ?

— Pînă afli ceva sau pînă se duce tipul la culcare.

Bombăni ceva despre ocnaşii încătuşaţi şi puşi la muncă, despre muncă extenuantă şi prost plătită şi despre drepturile individului, la care am rînjit şi l-am împins afară din maşină. Cît timp Thompson bombăne, totul e-n regulă. Am părăsit strada şi m-am îndreptat către micul cartier artistic al oraşului. Nu-i cine ştie ce de capul lui, doar cîteva studiouri fotografice şi staţia locală de televiziune, dar după cum se comportă unii dintre locuitorii lui, ai zice că te afli pe malul stîng al Senei.

Am oprit în faţa uneia dintre clădirile mai respectabile şi am intrat. Omul meu are un atelier fotografic la etajul trei. Se numeşte Daniel Crompton şi este renumit în lumea fotografică a oraşului. Îl cunoşteam de mulţi ani şi eram sigur că-mi poate da ceva informaţii.

Nu răspunse nimeni la bătaia mea în uşă, aşa că am intrat şi am privit înăuntru. În mijlocul camerei enorme era un şezlong şi pe el stătea tolănită o blondă cu picioare lungi. Atît scaunul cît şi blonda îmbiau la trîndăveală. Dan tocmai împingea în cameră o lampă grea cu arc.

— Aşa, e-n regulă, scumpo, ştii ce vreau.

Se dădu patru paşi înapoi şi ridică aparatul la ochi.

— Minunat. Acum vreau să priveşti mai întîi spre uşă, apoi întoarce-ţi capul încet spre mine şi treci mai departe cu privirea. Zîmbeşte, dar ţine gura închisă. Nu facem reclamă pentru gingii sănătoase. Hai, dă-i drumul.

Fata îşi mişcă încet capul descriind un arc. În timpul ăsta Dan apăsa pe declanşatorul aparatului.

— Bine. Acum răsuceşte-te pe burtă şi fă acelaşi lucru. Fii drăguţă şi ţine gura închisă, poţi să-mi arăţi dinţii după aceea.

Dan se lăsă în genunchi şi apăsă din nou pe declanşator.

— În fine, spuse el obosit, cred că-i suficient. Pune-ţi haina de blană să facem şi treaba aia pentru Harp...

Se opri, dîndu-şi seama că fata se uita la altceva. Acel altceva eram eu. Dan se întoarse şi mă văzu.

— Grozavă oră ți-ai mai găsit pentru vizite, bombăni el. Azi s-au îmbolnăvit două fete și am rămas în urmă cu lucrul.

— Îmi pare bine că te văd. Nu-ți răpesc decît un minut. E ceva foarte important.

— Îmi închipui. Nu-ți mai spun că n-are nici cea mai mică importanță faptul că milioane de cititori așteaptă cu sufletul la gură următoarea capodoperă a lui Crompton. Bine, e-n regulă. Chloe, ai cinci minute de odihnă. Și să nu-ți pui mantoul pînă nu-ți spun eu. Oamenii vor să vadă o fată drăguță, nu un pachet de slănină.

Blonda îmi făcu cu ochiul și ieși.

— Grozavă „slănină" !

Dan se uită la mine plin de amărăciune.

— N-am chef de ofurile tale adolescentine, mi-o întoarse el sec. Sînt realmente foarte ocupat, Mark.

— Înțeleg. Vreau să încerci să-ți amintești ceva care s-a petrecut în branșa ta.

— Să vedem.

— Am un caz și am nimerit la un local care se cheamă „La patru călăreți". Îți spune ceva ?

— Nu.

— Se pare că acolo s-a petrecut un scandal în care a fost implicată și meseria ta. Sînt cîțiva ani de-atunci. Ceva în legătură cu fotografii artistice pentru coperți, sau cu fotografii pornografice, nu știu, cam așa ceva.

Își supse degetul mare, gînditor.

— Nu, spuse el hotărît, nu-mi amintesc de nici un loc care se cheamă „La patru călăreți". Singurul caz de tipul ăsta pe care mi-l amintesc a fost legat de un truc ingenios folosit în momentul pozării, dar asta se întîmpla într-un loc care se chema „Studioul Șase". Se afla amplasat acolo unde te și așteptai la așa ceva, pe lîngă Conquest Street.

Am răsuflat plin de speranță.

— Nu cumva Pioneer Street ?

— Exact, chiar acolo. „Studioul Șase" din Pioneer Street.

— S-ar putea să fie locul de care vorbești, am spus prudent, dar nu sînt sigur. Cînd s-a întîmplat ?

— Cam demult. Acum șase sau poate cinci ani. A făcut mare vîlvă pe vremea aia. Bineînțeles că m-a interesat în mod deosebit. Ei, ce zici, îți folosește la ceva ?

— Da, am recunoscut eu. Îți amintești cumva cine a a fost implicat în afacerea asta ?

Mă privi disprețuitor.

— Fii serios, Mark. S-a vorbit mult atunci, dar n-am nici un motiv să țin minte amănuntele după atîția ani. Eu personal n-am fost implicat, știi.

— Nu știu, dar mă bucur să aud că n-ai avut necazuri. In orice caz, îți mulțumesc, Dan. Cred că ceea ce mi-ai spus îmi va fi de un real folos.

— Îți stau oricînd la dispoziție. Dacă dai de urma „moștenirii", primesc și eu ceva din recompensă ?

— Dacă dau de ea, ai zece la sută.

Ne dădurăm mîna grăbiți și fiecare se întoarse la treaba lui. M-am îndreptat către birourile ziarului din Monkton. Era tocmai ora la care plecau cei din tura de zi, și omul de care aveam nevoie, Shad Steiner, era redactor în tura de noapte. Știam că-l voi găsi acolo, fiindcă venea totdeauna cu mult timp înaintea celorlalți. Stătea la masa lui de lucru în cutiuța de sticlă pe care o numește birou.

— Ia te uită cine a venit, mă salută el. Ce vrei să afli de la mine ? Bineînțeles că, de data asta, ceva despre care nu merită să scriu, nu ?

— Mă bucur că o iei așa, Shad, l-am asigurat. Se întîmplă să am nevoie chiar de o informație neînsemnată.

— O informație neînsemnată, asta e ceva cu totul nou față de ce-mi ceri de obicei. Despre ce-i vorba ?

— Acum cinci sau șase ani, nu știu exact, a avut loc un scandal în care a fost implicat un studio fotografic. „Studioul Șase" din Pioneer Street.

— Și ?

— Și aș vrea să-mi dai voie să-mi bag nasul prin arhivă ca să văd ce pot afla despre scandalul ăsta.

Steiner oftă, se uită spre cer de parcă ar fi avut nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, apoi își încrucișă mîinile pe birou.

— Și de ce-aș face-o, mă rog ?

— Nu-i nimic în afacerea asta care te-ar putea interesa, am început.

— Nu-mi spune mie asta, zise el cu dispreț. Nu-mi spune tu ce mă interesează. Eu sînt ziarist. Mă interesează tot, şi mai ales mă interesează ceea ce e destul de important ca să facă pe cineva să arunce bani frumoşi angajînd un copoi particular cu un tarif ridicat ca al tău. Aşa că spune-mi ceva despre lucrul acela care nu m-ar interesa.

Am ridicat din umeri nepăsător. Ca de obicei, trebuia să fiu prudent cu Steiner. Tipul era renumit pentru flerul său chiar şi pe coasta de vest, unde aşa ceva se intilneşte la tot pasul.

— E ceva în legătură cu o persoană care a dispărut. O tînără a părăsit cu mulţi ani în urmă ferma părintească, s-a îndreptat încoace, şi s-ar putea să fi fost amestecată în grupul de la „Studioul Şase", iar eu trebuie s-o găsesc.

Steiner se uită lung la mine.

— Nu zău ? N-am mai văzut un film ca ăsta de treizeci de ani. Stai puţin, cred că era cu Lew Ayres şi Sally Eilers, dar nu sînt sigur. Cam mulţi au făcut filme pe tema asta. Crezi cumva că sînt tîmpit ?

N-avea nici o vină. Toată povestea era anapoda.

— Shad, nu-ţi reproşez că nu mă crezi. Poate ar fi trebuit să inventez ceva cu trafic de stupefiante sau contrabandă de arme şi te aveam imediat de partea mea. Dar fiindcă-ţi spun adevărul gol-goluţ, o poveste răsuflată dacă vrei, nu crezi o iotă.

Era nesigur. Mă iscodi cu privirea şi spuse :

— Am o bună memorie a numelor. Mi se trage de la meserie. Cum se numeşte puicuţa ta ?

— Anthea Horan.

— Ajunge. Ieşi afară. Dacă n-ai atîta încredere în mine încît să-mi spui adevărul despre basmul ăsta cu fata dispărută, nici eu nu pot avea încredere să-ţi dau pe mînă dosarele.

— Shad, ţi-o jur.

Probabil că faţa mea sinceră îl făcu să se răzgîndească. Clătinînd cu tristeţe din cap, se tîngui :

— Am început să-mbătrînesc. Nu mă mai ţin puterile. Fie. Te cred. Dar dacă aflu că m-ai minţit... Găgăuţă ! strigă el.

Nu la mine se referea. Striga după o fată care era afară. Fata intră în fugă fără să mă bage în seamă.

— Da, domnule Steiner. Aveți vreun subiect pentru mine ?

O privi cu milă.

— Ascultă, Găgăuță, de cîte ori trebuie să-ți spun ? De cînd ești la noi ?

Era o creatură mică și negricioasă, arzînd de dorința de a face un reportaj.

— De aproape șase săptămîni, domnule Steiner.

— De aproape șase săptămîni, o îngînă el. Mie mi-au trebuit șase ani pînă să mi se încredințeze o misiune. Știi despre ce-am scris ?

— Despre un incendiu, nu-i așa ?

— Exact. M-au trimis pentru că n-aveau pe altcineva. Cînd am ajuns acolo, un polițist stinsese focul cu o căldare cu apă. O singură căldare. Acum, te rog calmează-te și condu-l pe domnul Preston pînă la arhivă. Stai de vorbă cu el. E un concetățean renumit. Avem jos o casetă plină cu isprăvile lui.

— Adevărat ?

Pentru prima dată îmi aruncă o privire plină de speranța că își va vedea semnătura în ziare într-un viitor apropiat. Tocmai cînd deschideam ușa, Steiner strigă :

— Găgăuță...

— Da, domnule.

— Nu scoți nimic din dosare. Domnul Preston are voie să se uite în ele. Asta-i tot ce are voie să facă.

I-am mulțumit pentru dovada de încredere frățească pe care mi-o acorda, și am ieșit din birou, luînd-o spre subsolul clădirii. Găgăuța mă privea cu coada ochiului, pe furiș. Învățase probabil să nu ia drept bun tot ce-i spunea respectabilul ei șef.

— E prima dumitale slujbă ? am întrebat-o.

— Da, prima. Cum ați ghicit ?

— Am spus și eu așa, ca să intru în vorbă. Vrei să devii ziaristă ?

— Bineînțeles. E singura carieră care mă interesează. Și sînt grozav de norocoasă că lucrez pentru domnul Steiner. E cel mai bun.

Intre timp am ajuns la subsol, printre şirurile de casete cu dosare. Ştiam unde să caut. Fata se ţinea după mine. La un moment dat spuse surprinsă :

— Văd că ştiţi locul.

— Aşa s-ar cuveni, după atîţia ani.

Am început să deschid sertare şi să răsfoiesc printre hîrtii. Întîmplarea cu „Studioul Şase" avusese loc cu cinci ani şi jumătate în urmă. Fata se îndepărtă şi mă lăsă să citesc extrasele din presă. După cum sunau articolele, nu fusese un caz prea important. Poliţia a făcut o descindere, a arestat cîteva persoane, a confiscat aparatură şi material fotografic, şi a pus mîna pe cîteva sute de poze aşa-zise artistice şi pe o colecţie de filme pe două bobine de tipul celor care sînt prezentate mai ales la dineuri pentru bărbaţi. Principalii vinovaţi erau doi bărbaţi. Bărbaţii erau Robert H. Stone de 34 de ani şi Joseph Judson de 38. Amîndoi au căpătat cîte patru ani. Femeia nu fusese arestată şi se numea Clara Jean Dollery, în vîrstă de aproximativ 30 de ani. Erau şi fotografiile celor doi bărbaţi, iar cînd am văzut chipul lui Judson, am simţit că mă trec furnicături. Nu era atît de frumos pe cît mi se dăduse a înţelege, dar nu se putea să-ţi scape înfăţişarea lui de june-prim italian. Putea fi acel Josep Walstrom pe care-l căutam. Am studiat cu atenţie fotografia lui şi a partenerului său. Nu era nici o fotografie a femeii pe care o chema Dollery. Printre ceilalţi acuzaţi erau nici mai mult nici mai puţin de şapte femei şi nici una cu numele de Anthea Horan. Am notat totul cu atenţie, dorindu-mi nespus să pot împrumuta fotografiile celor doi bărbaţi. Nu pentru că instantaneele luate în sala tribunalului ar fi fost foarte frumoase, mai ales că acum ar arăta amîndoi cu şase ani mai bătrîni. Am citit numele celor şapte femei fără prea multă speranţă. Toate se numeau Lullubelle şi mai nu-ştiu-cum, Chi-Chi şi mai nu-ştiu-care, şi puteam să pariez că nici unul nu era numele lor adevărat. Mi-ar fi trebuit cel puţin două zile pentru a da măcar de una din aceste femei, şi erau şapte. Dacă Anthea Horan intrase în această companie distinsă, era foarte posibil să i se fi pierdut urma.

— Hei !

Un deget mi se înfipse în umăr. Uitasem de fată.
— Da.
— Nu cumva sînteţi Mark Preston ?
— S-ar putea, şi ce-i cu asta ?
Ochii îi sclipiră.
— Doamne Dumnezeule, azi e o zi mare pentru mine. Abia acum mi-am dat seama cine sînteţi. Domnul Steiner avea dreptate. Cred că avem o tonă de ziare în care scrie despre dumneavoastră. Se pare că aveţi fler la crime, nu-i aşa ?
— Nu, drăguţo, am fler doar cînd e vorba să urmăresc nişte fapte şi nimic mai mult. Mulţumesc pentru permisiunea de a folosi arhiva.
— Aţi găsit ceva ? se interesă ea pe nerăsuflate.
— Da. Doar fapte. Ţine. (I-am dat dosarul). Pune-l la loc cu mîna dumitale ca să poţi să-i spui domnului Steiner că n-am furat nimic.
În timp ce mă îndepărtam, dulapul se închise cu zgomot în urma mea.
— Domnule Preston, mă strigă fata din nou, agitîndu-se în spatele meu.
— Ce mai e ?
— N-aţi vrea să mă luaţi cu dumneavoastră ? Sincer vă spun, vreau să vin în contact cu o crimă adevărată. N-o să vă încurc, pe cuvînt. (Îşi puse o mînă pe braţul meu.) Vă pot ţine de urît dacă se întîmplă să aveţi nevoie de o îmbărbătare.
M-am uitat la chipul ei care-i trăda cei 18 ani.
— Îţi spun cu ce să faci, i-am propus. N-ai vreo soră cu vreo 10 ani mai mare decît tine ?
Îşi muşcă buzele.
— Ba da, Ellen, răspunse ea serios. Are aproape 26 de ani, dar nu înţeleg ce...
Am mîngîiat-o uşor pe mînă.
— Cînd o să mă simt descurajat, o să-ţi cer ajutorul. O să-mi dai telefonul lui Ellen şi eu o s-o sun.
Bombăni un cuvînt pe care nu bănuiam că-l ştie. Cînd am trecut pe lîngă uşa de sticlă, i-am făcut semn lui Steiner cu mîna şi am ieşit.

CAPITOLUL III

M-am întors la agenție. Era aproape șapte seara și domnișoara Digby pusese totul în ordine. Nu-mi lăsase nici un mesaj. Mi-am turnat un pahar cu apă rece și m-am dus în biroul meu. Am cerut legătura cu circa a patra de poliție. Voiam să vorbesc cu Ben Fawcett de la brigada care se ocupa cu escrocheriile, dar mi-au spus că intră în servici abia la ora nouă. M-am învîrtit de colo pînă colo cam vreun ceas, combinînd cele cîteva informații pe care le aveam dar nescoțînd mare lucru din ele. Pe la ora opt m-am gîndit s-o pornesc spre Ben și, în drum, să intru la unul sau două din barurile din apropiere.

Era aproape întuneric. În timp ce mă îndreptam spre Chevrolet, o voce de bărbat spuse :

— Domnul Preston ?

M-am întors și am văzut un tînăr cu o înfățișare plăcută, într-un costum de culoare închisă. În spatele lui, trasă la bordură, se afla o limuzină ca acelea ale poliției.

— Da, Preston.

— Mă numesc Eldredge, de la circumscripția a șasea de poliție. V-aș ruga să veniți cu mine.

— Ce înseamnă asta ?

— Nu mă întrebați pe mine, domnule Preston, eu doar ridic mușterii.

Mi-a stat pe limbă să-l întreb dacă are mandat de arestare, dar m-am stăpînit. N-avea rost să-i indispun pe oamenii legii. Dacă voiam mandat, puteau face rost imediat, și întrevederea ar fi fost mai puțin prietenoasă.

— În regulă, am oftat, sper că n-o să dureze prea mult.

A deschis portiera din spate și m-am urcat în mașină. Apoi ceva mi-a trosnit în cap și m-am lăsat pe jos de durere. Am auzit portiera trîntindu-se în urma mea și am leșinat.

Următorul lucru pe care l-am simțit a fost un picior care mă lovea în coaste. Nu era o lovitură puternică, dar era ritmică și venea de la un pantof cu vîrful ascuțit. Am gemut de durere în timp ce mă dezmeticeam.

— Își revine, spuse cineva.

Am încercat să-mi ridic capul în întuneric, dar cineva își pusese piciorul pe ceafa mea și mă ținea la podea.

— Stai acolo !

Mi-am dat seama că eram încă în mașină, fiindcă cel care conducea a pus frînă.

— Acum ascultă, Preston, hîrîi o voce. Sîntem prietenii tăi, ai înțeles ?

— Cu prieteni ca voi nu mai am nevoie de dușmani, scrîșnii eu.

— Dai mereu cu gura. Am aflat asta. Ține-ți gura închisă, dacă nu vrei să-ți vîr pantoful în ea.

Am tăcut. Sînt unii care doar amenință, și alții care nu ezită să treacă la fapte. Tipul făcea parte, fără îndoială, din a doua categorie. O altă voce spuse :

— Așa cum ți s-a spus, sîntem prietenii tăi. Crede-mă. Vrem să-ți dăm un sfat, și încă pe gratis. Există niște tipi care vor să te lichideze, dar noi am spus nu. Nu încă. Am vrea să vorbim cu el, am spus noi, să-i explicăm cum stau lucrurile. După aceea, dacă se mai întîmplă o dată, nu mai facem greșeala să fim atît de amabili cu el. Ai priceput ?

— Nu văd ce, am început eu, dar piciorul din ceafă m-a vîrît cu nasul în preșul din fundul mașinii.

— Ai nasul cam mare. Ești un tip caraghios. Numai nas și gură. Nu-ți mai vîrî nasul unde nu-ți fierbe oala, trăncănind prin tot orașul. Oamenilor nu le place chestia asta.

Nu mai puteam respira și tot praful din lume îmi intra în nas și în gură.

— Asta-i, amice. Haideți, băieți, spuneți-i noapte bună.

— Las' pe mine, zise o altă voce.

Ceva dur a spintecat aerul șuierînd și m-a izbit în cap. Am căzut din nou cu nasul în preș. Mi s-a părut că simt și alte dureri, mai puțin violente, și niște zgomote care se depărtau, apoi mi-am pierdut cunoștința.

Primul lucru de care mi-am dat seama a fost că nu mă mai aflam într-o mașină. Nu crește iarbă într-o mașină oricît de neglijent i-ar fi stăpînul. Pipăind în jurul meu, am ajuns la concluzia că eram întins pe pămînt. Am ridicat ușor capul. Piciorul care mă țintuise în ceafă dispăruse. Am privit în sus cu băgare de seamă și am simțit o arsură în cap. Abia am reușit să mă așez în capul oaselor.

După ce m-am obişnuit cu întunericul, am văzut că mă aflam la marginea unei şosele neluminate. Scormonind în buzunar am scos un pachet de ţigări, am căutat una neîndoită şi am aprins-o cu o mînă care tremura. Am tras din ţigară întrebîndu-mă cîte zile sau ore trecuseră. În acel moment mintea mea a dat primul semn de inteligenţă, amintindu-mi că aveam un ceas. Arăta opt şi patruzeci de minute şi am crezut că se oprise. Dar tic-tacul lui regulat m-a convins că era adevărat. Se întîmplaseră cam multe în patruzeci de minute. Ceea ce mă supăra era că nu aveam nici cea mai vagă idee cine mi-o făcuse şi de ce. A, da. Trebuie să recunosc că motivul era legat de Anthea Horan, dar erau foarte multe persoane amestecate, şi oricare din ele putea fi autorul. Sau, dacă stau să mă gîndesc...

Am renunţat dezgustat. Gîndirea e un proces pentru oamenii cu mintea limpede. Nu pentru cei care văd stele verzi. În depărtare nişte lumini sclipeau apropiindu-se. Am privit speriat în jurul meu să văd dacă pot găsi un loc unde să mă ascund, dar nu vedeam decît pămîntul gol.

Era ridicol. Tipii aceia spuseseră de la început ce aveau de spus. Nu erau genul care să uite ceva. Ridicîndu-mă anevoie în picioare, m-am îndreptat şovăind spre mijlocul şoselei şi m-am aşezat cu faţa spre lumina care se apropia. Raza de lumină a sporit brusc şi a devenit orbitoare şi cîteva clipe am crezut că şoferul n-o să oprească. Dar tocmai cînd voiam să sar la o parte, frînele au scîrţîit şi un camion s-a oprit la cîţiva paşi de mine.

— Vrei să te omor ? Eşti nebun ?

Am răsuflat uşurat la auzul vocii enervate şi m-am îndreptat împleticindu-mă în direcţia ei. Portiera s-a trîntit cu zgomot şi un individ voinic a sărit jos de pe scara camionului.

— Ia te uită, arăţi de parcă ai şi avut un accident.

— Nu chiar, am mormăit eu. Unde ne aflăm ?

— Cum adică, nu ştii unde te afli, sau eşti beat ?

— Te rog, l-am implorat eu. Spune-mi doar unde ne aflăm.

— Dacă asta vrei, fie, spuse el cu nepăsare. Sîntem la şase mile de Monkton. Ştii unde vine asta ?

— Ştiu, sigur că ştiu. Vrei să mă duci în oraş ?

— Regret, frățioare, dar de acolo vin. Mă duc acasă, înspre Corona. Te duc acolo dacă vrei.

— Nu, mulțumesc. Dar o să te duci acasă mai bucuros dacă o să ai în buzunar 10 dolari în plus, am insistat eu.

— Știu și eu ? mormăi șoferul. E cam tîrziu. Chiar vrei să-mi dai 10 dolari ?

— Pe cuvîntul meu.

A trebuit să mă ajute ca să mă pot urca în cabină, apoi a trîntit portiera ca să se asigure că nu voi cădea afară. S-a săltat lîngă mine și a început a roti camionul într-un cerc larg.

— Ce-ai pățit ? Că n-am văzut nici o mașină. Ia stai, te-au adus aici ca să-ți tragă o bătaie. Așa-i ?

— Da.

A scuipat vesel pe fereastră.

— Cîți erau ?

— Cred că trei sau patru.

— Jigodiile. Vrei să te duc la poliție ?

— Nu, am răspuns eu repede, chiar prea repede, și omul m-a privit cu neîncredere... Nu, n-are nici un rost, a fost o ceartă în familie. Cred că înțelegi, am adăugat repede.

S-a însenінат la față.

— Aha, necazuri cu familia. Asta-i cu totul altceva. Am avut și eu parte de așa ceva. Sînt al dracului de sigur că nu vrei să-și bage poliția nasul. Am eu o vorbă — dacă n-ar exista familii, n-ar fi nici război.

Satisfăcut că a înțeles ce se întîmplase, a pornit motorul și m-a desfătat cu primele capitole dintr-o istorie de familie pe care sînt sigur că ar fi fost în stare s-o continue pînă în Mexic. Am avut noroc că nu erau de străbătut decît vreo cîteva mile, cu toate că aș fi vrut să știu ce s-a întîmplat pînă la urmă cu nevasta vărului său Ham.

Pînă în momentul opririi, nu m-am mai gîndit la cei zece dolari și deodată am avut o strîngere de inimă cînd mi-a trecut prin cap că huliganii îmi luaseră banii. Dar m-am liniștit imediat găsindu-mi portofelul intact. Ne-am despărțit buni prieteni, după care m-am tîrît pînă la mine acasă ca să mă schimb. După douăzeci de minute și două pahare de whisky, eram din nou în stradă. Arătam destul de onorabil într-o cămașă curată și cu un alt costum. Îmi

mai revenisem după ce-mi băgasem de cîteva ori capul în apă cu gheață, dar din două în două secunde tot mai simțeam o durere surdă la baza craniului. De data asta nici un fals polițist nu m-a mai împiedicat să mă urc în mașină. Cînd am ajuns la circumscripția a patra de poliție, era ora nouă și patruzeci și cinci.

Sergentul de la intrare era nou. M-a privit fără curiozitate în timp ce mă îndreptam spre el.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Aș vrea să-l văd pe sergentul Fawcett. Am lăsat vorbă că trec pe aici. Mă numesc Preston.

— Un moment.

A ridicat receptorul și a format numărul.

— Ben ? Te caută cineva cu numele Preston. Să-l trimit la tine ? E-n regulă.

A pus receptorul la loc și a încuviințat din cap.

— Prima ușă la stînga. Îl găsiți acolo.

I-am mulțumit. Am deschis ușa pe care mi-o arătase și am pătruns într-o cameră lungă și joasă. Era un fel de sală de așteptare unde își avea biroul polițistul de serviciu. Aici veneau cei care doreau să depună plîngere și o nesfîrșită armată de oameni care dețineau ori nu dețineau informații. Oameni care-și pierduseră soțiile, mașinile sau cîinii. Femei bătrîne sigure că vecinul își îngropase nevasta în timpul nopții. Băiețandri cu șișuri și expresii morocănoase și puștoaice cu narcotice în geantă, și de ambele părți părinți consternați. Doamne de la cluburi provinciale care-și pierduseră blănurile, sau doamne de pe trotuare care-și pierduseră moravurile. Neîncetatul flux și reflux de necazuri mari sau mici, reale sau imaginare, care constituie activitatea normală a polițistului de serviciu. Camera era plină de o rumoare înăbușită, de telefoane, interviuri, interogatorii. Ben Fawcett își scoase capul pe o ușă laterală.

— Noroc, Ben, am zis și i-am întins mîna.

— Durează mult ? Am o mică surpriză pregătită pentru niște prieteni la ora 23.

Ceea ce însemna că cineva urma să primească vești proaste. Ne-am strecurat pe ingă masa de lucru și am intrat în biroul lui cît o cutie de chibrituri. M-am așezat pe singurul scaun disponibil.

— Îţi răpesc doar cîteva minute, i-am promis. Încerc să găsesc o fată, sau mai degrabă o femeie, dispărută.

— Fată sau femeie ?

— Păi, amîndouă. Era fată cînd a dispărut, dar asta a fost acum 14 ani.

A dat din cap şi s-a lăsat cu scaunul pe spate pînă a ajuns într-un echilibru precar.

— Acum trebuie să fie mare. Dar noi nu ţinem evidenţa persoanelor dispărute...

— Ai dreptate, ştiu asta. Se pare însă că drumul către fată trece pe la un vechi client de-al tău, Joseph Judson.

L-am privit plin de speranţe. Stătea foarte liniştit cu ochii în tavan. În cele din urmă clătină din cap.

— Regret, dar nu-mi spune nimic. În legătură cu ce ?

— Filme pentru bărbaţi, fotografii artistice — grupul „Studioul Şase".

Păru şi mai încurcat.

— Ar fi domeniul meu, dar nu-mi amintesc. Cînd a fost arestată lichea asta abjectă ?

— Acum cinci ani şi jumătate. Tocmai am citit povestea în nişte exemplare vechi ale ziarului local.

— Cinci ani şi jumătate... asta ar fi... da. (Pocni din degete.) Ei află, băiete, că mi-am bătut ceva capul cu afacerea aia. Am crezut că mintea mea uluitoare şi infailibilă nu mă mai ajută. Pe vremea aceea n-am cercetat decît amănuntele legate de fraudă. Încă nu mi se puseseră în spinare şi moravurile. Misterul a fost rezolvat. Nu te frămînta, dosarul o să te lămurească pe deplin.

A apăsat pe un buton şi a vorbit cu unul, Dave. Peste cîteva clipe uşa se deschise şi un tînăr poliţist apăru cu o mapă galbenă sub braţ. Nu i-a dat-o lui Fawcett. În schimb, i-a întins un petec de hîrtie.

— Vreţi să semnaţi, domnule sergent ?

Fawcett a luat notiţa, s-a uitat ţintă la noul venit şi a semnat. Apoi celălalt i-a dat dosarul. După ce uşa s-a închis a spus.

— Ţi-o jur, Preston, de cînd căpitanul a citit nu ştiu ce carte tîmpită despre forţele poliţiei moderne în lume, sau cam aşa ceva, trebuie să semnăm de fiecare dată cînd luăm un dosar.

Mormăind pentru sine, deschise dosarul şi-l examină la repezeală.

— Da, anunţă el, e totul aici. Dosarul arată aşa cum ar trebui să arate un dosar perfect, sau aproape. Denunţul, cercetările, declaraţiile, acuzaţia, închisoarea. Foarte ordonat. Dar de ce avem nevoie de trei fotografii pentru fiecare suspect ?

— Nu aşa trebuie să arate un dosar al poliţiei moderne ?

La privirea mea a răspuns cu o uitătură încruntată.

— Dacă vrei să te ajut, sugeră el, lasă-te de glume proaste.

— S-a făcut. De ce-ai spus că dosarul este doar *aproape* perfect ?

— Femeia, exclamă el pocnind dosarul. Această Clara Jean Dollery n-a fost prinsă niciodată. Totuşi Judson e omul tău, nu ? A căpătat patru ani. A pierdut o reducere a pedepsei din cauza unei încăierări în puşcărie. A ieşit acum doi ani.

— Ai idee pe unde e acum ?

— Nu. A dispărut. Regret, dar nu te pot ajuta.

Dădusem de o altă înfundătură. Am oftat.

— Ce ştii despre celălalt, cum îl cheamă... (M-am uitat la însemnările mele.) A, da, Stone. A dispărut şi el ?

A privit din nou în jos.

— Nu. Stone a obţinut o reducere maximă a pedepsei şi a ieşit cu şase luni înaintea lui Judson. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi dau amănunte în legătură cu Stone.

— Haide, nu mă lăsa aşa. E ultima mea speranţă. Dacă poate să-mi spună unde să-l găsesc pe Judson...

— Dacă poate şi dacă vrea, mă corectă Fawcett.

— Aşa-i, am consimţit eu. Dar nici măcar n-o să mă poată refuza dacă n-am şansa să-l întreb, am insistat în continuare.

Sergentul s-a lăsat din nou pe spate. Se gîndea.

— Ştii ce-mi trece prin minte ? Mă întreb dacă-mi spui adevărul.

— Cum ? Nu te înţeleg. De ce nu ţi-aş spune adevărul?

— De unde să ştiu ? Voi, ăştia care-i imitaţi pe poliţişti, sînteţi foarte vicleni uneori.

— Posibil, am răspuns evaziv. Dar de ce-aş fi ? Cazul ăsta a prins mucegai de vechi ce e.

— Adevărat. Bine, Preston. Să-ţi spun ce-am de gînd să fac, ca un prost ce sînt. O să am încredere în tine.

Era cît pe aci să-i dau o replică isteaţă, dar mi-am muşcat limba şi am tăcut.

— Ascultă aici, spuse el îndreptîndu-şi spre mine un deget noduros. Te voi pune la curent fiindcă nu vreau să-mi dai peste cap o treabă delicată care-i în curs de rezolvare. Dacă faci prea multă agitaţie, s-ar putea să-mi încurci rezultatele unei investigaţii foarte complicate. Şi îţi imaginezi, sper, că aş putea să mă supăr pe chestia asta.

M-am aplecat în faţă cu seriozitate, sprijinindu-mi coatele pe masa de lucru.

— Doar nu vrei să spui că ai descoperit ceva nou la cazul ăsta după atîţia ani. Înţeleg că există o anume coincidenţă, dar nu prea îmi vine să cred.

Ben dădu din cap şi mă privi ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu e cazul să retracteze ceea ce spusese.

— Lucrurile nu stau tocmai aşa. După cum spui, istoria asta e moartă. Pe noi ne interesează Stone. Din cu totul alte motive. Iar ceea ce urmărim acum nu are nici o legătură cu ceea ce s-a întîmplat acum cinci ani. Dar dacă te învîrţi în jurul lui, o să devină nervos şi asta o să-l facă extrem de atent tocmai cînd ceea ce vrem noi e să nu fie atent.

— Voi umbla ca o pisică pe cărămizi încinse, l-am asigurat eu. Foarte delicat, mă înţelegi. În orice caz, dacă nu există nici un fel de legătură directă între ceea ce urmăriţi voi şi ceea ce vreau eu, nu văd ce rău aş putea face. Sînt doar un copoi pe cont propriu, care nu reprezintă legea şi ordinea, şi el îşi va da seama de asta.

— Da, adevărat, consimţi Fawcett. Tocmai asta m-a determinat să te pun la curent. Dar te rog să fii atent, da?

— S-a făcut. Unde-l pot găsi ?

— Nu departe de aici. Ştii localul „La porcul roşu" ?

— Localurile astea apar şi dispar ca spectacolele de revistă. Cum se numea înainte ?

— Stai să-mi amintesc, da, se numea „Maşina de încasat".

Îl ştiam. Una din capcanele de pe Conquest Street. „Maşina de încasat" îşi închisese uşile pentru publicul recunoscător cu cîteva luni în urmă. De o săptămînă se deschisese din nou, dar nu ştiam sub ce nume. Dealtfel, doar numele era altul. Restul rămăsese neschimbat, acelaşi decor, aceeaşi mobilă, aceleaşi preţuri la băuturi. Era ceva obişnuit pe Conquest Street.

— Ce face Stone acolo ? m-am interesat eu.

— El e patronul. Sau cel puţin aşa susţine. Stă în biroul directorului şi dă ordine. Eu sînt însă de altă părere. Cred că în spatele lui se află altcineva, cineva important.

— Dar nu ai de gînd să-mi spui mie.

M-a privit cu neîncredere.

— Exact. Şi de ce-ai vrea să ştii, mă rog ? Ce legătură are cu femeia care a dispărut acum 14 ani ?

— Probabil că nici una, am consimţit eu. Dar ştii că nu refuz niciodată o informaţie care mi se oferă.

— Nu mai am nimic de oferit, mormăi Fawcett.

— Încă ceva, am început pe un ton nesigur. Ai spus că sînt trei fotografii ale lui Judson. Nu cred că ai nevoie de toate trei după atîţia ani.

— Şi ?

— Şi mi-ar folosi şi mie una cînd vorbesc cu oamenii. Numele se poate schimba, dar chipul este ceva mai durabil.

— Ai tupeu. Dosarul e secret. Ce-ar fi dacă am începe să-l dăm oricui are chef să treacă pe aici ?

— Ei, hai, Ben, nu-ţi bate joc de mine. Ce mai poate fi secret în poza unui fost puşcăriaş ? Tipul a apărut în toate ziarele din Statele Unite.

Se foi nervos pe scaun, lovind uşor dosarul cu mîna.

— Da, zise, dar o să te coste. Ştii ce, cînd pleci pune cinci dolari în cutia pentru ajutorarea poliţiei.

A luat una din fotografii şi mi-a dat-o. M-am ridicat de pe scaun.

— Mulţumesc, Ben. Mi-ai fost de mare ajutor. Să ştii că vorbesc serios.

— Aşa s-ar cuveni. Dacă se întîmplă cumva să observi ceva care ar putea interesa pe un poliţist bătrîn şi obosit, treci neapărat pe la mine.

— Bineînţeles.

I-am mulțumit din nou și am ieșit din birou. În sala de așteptare doi polițiști transpirați încercau să calmeze o femeie între două vîrste. În timp ce treceam pe lîngă ei, am înțeles că pentru prima oară pisicuța ei lipsea noaptea de acasă.

CAPITOLUL IV

Pe la ora 10 seara, Conquest Street începe să-și intre în ritm. Muzica înregistrată pe benzi urlă răgușit, firmele strident luminate se sting și se aprind anunțînd variatele distracții oferite la îndemîna publicului norocos.

„Salonul Deocheat", „Jaz la Joe", „Miez de Noapte Albastru", „La Fetele Vesele", „Cîștigați un Premiu", „Numai pentru Bărbați", „Balul", „Raiul Havaian". Grupuri de bărbați hoinăresc agale, vorbind tare și rîzînd prea mult. Perechi tinere se plimbă înlănțuite uitînd de zăpăceala din jurul lor. Cîte unul beat criță încă de la ora aceea încearcă să se tîrască împleticindu-se către vreun colț întunecos, unde hoții care-l pîndesc nu-i vor lăsa decît dinții din gură, sau nici măcar pe ăia, dacă încearcă să se împotrivească. Prostituatele defilează fără rușine prin gloată, aruncîndu-și invitațiile în șoaptă. Ici-colo cîte un singuratic se strecoară grăbit cu privirea în pămînt, astfel ca mai tîrziu nimeni să nu poată spune că l-a văzut pe Conquest Street. Toată lumea, începînd cu primarul, este de acord că trebuie să se ia o hotărîre în privința acestei străzi, care este ca o rană deschisă pe trupul orașului. Din cînd în cînd, cîte o organizație finanțează un comitet de moravuri care ne ține la curent cu faptele. Acestea nu sînt greu de găsit și concluziile comisiei se trag repede. Se cere invariabil o acțiune publică imediată, un front comun împotriva păcatului și a corupției, ca să se smulgă răul din rădăcini. Conquest Street dă din umeri cu nepăsare și-și pune muzica nițel mai tare. Adevărul este că întreaga stradă s-ar ofili și ar pieri într-o săptămînă, dacă n-ar exista activitatea acestor comisii sau discursurile vreunui cruciat. Totul ar înceta dacă nu s-ar mai vărsa bani în

Conquest Street. Dacă publicul indignat, dacă cetățenii ofensați ar face un singur pas, problema ar fi rezolvată pentru totdeauna. Pentru că strada asta are nevoie de bani ca să trăiască. Așa că ceea ce trebuie făcut este ca oamenii să stea acasă. Simplu ca bună ziua. Dacă ar sta acasă, le-ar sta și banii în buzunare, și Conquest Street ar înceta să mai existe. Dar e clar că oricît de ofensați s-ar simți, sau oricît de mult ar dezaproba existența unui asemenea loc, oamenii nu fac acest pas care ar rezolva problema. Trebuie să existe o morală în toată chestiunea asta.

Mergeam înainte, dorind ca cineva să potolească zgomotul și să atenueze culorile pînă ce capul meu ar fi încetat să mai zvîcnească. „Porcul Roșu" era la jumătatea drumului, așa că mai aveam de înghițit destul vacarm pînă acolo. M-am oprit de două ori cel puțin, ca să studiez fotografiile mari și lucioase ale unor exemplare feminine la fel de strălucitoare, despre care se garanta că apăreau și în interiorul localului. În cele din urmă am reușit să ajung unde voiam, fără ca vreuna din acele distracții să mă abată din cale. Nimeni nu putea spune că „Porcul Roșu" arăta elegant pe dinafară. Nimic decît o intrare pe care era desenat unul din purceii lui Disney cîntînd din trombon. Asta era tot. Nici un nume, nici o reclamă. Puteai foarte ușor să nu-l observi dacă nu știai prea bine ce cauți. Am deschis ușa și am intrat într-un hol îngust, cu un covor pe jos (la asta nu mă așteptam pentru nimic în lume). Nu era ceva obișnuit în barurile din cartier. În celălalt capăt, holul cotea spre stînga unde coborau niște trepte. În timp ce coboram, am văzut o masă și dincolo de ea un bărbat în smoking care mă privea. În fața lui se afla un registru mare.

— Bună seara, spuse el. Sînteți membru ?

L-am privit. Avea vreo treizeci de ani, era solid, dar moale. Mîinile care frunzăreau registrul nu făcuseră în viața lor o zi de muncă.

— Membru ? Al cui ?

Zîmbetul îi înțepeni pe buze.

— Al clubului, mă informă el.

— Aici e un club ?

— N-o să ajungem la nici un rezultat dacă o ținem așa întruna.

— Logic, am admis eu. Uite ce e. Nu mai vorbi aiurea, şi n-o să te mai îngîn.

Acum zîmbea numai de formă.

— Îmi pare rău, dar cred că eşti beat. Te rog să părăseşti localul.

— Bineînţeles, dar mai întîi am să intru.

Am vrut să trec pe lîngă masă, însă mi s-a pus în drum.

— Regret, spuse ferm, dar nu poţi să intri.

— Greşeşti, i-am răspuns. O să intru şi, dacă mă atingi cu un deget, o să te dau pe mîna poliţiei pentru agresiune.

Simţind că nu aveam de gînd să mă bat cu el, a devenit mai agresiv, împungîndu-mă cu un deget dolofan, spuse :

— Ajunge. Ieşi afară.

— Poartă-te cuviincios, i-am spus pierzîndu-mi răbdarea. Du-te şi spune-i lui Stone că sînt aici.

Degetul care mă împungea ezită şi se retrase.

— Domnului Stone ?

— Nu mai repeta tot ce spun, l-am maimuţărit eu. Du-te şi spune-i.

Îşi pierduse din siguranţă.

— Pentru ce vrei să-l vezi ?

— Asta-i treaba mea şi a lui. Ce-ar fi dacă orice portar din oraş şi-ar băga nasul în afacerile lui. Nu cred că i-ar place.

— Aşteaptă aici.

Dădu la o parte o perdea de catifea neagră. Înainte ca perdeaua să cadă la loc, am zărit o încăpere slab luminată. Omul meu se întoarse repede şi-mi făcu semn :

— Pe aici.

Am dat la o parte perdeaua şi am intrat. Camera nu era foarte mare, nu atît de mare cît îmi aminteam că era pe vremea cînd localul se chema „Maşina de încasat". Într-un colţ, o pată de lumină albastră se revărsa din tavan pe capul unui om aplecat asupra claviaturii unui pian. Dezmierda clapele care, drept răspuns, revărsau o veche bucată de jaz, într-o manieră care m-a făcut să regret că nu puteam sta să-l ascult.

Ne-am îndreptat spre o ușă neagră pe care sta scris „Intrarea strict oprită". Însoțitorul meu a bătut la ușă și mi-a făcut semn să intru. Încăperea era întunecată, dar cînd s-a închis ușa, lumina s-a aprins automat. M-am pomenit în dreptul unui birou și, întorcîndu-mă, am văzut un bărbat care ședea și mă privea. Era un tip solid, cu fălci puternice, nevoit fără îndoială să se radă de două ori pe zi.

— Cine ești dumneata ? întrebă el.

Vocea se dovedea lipsită de calități lirice. De fapt, era exact ca zgomotul pe care-l auzi într-un magazin unde se vînd foi metalice.

— Mai întîi cine ești dumneata ? Domnul Stone în persoană ?

— Da, sînt Stone. Aș vrea să știu pe cine voi da afară din localul meu.

Am ridicat mîna în semn de pace.

— Mă numesc Preston și nu are nici un rost să ne certăm, Stone. Tipul de la intrare o să te vîre și pe tine și localul tău în bucluc dacă nu ești atent.

Făcu ochii mici.

— Bucluc ? De ce natură ?

— Cea mai puțin plăcută. Care are de a face cu legea. Îți face reclamă în modul cel mai ilegal posibil.

— Ilegal ?

Din tonul cu care rostise cuvîntul, era clar că Stone mă considera nebun.

— Ilegal ? Ascultă, omule, localul ăsta e cel mai legal de pe toată strada. N-ai să găsești nimic în neregulă. Douăzeci de polițai n-au putut găsi nici măcar un singur cusur.

— Tot ce se poate. Eu vorbesc de intrare. După spusele fătălăului de acolo, trebuie să fii membru ca să pătrunzi în local.

— Întocmai. E un club particular, întări el.

— Greșit. E un local public. Nu există nimic la intrare din care să reiasă că-i particular. Vrei să ții un club particular, foarte bine, legea nu te oprește. Dar trebuie să pui la intrare un semn care să indice lucrul ăsta. Tu nu ai. Sînt o mulțime de legi pe tema asta — federale, sta-

tale, municipale. Un sac plin de lucruri neclare, şi dacă vrei să fii liniştit, angajează un avocat care să se ocupe de treburile astea.

Pierduse ceva din siguranţa de mai înainte.

— Serios ? Sînt de multă vreme aici, dar nimeni nu m-a învinuit încă pentru treaba asta.

— Ai avut noroc, l-am asigurat. Dar nu-ţi face griji, n-o să spun nimănui nimic. Precum nu voi spune nici motivul pentru care am venit aici.

— În regulă, oftă el. Bănuiesc că-mi faci o favoare. O să pun un semn la intrare. Şi care e motivul pentru care ai venit ?

De partea cealaltă se afla un fotoliu scund, confortabil. Şi pentru că trecusem de faza în care era cît pe-aci să fiu dat afară, m-am tolănit în el. În faţa mea, pe birou, chiar în dreptul ochilor, se afla portretul unei femei foarte frumoase. Stone a întors fotografia spre el, iritat.

— Caut pe cineva. Un vechi prieten de-al tău, Joe Judson.

Trăsăturile i se aspriră din nou.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Ei haide, l-am dojenit eu. N-ai memorie bună. Vrei să intru în amănunte ?

Tăcea examinîndu-şi degetele groase.

— Da, dar ai grijă ce spui, zise în cele din urmă.

— Foarte bine. Te cheamă Robert M. Stone. Acum cîţiva ani tu şi cu Joe Judson aţi condus „Studioul Şase". Aţi făcut nişte greşeli şi aţi fost închişi. Asta nu mă interesează. Nu umblu după potcoave de cai morţi. Ţi-au dat drumul acum doi ani şi jumătate. Joe nu a fost aşa de norocos ca tine. Nu s-au putut despărţi de el cam încă şase luni. Tot ce vreau să ştiu e unde-l pot găsi.

Şi-a studiat din nou degetele. Părea că le găseşte atît de interesante, încît le-am aruncat şi eu o privire iscoditoare, de teamă să nu pierd momentul cînd ar fi devenit verzi sau mai ştiu eu cum.

— Ce te face să crezi că ştiu unde se află ? N-am avut de a face cu el de cînd a ieşit de la puşcărie. Ce vrei de la el ?

— Cred că pot să-ţi spun. De fapt, Joe nu mă interesează deloc, după cum nu mă interesează nici persoana ta.

Poţi să mă crezi. Caut o fată care a venit cu Joe în oraşul ăsta acum paisprezece ani.

De data asta mi-a aruncat o privire.

— Paisprezece ani — glumeşti.

— Cituşi de puţin.

Rise cu un scrişnet scurt şi sec.

— Paisprezece ani e o viaţă de om. Nici nu-l cunoşteam pe Joe atunci. Şi dacă-ţi închipui că Joe ţine minte o damă mai mult de paisprezece zile, înseamnă că nu prea-l cunoşti. Ascultă-mă pe mine, tipul ăsta schimbă damele cum îşi schimbă alţii şosetele. Nu te credeam aşa de prost. Crezi într-adevăr că ai vreo şansă să dai de urma ei ? Probabil că acum e bunică.

Nu era nevoie să-mi spună Stone ce greutăţi aveam de întîmpinat.

— Ştiu şi singur toate astea, l-am asigurat, şi n-am să pot face nici un pas înainte pînă nu dau de Judson. Ei, ce zici, îmi spui pe unde se află ?

— Ţi-am mai spus. N-am mai avut de-a face cu el...

— Nimeni nu spune că l-ai văzut, am subliniat. Dar nu încerca să negi că te-a căutat de îndată ce-a fost eliberat. Aveaţi nişte afaceri de pus la punct. Era nevoit să vină.

— Bineînţeles, ne-am văzut de cîteva ori. Şi asta a fost tot.

— Şi unde s-a stabilit ? am stăruit eu.

— Aşa cum ai spus. Am avut nişte lucruri de pus la punct. I-am dat partea de bani care i se cuvenea.

— De ce ? Nu prea semeni cu o zînă bună.

— Pentru că i se cuveneau. O parte din afacerea pe care o porniserăm înainte de a da legea peste noi era rentabilă. Joe avea dreptul la o parte din bani. I-a luat şi a dispărut.

— Şi nu ştii unde.

— Exact.

— Cînd a fost asta ?

— Să vedem... la vreo cîteva săptămîni după ce-a ieşit din puşcărie. Da, acum vreo doi ani.

Era clar că nu mai puteam obţine nimic de la el. Ceea ce mă enerva era că nu puteam fi sigur dacă Stone mă

minţea. Aş fi vrut să mă fi minţit, dar în sinea mea ştiam că doream acest lucru numai pentru că era singura mea speranţă ca să dau de Judson. M-am ridicat.

— În sfîrşit, cred că-mi pierd timpul degeaba. Complimentele mele Clarei Jean.

A sărit ca ars de pe scaun. Pe faţă i-a apărut o cicatrice vînătă pe care n-o observasem din cauza luminii slabe, dar pe care furia i-a aprins-o ca pe un felinar. Cu o voce foarte blîndă dar şi ameninţătoare a spus :

— Fă bine şi pleacă. Şi să nu te mai prind că-ţi vîri nasul aici că ţi-l tai. Dacă poliţiştii nu-mi plac cine ştie ce, atunci să ştii că detectivii particulari mă scot din sărite. Cară-te imediat şi să nu te opreşti pînă nu ajungi în stradă.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, l-am asigurat.

Cînd am deschis uşa, lumina din cameră s-a stins automat. Apoi m-am strecurat de-a lungul peretelui întunecat, prinzînd din nou cîteva crîmpeie de melodie de la omul care şedea sub raza de lumină. Afară, malacul m-a privit surprins în timp ce mă apropiam.

— Am avut o discuţie încîntătoare cu şeful tău, i-am spus vesel. Ştii ce-a hotărît ? Să te dea afară.

S-a uitat la mine uluit, în timp ce urcam scările către splendorile amăgitoare de pe Conquest Street.

Exact peste drum de „Porcul roşu“ era un tripou. M-am îndreptat într-acolo şi m-am rezemat de zidul clădirii. Ceea ce e ciudat la tripourile astea este că poţi sta ore în şir în faţa lor, sau rezemat de zid, şi nimeni nu te bagă în seamă. De fapt, scena asta se integrează atît de bine în peisaj, că oamenii încep să se mire dacă nu văd pe nimeni tăind frunză la cîini pe afară. Cineva mi-a povestit odată despre un tripou din oraşul lui natal, unde patronul îşi făcea atîtea griji dacă nu apărea nici un pierde-vară, încît ieşea în stradă şi angaja cîţiva cu ora.

Din locul unde mă aflam vedeam clar intrarea de la „Porcul roşu“, precum şi gangul îngust care ducea la intrarea din spate a clădirii. Nu ştiam dacă Stone mă putea ajuta să-l găsesc pe Judson sau nu, dar un lucru era limpede — ştia de existenţa mea. Aflase că sînt detectiv particular, lucru pe care eu nu i-l spusesem. Dacă eram

destul de norocos să-l fi tulburat sau îngrijorat, era foarte posibil să vrea să stea de vorbă cu cineva. Poate mă ducea direct la Joe Judson. Mă și vedeam în acțiune. Eu dînd buzna peste ei. Stone, Judson și biata Anthea ținută în lanțuri de cei doi ticăloși vreme de paisprezece ani. Nu prea ținea schema. Ar fi trebuit să aibă pe cineva care să-i aducă mîncare cînd ei erau la pușcărie.

Am stat acolo nedezlipit treizeci de minute inutile, am aruncat al doilea muc de țigară și l-am stins cu piciorul. Dacă vizita mea a avut cumva vreun efect asupra lui Stone, atunci era unul de care putea să se ocupe și prin telefon. Cînd să plec, cineva a trecut prin fața intrării luminoase a localului de lîngă „Porcul roșu". Era tipul care se dăduse drept Eldridge, cel care mă ademenise în așa zisa mașină a poliției. M-am repezit să traversez, dar un taxi în viteză mi-a tăiat calea. După ce a trecut taxiul, abia am mai avut timp să-l văd pe Eldridge în gangul care ducea la intrarea din spate de la „Porcul roșu".

Întîlnirea cu taxiul îmi potolise furia. Am traversat repede și am privit de-a lungul culoarului îngust. Am ajuns la timp pentru a vedea o lumină inundînd gangul și arătîndu-mi-l clar pe falsul ofițer de poliție care tocmai intra pe o ușă. După ce ușa s-a închis în urma lui, m-am apropiat de ea fără zgomot. Era o ușă ca de pe vremea prohibiției, întărită cu fier și bătută în nituri solide de oțel. Pe deasupra mai era și încuiată. Mi-am zis că e destul pentru seara aceea. Chiar dacă intram și începeam să dau pumni încoace și-ncolo, tot nu dovedeam nimic. Tipii dinăuntru n-ar fi izbucnit în plîns oferindu-mi adresa Antheii, chiar dacă o știau. Și-apoi, așa cum stăteau lucrurile, aveam un oarecare avantaj asupra lor. Știam că există o legătură între Stone și cei care mă burdușiseră mai devreme. Iar ei habar n-aveau că eu știu.

Era aproape miezul nopții și începusem să mă simt obosit după „discuția" pe care o avusesem cu Eldridge și cu amicii săi. În fond, m-am gîndit, nu stătusem degeaba în cele cîteva ore care trecuseră. Nu mai puteam face mare lucru. Și chiar și un detectiv particular are drept la somn, din cînd în cînd. Cel puțin așa credeam.

CAPITOLUL V

Am închis ușa apartamentului meu și am căscat. În drum spre casă, mintea mi se limpezise puțin. Socotind că nu stătusem cu miinile-n sîn, ceea ce era de fapt vorbărie goală de adormit conștiința, m-am hotărît să mă culc. În fond, dacă stai să te gîndești bine, ce realizasem ? Nimic. Nu eram mai aproape de Anthea Horan acum decît atunci cînd sora ei venise la mine. Gîndindu-mă la ea, mi-a venit să rînjesc. M-am întrebat ce și-ar zice, acolo la ferma ei dacă ar ști prin ce fel de locuri m-au purtat informațiile ei. Lăsînd la o parte oamenii minunați cu care am stat de vorbă.

Mi-am azvîrlit haina pe un scaun, am destupat o bere și m-am așezat în fața televizorului ca să privesc ultimele știri înainte de culcare. Nu era nimic prea important ca să mă țină treaz toată noaptea. Am înghițit ultima picătură de bere și am închis aparatul. Nici n-am ajuns bine la ușa dormitorului, că telefonul a început să sune. Îmbufnat, m-am îndreptat către aparat.

— În fine !

Vocea lui Sam Thomson era plină de indignare.

— Pe unde-ai umblat ? Asta-i a cincea oară cînd te sun...

— Trece-le pe nota de plată. Ce-ai să-mi spui ? L-ai scăpat ?

Răspunse prudent :

— Într-un fel, da. Ascultă, știi „Clopotele sună" ?

— Ce-i ăsta, un cîntec ?

— Un bar, Preston, un bar. Pe Pioneer Street. La distanță de un bloc de locul în care ne-am întîlnit. Ții minte?

— Bar ? am pufnit eu. Nu te plătesc să stai prin baruri. Sam, ajută-mă să...

— Nu te mai rățoi și ascultă aici. Asta-i un telefon public. Nu-ți pot spune prea multe. Mai bine vino aici.

— Să vin acolo ? Știi cît e ceasul ?

— La mine e 12,30. La tine cît e ?

Știam că n-aveam nici o șansă. Dacă Thompson avea nevoie de mine, avea — și basta ! Era inutil să discut. Dacă nu m-aș fi dus, aș fi pierdut poate singurul lucru

care se putea dovedi folositor. Gemînd și văitîndu-mă am convenit să fiu acolo în douăzeci de minute. După cinci minute, eram înapoi pe drumul pe care abia venisem. Dacă aș fi știut mai devreme unde să-l caut pe Thompson, aș fi putut să merg pe jos pînă acolo, direct de la „Porcul roșu". Am oprit mașina la vreo cincizeci de metri de localul cu numele atît de optimist, și am încuiat-o cu grijă. Apoi, după o clipă de gîndire, am verificat ușile a doua oară, ca să mă conving că erau bine încuiate. Noaptea, pe Pioneer Street, trebuie să verifici totul de două ori. Orice obiect care se deplasează este furat de armata nevăzută a găinarilor care împînzesc cartierul.

Exteriorul localului „Clopotele sună" dădea o impresie de tristețe și mizerie. Interiorul confirma și mai tare impresia. Era un bar numai pentru servit băuturi, cu mese de lemn fără fețe de masă, cu scaune greoaie și cu podea de lemn. Nimeni nu vorbea. Oamenii veniseră să bea, iar conversația le-ar fi răpit din timp. Cei mai mulți stăteau într-o tăcere melancolică și solitară, turnîndu-și fiecare din băutura preferată. Spre surprinderea mea Thompson era în colțul cel mai îndepărtat. Nu-i prea stătea în fire să facă tot drumul pînă la bar ori de cîte ori avea nevoie să-și umple paharul. Cînd m-a văzut, s-a mai înveselit. Dar nu prea mult. Am privit la paharul său pe jumătate gol.

— Ce bei acolo ?

— Barmanul a greșit. Am cerut whisky. Asta din pahar e un lichid de îmbălsămat.

— Bine că mi-ai spus.

În unele baruri, barmanul ține o bîtă de baseball la îndemînă, sub tejghea. Nu tot așa stăteau lucrurile aici, unde barmanul știa probabil că n-ar mai fi avut timp să se aplece după bîtă, din care cauză o ținea sus, pe tejghea. Și nu era o bîtă oarecare. Era întărită cu metal la capătul cu care lovea. Barmanului nu i-a plăcut mutra mea. M-a privit fix ca pentru a mă ține minte.

— Ce vrei ?

Mi-am plimbat privirea de-a lungul rafturilor murdare și am ales două cutii de bere blondă germană. Lucru bun cutiile astea de bere, pentru că oriunde le-ai pune, berea dinăuntru rămîne pură. M-a încărcat la plată și a așteptat

să vadă dacă protestez, dar tot ce doream era să stau de vorbă cu Thompson în liniște.

Mi-am transportat obiectele de preț pînă la masă.

— Sper că berea e bună. A ta a fost ideea să mă chemi în acest vesel paradis havaian. Ce-ai aflat ?

— Am încurcat ițele, mormăi el jalnic.

— Bravo, n-am ce zice. Puteai să mi-o spui la telefon. Dacă m-ai adus aici ca să...

— Stai, așteaptă puțin și ascultă-mă.

S-a întors să vadă dacă nu cumva cei de lîngă noi trăgeau cu urechea. Cu toate că ceilalți nici nu ne băgau în seamă, a început să vorbească în șoaptă.

— După ce-ai plecat, am stat cu ochii pe local. Timp de o oră nu s-a întîmplat nimic. Apoi omul nostru a ieșit. Era singur și se grăbea. S-a dus în Crane Street, la Rochdale Arms, blocul acela cu apartamente ieftine. Îl știi ?

Îl știam prea bine. O vizuină colcăitoare, gata să se dărîme, unde poliția făcea cîte o vizită neoficială ori de cîte ori nu avea de lucru. Se găsea totdeauna cel puțin un dezertor din marină, vreunul care se ascundea de autorități sau vreunul care dosea heroină sub pernă. Iar dacă se nimerea să fie o zi plină, mai găseau și unul sau doi cu port ilegal de armă. Sînt destui care pot umple cîteva celule neocupate.

— Și pe urmă ? l-am îndemnat să continue.

— Cum ziceam, tipul a intrat în bloc. M-am gîndit că poate merge în vizită la un prieten și mi-am spus că poate ai vrea să știi cine e prietenul. A urcat la etajul doi. Probabil că e chiar bîrlogul lui, fiindcă avea cheie.

— Nu-i obligatoriu, am obiectat eu.

— Mă lași să-ți povestesc sau nu ?

— Bine, fie, dar treci la fapte.

Mi-a aruncat o privire și sorbi zgomotos din bere.

— Și cum spuneam, m-am gîndit că tipul era la el acasă, dar ca să fiu sigur, am făcut o plimbare pe scara de incendiu și m-am uitat pe fereastră. Are doar o singură cameră infectă. Nu mai era nimeni. Nu părea că ar vrea să se culce devreme, așa că mi-a trecut prin cap că așteaptă pe cineva. Nu puteam să stau prea mult pe scara de incendiu, așa că am coborît, am ieșit pe ușa din față și

m-am postat acolo. Intrau şi ieşeau tot felul de oameni şi mi-am dat seama că pierdeam vremea. Nu puteam reţine nici măcar jumătate din figurile care treceau pe lîngă mine şi în nici un caz nu puteam şti care se ducea la Tuborg. M-am gîndit că nu mai avea rost să-ţi irosesc banii, dar înainte de a renunţa, am vrut să mai verific o dată dacă nu era cineva la el. M-am căţărat din nou pe scara de incendiu. Inăuntru nu mai era nimeni. Dar Tuborg avusese între timp un musafir. Poate chiar doi. Il bătuseră măr şi-l lăsaseră lat pe podea.

S-a oprit şi m-a privit întrebător.

— Asta-i tot ? N-ai idee cine puteau fi tipii ?

— Cine poate şti ? Au intrat şi-au ieşit o mulţime. Putea fi oricare.

— Înţeleg, am spus, vîrînd o ţigară în gură.

Sam Thompson s-a întins spre pachet şi a luat şi el una. Nu-l poftise nimeni.

— Ia o ţigară, am încuviinţat eu.

— Mulţumesc.

A mai luat două şi le-a băgat în buzunar.

— N-ai observat cumva o maşină mai deosebită în faţa blocului ? Mă gîndesc mai ales la genul acela de limuzine pe care le foloseşte poliţia cînd face vizite mai puţin oficiale.

M-a privit îndurerat.

— Dacă vedeam aşa ceva, nu crezi că ţi-aş fi spus ?

— În fine. Acum, spune-mi şi mie ce te-a făcut să mă scoţi din casă noaptea. Presupun că-mi puteai spune toată istoria asta la telefon, nu ?

— Bineînţeles. Dar m-am gîndit că poate ai vrea să acţionezi în vreun fel. De pildă, am putea merge pînă la Tuborg acasă.

Am tras cu sete din ţigară.

— La ce bun ? Crezi că s-ar cuveni să-i dăm „primul ajutor" ?

— Ia te uită ce ironic sîntem astă seară. Nu, mă gîndeam la ceva cu totul opus. Nişte tipi şi-au bătut capul ca să-l domolească pe prietenul tău. E păcat ca toată truda lor să se irosească în zadar. Mi-a trecut prin cap că poate ai vrea să-i faci şi tu o mică vizită. Starea în care se află

nu-l poate face să-și iubească prietenii, oricine ar fi. Și-apoi, nici nu cred că are chef să mai mănînce încă o bătaie. Așa cum văd eu situația, este ușor să-i storci niște informații dacă te duci să-i pui cîteva întrebări.

Thompson avea dreptate, bineînțeles. Dacă aș fi fost în formă n-ar fi avut nevoie să-mi spună atît de amănunțit la ce se gîndise.

— Ai dreptate, hai să-i facem o vizită.

Crane Street se află la capătul de jos al lui Conquest Street, doar la cîteva blocuri de locul unde ne întîlnisem pe Pioneer Street. Încerc pe cît posibil să evit Crane Street pentru că nu-mi face plăcere să-mi amintesc de lucrurile care mă leagă de ea. Acolo îmi începusem cariera de detectiv particular. Bătusem locurile multă vreme. Tot ceea ce aveam pe timpul acela era o firmă, un pat și un sertar plin de chitanțe. Mi se părea că trecuse foarte multă vreme de atunci, cu toate că, de fiecare dată cînd mă aflam în cartier, mă cutremuram și mă minunam de oamenii care puteau să-l suporte.

Nu mai fusesem la Rochdale Arms de vreo doi ani, timp în care clădirea nu-și îmbunătățise înfățișarea. Am intrat într-o încăpere murdară care trecea drept hol. Thompson m-a tras de mînecă și mi-a arătat scara. L-am lăsat s-o ia înainte și am urcat în tăcere scara îngustă și abruptă. S-a oprit în fața unei uși și a ascultat. După cîteva clipe mi-a făcut semn cu capul și a apăsat clanța. Ușa s-a deschis fără să opună rezistență și am intrat. Lumina era aprinsă și primul lucru pe care l-am văzut a fost grăsanul de Tuborg. Zăcea pe o parte, cu genunchii strînși la gură. Cineva îi lipise un plasture peste ochi. I-am pus repede mîna la inimă și m-am liniștit simțindu-i bătăile regulate. Avea noroc că mai trăia după bătaia pe care o încasase. Fața îi era plină de vînătăi și de sînge și acolo unde îi fusese sfîșiată cămașa, se zăreau zgîrieturi și vînătăi peste tot.

— Hai, Tuborg, l-am îndemnat eu.

Nici o mișcare. Tipul era țeapăn. Thompson s-a scărpinat după ureche.

— Nu prea îți e de mare folos în starea asta, a mormăit el.

Mi-a venit o idee. Nu prea elegantă, ce-i drept, dar se părea că intrasem într-o poveste în care contau doar rezultatele şi nu felul cum le obţineai.

— Sam, să-i punem cîteva întrebări. Nici măcar n-o să ştie în ce zi sîntem dacă-l readucem la viaţă. Cu plasturele ăla pe ochi, o să-l facem să creadă că sîntem tot ăia care l-au bătut. Există un singur inconvenient : mie îmi cunoaşte vocea, aşa că o să pui tu întrebările.

— Eu ? Dar nici măcar nu ştiu despre ce-i vorba, a protestat el.

I-am povestit scena de la „Patru Călăreţi" şi i-am spus că încercam să dau de unul Judson. I-am mai spus că era şi un oarecare Stone implicat, şi s-ar putea foarte bine ca el să fie tipul care a trimis gorilele la Tuborg.

— Înseamnă deci că domnul Stone este cel pentru care se fac cercetările, a remarcat Sam.

— Bine gîndit. Ei, acum ştii despre ce-i vorba. Ceea ce vrem noi să ştim este cît de multe i-a spus Tuborg acelui Preston despre Stone şi oamenii lui, şi despre ce s-a mai întîmplat atunci. Ai înţeles ?

— Am înţeles ce urmăreşti. Hai să terminăm mai repede cu povestea asta. Mărturisesc că nu prea mă încîntă ideea.

Am ridicat un scaun răsturnat şi l-am pus în picioare. Apoi l-am apucat pe Tubby Tuborg şi, cu un mare efort, l-am aşezat pe scaun. Nu era nici pic de apă prin cameră, apa nefiind un lichid cu care domnul Tuborg era familiarizat. Aşa că l-am bătut uşor cu palma peste obraji, pînă cînd, după cîteva minute, s-a mişcat şi a gemut.

— Haide, n-auzi ? am scrişnit eu.

A mormăit ceva de neînţeles. L-am apucat de bărbie şi i-am smucit capul pe spate, făcîndu-i semn lui Thompson.

— Zi tare, grasule, a spus Thompson cu un ton care te înfiora. Hai, că nu te aud.

— A...aascultaţi, băieţi, jur, v-am spus tot, tot.

— Minţi, i-a spus Thompson. Mai arde-i cîteva.

— Nu, a urlat Tuborg. Nu, vă rog, vă rog. Pe cinstea mea, jur pe mormîntul meu...

— Nu anticipa, l-a întrerupt Thompson. N-a pomenit nimeni de nici un mormînt. Nu încă. Ce i-ai spus tipului care dădea tîrcoale la „Patru Călăreţi"?

— Nimic, nu i-am spus nimic. Ascultaţi-mă, a fost exact cum v-am spus şi mai înainte.

— Nu te-am auzit prea bine. Cum s-a întîmplat? Sau mai vrei o porţie?

— Nu, nu. Cum am spus, eram la „Călăreţi" şi beam. Atîta tot, beam. Tipul intră, stă de vorbă cu domnul Dee. Eu trag cu urechea, poate pică ceva mărunţiş, mi-am zis. Asta a fost tot, am vrut să ciupesc şi eu ceva.

— Vezi că-ţi mai scot cîţiva dinţi dacă nu spui repede tot.

— Spun, spun. Tipul ăsta zicea că vrea să dea de urma unei dame care a fugit de-acasă mai demult. Dar cred că povestea asta era o momeală. Oricum, domnul Dee l-a expediat. Eu, ce-mi zic, poate scot de la el un dolar, şi ies afară după el. Pe urmă aflu că dama s-a fîţîit pe aici demult, pe vremea „Studioului Şase".

— Aşa că, i-ai povestit despre „Studio"? a spus Thompson cu asprime.

— Vrei să mă laşi să-mi trag sufletul? Nu i-am spus nimic absolut nimic. Cînd mi-am dat seama unde bate Preston, am amuţit. Trebuie să mă credeţi.

— Nu trebuie deloc. Tocmai aici greşeşti, grasule. Ce i-ai spus despre domnul Stone?

— Despre domnul Stone? repetă Tuborg înspăimîntat. Credeţi că-s nebun. Eu nu m-apuc să trăncănesc despre domnul Stone. Credeţi-mă. Nu-s chiar aşa de tîmpit.

Thompson rîse scurt.

— Nu mai există încă unul la fel de tîmpit ca tine. Aşa-i?

— Aşa-i.

— Atunci, spune aşa: numai există unul la fel de tîmpit ca mine.

— Nu... nu mai există unul la fel de tîmpit ca mine, mormăi el.

— E mai bine. Cît ţi-a dat Preston ca să vorbeşti?

Tuborg gemu.

— Ce vreţi de la mine? V-am spus de o sută de ori că nu mi-a dat nimic.

— Mai spune o dată.
— Nimic, jur. Căutaţi peste tot. N-o să găsiţi mai mult de un dolar şi jumătate în casa asta împuţită.
L-am călcat pe Tuborg, nu prea tare, doar ca să-i reamintesc că nu era singur cu Thompson. Pe urmă am făcut gălăgie trăgînd sertare şi răsturnînd lucrurile. Cineva mai făcuse asta înainte, aşa că ştiam că nu voi găsi nimic.
— Nimic, am raportat cu voce groasă.
— Va să zică, n-ai luat bani. Poate i-ai spus pe gratis, insistă Thompson.
Îşi juca rolul cît se poate de bine, Thompson.
— Ce i-ai spus despre Judson ?
— Nimic. Nu ştiu nimic. Nu l-am mai văzut pe Joe de peste doi ani.
— Cînd l-ai văzut ultima oară ?
— Nu mai ştiu. După ce a fost eliberat. V-am mai spus toate astea o dată.
Sam l-a plesnit uşor peste faţă şi grăsanul s-a făcut mic de tot în scaun.
— Asta, ca să nu adormi. Şi să nu mai răspunzi obraznic. Hai, povesteşte din nou despre Judson.
— Cum am spus, se bîlbîi Tuborg. A fost exact după ce a ieşit de la pîrnaie. A venit la „Călăreţi" şi a spus că-l caută pe domnul Stone. I-am spus că nu-l mai văzusem de cîţiva ani. Zicea că pune la cale o mare afacere în Vale City. Am băut un pahar sau două. De atunci nu l-am mai văzut.
— Şi asta-i tot ce i-ai spus lui Preston ?
— Nu i-am spus nimic din toate astea.
Thompson m-a privit întrebător. Am dat din umeri. Nu mai aveam ce să aflu de la matahala asta care tremura ca o piftie. Thompson şi-a înfipt arătătorul în beregata lui Tuborg.
— Şi acum, bagă bine la cap, grasule. Sînt unii care nu prea-l au la inimă pe Preston ăsta. Nu-i prea atent. S-ar putea să aibă un accident grav şi, dacă se întîmplă aşa, n-ai auzit de el, ai priceput ?
— Da, pe cinstea mea, credeţi-mă...

— Gura. Un accident ca ăsta ţi se poate întîmpla şi ţie dacă nu-ţi vine mintea la cap.

— Vă rog, daţi-mi voie să-mi trag sufletul. Nu-l cunosc pe Preston. N-am auzit niciodată de el.

— Să te gîndeşti bine la ce ţi-am spus.

Am scos o hîrtie de zece dolari din buzunar şi i-am făcut semn lui Thompson care a spus :

— Ţine zece dolari. Data viitoare cînd ne vedem să arăţi mai îngrijit.

— Oh, mulţumesc, exclamă el cu recunoştinţă.

— Gura. Nu-s de la mine. Nu ţi-aş da nici un chior. Adu-ţi aminte cine-s prietenii tăi. Ştii cui să-i mulţumeşti.

Tuborg încuviinţă şi spuse :

— Să-i spuneţi doamnei că-i mulţumesc. Vă rog să-i spuneţi. Vreau să ştie că-i sînt recunoscător.

— Bagă de seamă şi nu-ţi mai băga nasul unde nu trebuie.

I-am făcut semn lui Thompson spre uşă şi am ieşit. Ultimul lucru pe care l-am zărit a fost faţa lui Tuborg îndreptată cu teamă către uşă. Era limpede : nu-i venea să creadă că va fi lăsat în pace. Primul etaj l-am coborît în tăcere.

— Te-ai vîrît într-o afacere murdară, mă informă Thompson. Norocul tău că am mare nevoie de bani.

— Nu-mi mai ţine predici, i-am întors-o. Scena de adineauri mi-a făcut tot atîta plăcere cît şi ţie. Tuborg ştia cu cine are de-a face. Şi, nu uita, s-a dus la ei ca să mărească preţul. Dacă ar fi luat banii pe care-i oferisem eu, acum n-ar fi fost plin de vînătăi.

Thompson mormăi ceva. Afară, în stradă, a reuşit să mă facă să-i dau cinci dolari în cont, şi s-a dus să caute un bar liniştit.

M-am îndreptat spre casă mai încrezător decît plecasem la întîlnirea cu Thompson. Acum aveam unde să mă duc şi pe cine să caut. Grasul spusese că Judson se îndreptase spre Vale City. A mai pomenit şi de o femeie, fără să-i spună numele, bineînţeles. În meseria mea, orice fel de informaţie e mai bună decît nici una. Din păcate gîndurile nu te lasă în pace tocmai cînd vrei să te odihneşti. Am stat întins multă vreme pînă am adormit.

CAPITOLUL VI

A doua zi nu m-am mişcat din pat pînă la ora nouă şi jumătate. În timp ce făceam duş, am simţit că mi-e foame. De abia atunci mi-am dat seama că fusesem atît de prins în afacerea Anthea, încît uitasem să şi mănînc. Mă aştepta o zi plină. Am pus o cămaşă curată şi mi-am ales o cravată împletită, verde închis. Apoi am îmbrăcat un costum maro sport şi m-am admirat în oglindă. Nu arătam deloc rău. Nu poţi avea toată viaţa 25 de ani, dar unii bărbaţi se pare că de la 25 de ani sar direct la 65. Cei mai norocoşi, ca mine, mai au şi o perioadă intermediară. Cine m-ar fi privit în dimineaţa aceea ar fi zis că am 30 de ani. Sau, mă rog, cel mult 35. Dar nu cumva începusem să mă îngraş ? M-am privit cu atenţie şi am ajuns la concluzia că era vina croitorului. Croitorii ăştia nu mai ştiu să croiască aşa cum croiau pe vremuri. Şi, pe deasupra, nu se pricep să croiască materialele sport la fel de bine ca pe cele clasice. Da, era limpede, costumul nu cădea bine. Am tras de el şi l-am netezit. Ei da, acum era mai bine. Arătam ca de 30 de ani. Am ieşit. După colţ se află un local unde iau uneori micul dejun. Chelneriţa e o blondă atrăgătoare care se poartă cam repezit după atîţia ani de servit clienţi îndrăzneţi, dar care e amabilă cu mine. A adus cafea şi mi-a pus-o în faţă.

— Mîncaţi ?

— Da, să vedem ce ai. Omletă, şuncă şi pîine prăjită.

Mi s-a părut că-mi examinează talia, sau se uita pur şi simplu în podea ?

— O clipă, renunţ la şuncă şi adu-mi o singură felie de pîine.

După douăzeci de minute, mă simţeam mai bine. Îmi sorbeam pe îndelete a doua ceaşcă de cafea gîndindu-mă ce aveam de făcut. Am stins ţigara şi am plătit. Singurul lucru pe care nu aveam nici un chef să-l fac era să conduc maşina pe şoseaua pustie, în căldura care creştea tot mai mult. Din păcate, era exact ceea ce trebuia să fac. Nu după mult timp am lăsat în urmă oraşul, lu-

înd-o pe nesfîrşita bandă de beton a şoselei. Pe ambele părţi se întindea preria nesfîrşită şi monotonă. Soarele îmi încingea maşina, transformînd-o într-o baie de aburi. Am coborît ferestrele şi am dat drumul la ventilatoare. La început a fost bine, dar curînd am simţit cum aerul cald care circula prin maşină mă usca de parcă aş fi fost supus unui proces de deschidratare.

Mă îndreptam spre Vale City, la şaizeci de mile de Monkton. Este o localitate interesantă, cu o istorie bogată, vizitată adesea de scriitori şi de alţi oameni pasionaţi de zilele pionieratului. Pe vremea aceea fusese un fel de oază. Acolo, printr-un subterfugiu geografic, se descoperise o mare rezervă de apă potabilă. După 150 de mile de deşert, în afară de ce mai rămînea de străbătut pînă la ţintă, pionierii aveau nevoie de apa aceea. Prin urmare, căruţele care scîrţîiau se opreau, iar caii se îndreptau recunoscători către primul loc de adăpare unde puteau bea apă proaspătă după atîtea zile. Urma o atmosferă de relaxare. După săptămîni întregi de riscuri şi primejdii, conducătorii convoiului propuneau o oprire de două-trei zile, astfel ca oamenii să se refacă pentru ultima etapă a călătoriei. Nu s-au gîndit prea mult pînă să dea un nume acestui loc. După atîta deşert, acesta trebuia să fie Valea Paradisului. Unii s-au hotărît să rămînă şi să-şi întemeieze un cămin acolo, lîngă apă. Alţii s-au apucat de afaceri, legate de diferitele necesităţi ale convoaielor care treceau spre vest. Şi aşa a luat naştere o comunitate de oameni serioşi şi tenace, care cunoşteau de la bun început nevoile unui convoi pornit în căutarea unui loc de aşezare. Din experienţa căpătată în etapele propriei lor călătorii pe acelaşi drum, ştiau foarte bine care erau principalele nevoi ale drumeţilor. Hrană, îmbrăcăminte, servicii legate de întreţinerea căruţelor şi a animalelor. Acestea erau adevăratele nevoi. Nu cîrciumi sau fete, ori jocuri de noroc. Văzuseră destule oraşe şi cunoşteau decăderea rapidă care urma îndată după satisfacerea acestor nevoi speciale. Mai ştiau că ele erau urmate de nelegiuiri care-i atrăgeau pe avocaţii necinstiţi, dornici să se îmbogăţească repede, şi pe pistolarii plătiţi ca să ucidă. Propria lor călătorie ar fi fost mult mai uşoară dacă n-ar fi trebuit să facă atîtea

ocoluri pentru a evita așezările unde se trăgea cu pușca în plină stradă. S-au gîndit că ordinea va atrage după sine comerțul și acesta va aduce prosperitate. Nu s-au înșelat și, timp de cincizeci de ani, locul a fost o piatră de hotar în drumul convoaielor și un subiect de discuție printre cercetași și conducători de convoaie.

Dar după ei a urmat o altă generație, și apoi încă una. Oameni care nu știau nimic despre deșert decît că trebuie să te păzești de șerpii cu clopoței, dacă nu purtai cizme. Erau unii care nu mai aveau chef să respecte vechile obiceiuri și nu înțelegeau de ce trebuiau să gonească sîmbătă seara cîteva mile pentru a bea o bere rece. Dar obiceiurile s-au păstrat pînă după primul război mondial. De atunci o mică lege a dezbinat întreaga țară și nici Vale City nu a fost cruțat. Prohibiția a ajuns și acolo și tot atunci au sosit și contrabandiștii de alcool. Se părea că apele cristaline care-i ajutaseră pe călătorii de demult aveau o compoziție chimică și un gust deosebit de potrivit pentru prepararea berei. A fost sfîrșitul perioadei de abstinență pentru locuitorii din Vale City. Timp de cincizeci de ani acumulaseră cea mai teribilă sete pe care acum s-au grăbit s-o astîmpere. Și s-au apucat de treabă într-un mod care i-a uimit chiar și pe fabricanții de bere. O expertiză efectuată de agenții prohibiției a scos la iveală faptul interesant că în Vale City existau mai multe fabrici de bere, distilerii și baruri, raportate la numărul locuitorilor, decît în orice altă comunitate din Statele Unite, punînd la socoteală chiar și Chicago. De unde fusese cel mai uscat oraș cunoscut, în doi ani de zile devenise cel mai ud. Un ziar purtase chiar la un moment dat o campanie pentru a schimba numele orașului în Barville. Prohibiția a fost de mult abolită, dar Vale City are și astăzi mai multe baruri decît orice altă așezare de aceleași dimensiuni.

După o oră și ceva am intrat în oraș. Sediul poliției se află pe Saddler Street[1], numită astfel după vechii lucrători în piele, care fuseseră printre primii locuitori ai orașului. Omul pe care-l căutam era locotenentul Franks.

---

[1] Strada Șelarilor.

Îl cunoşteam destul de puţin. Un poliţist într-o cămaşă cafenie m-a condus într-un birou aerisit de la etajul întîi. Pe uşă scria: „Secţia Criminalistică, locotenentul Franks. Am intrat şi Franks s-a ridicat de la birou întinzîndu-mi mîna.

— Acum ştiu cine sînteţi, m-a salutat el. Mi-am amintit numele, dar nu-l asociam cu figura.

— Ce mai faceţi, domnule locotenent?

Franks face parte dintre poliţiştii cu care poţi sta de vorbă. Un bărbat blond, serios, de vreo treizeci de ani, unul din oamenii care reuşesc totdeauna să arate proaspeţi şi curaţi chiar pe o căldură cumplită cum e cea de astăzi. Uitasem că nu fumează şi mi-am aprins o ţigară.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Preston? Bănuiesc că-mi veţi clarifica jumătate de duzină din dosarele mele nerezolvate?

Am zîmbit şi mi-am scos hîrtiile din buzunar.

— Mă îndoiesc, domnule locotenent. De fapt, cred că am pornit la vînătoare de gîşte sălbatice. Caut un om care n-a mai fost văzut de cîţiva ani. Ultimul lucru pe care l-am putut afla a fost că s-a îndreptat în această direcţie.

— Aceea este fotografia lui?

I-am întins fotografia lui Judson. A luat-o, s-a uitat pe spatele ei şi a fluierat.

— Aici scrie: Biroul de criminalistică al poliţiei din Monkton. Lucraţi la acest caz cu băieţii din Monkton?

— Nu, am recunoscut. Dar uneori îi mai ajut, aşa că mi-au dat fotografia, ca un fel de contraserviciu.

După cum a dat din cap, am înţeles că asta i-a plăcut. Acum se uita la chipul lui Judson. A îndepărtat puţin fotografia, şi-a dat capul pe spate şi a privit-o.

— Nu cred că e vreunul din derbedeii de pe aici. Ce ştiţi despre el?

— Fost puşcăriaş, i-am răspuns eu scurt. A încasat patru ani pentru poze deocheate. A fost eliberat acum doi ani, şi a spus cuiva că se îndreaptă spre Vale City. De atunci, nimic.

— Fotografii pornografice, nu ? Tipii ăştia mă dezgustă. In fine, nu sînt absolut sigur, dar cred că nu l-am văzut pe aici. Să-i întreb şi pe ceilalţi băieţi ?

— Mulţumesc, chiar v-aş ruga. M-am întrebat dacă nu cumva aţi dat de ei în timpul vreunei anchete.

A luat din nou fotografia şi s-a uitat la ea.

— Ca victimă, adică ?

Am încuviinţat.

— Să judecăm lucrurile în felul următor : Tipul iese din puşcărie, se îndreaptă spre un oraş necunoscut pentru a se întîlni cu cineva. Poate că are de ridicat o sumă de bani. Poate că altcineva ia banii şi dispare cu ei. Dar Judson ştie de unde să-l ia pe acest altcineva. Cînd se duce acolo să-şi ceară partea, celălalt nu vrea să i-o dea pentru că s-a obişnuit cu gîndul că-i aparţine. Judson insistă şi obţine banii. Apoi este omorît. Au mai fost cazuri din astea.

— Desigur, au mai fost, încuviinţă Franks cu îndoială. Dar foarte adesea se mai întîmplă ca fostul condamnat să-şi ia banii, să se urce în primul tren şi să dispară.

Ştiam şi varianta asta. Dar nu voiam s-o accept, deoarece pentru mine Vale City era capătul unei piste, cel puţin în privinţa lui Judson.

— In sfîrşit, am spus cu regret, dacă sînteţi sigur că...

— Un moment, mă întrerupse locotenentul. Nu trebuie să renunţaţi aşa de uşor. Nu sînt absolut sigur. Să nu vă închipuiţi că-mi pot face o idee precisă, doar aruncînd o privire asupra unei fotografii. Aşteptaţi puţin.

A ridicat receptorul şi a format trei numere.

— Biroul de casare ? Aici e Franks. Am nevoie de fotografiile tuturor crimelor din ultimii doi ani, în afară de cele nerezolvate. Se poate ?

A pus receptorul la loc şi a zîmbit. I-am zîmbit şi eu. Era genul de om căruia toţi îi zîmbeau.

— Sînteţi extrem de amabil, domnule locotenent. Mie mi-ar fi trebuit o lună ca să aflu toate astea pe care aici le rezolvaţi în cîteva minute.

— O nimica toată, mă contrazise el. Să vă mărturisesc ceva. Dacă mulţumită dumneavoastră, voi putea clasa oricare din vechile dosare, profitul este al meu.

În timp ce ne complimentam reciproc, cineva a adus şase dosare subţiri şi le-a pus pe birou în faţa lui Franks.

— Să vedem.

Începu să cerceteze atent rapoartele şi fotografiile. Din cînd în cînd se oprea, privea atent, apoi trecea mai departe.

— S-ar putea să fie ăsta, spuse la un moment dat, nesigur.

Am întins mîna şi am luat o fotografie. Era o fotografie foarte bună, foarte clară. Am simţit un junghi în stomac. Fotografia arăta un cadavru de bărbat gol, întins pe iarbă. Zăcea pe burtă, din care cauză era greu de identificat. Şi mai era greu de identificat pentru încă un motiv. Era decapitat.

— Ah, am murmurat, cred că n-ar trebui să facem abstracţie de o asemenea posibilitate.

— Aveţi dreptate, niciodată nu trebuie să respingi o posibilitate, acceptă locotenentul. L-am cules la o milă depărtare de oraş. În fotografie se vede tot ce-am aflat vreodată despre el. Nici cap, nici haine, nimic din ceea ce ne-ar fi ajutat să-l identificăm. Doar un singur amănunt. I-aţi observat miinile ?

În afară de faptul că arătau anormal de plate şi de ţepene, nu vedeam nimic.

— Par foarte plate, altceva nimic.

— Asta-i, explică el. Am fost nevoiţi să le facem aşa ca să putem vedea ce stringea în pumni. Ştiţi ce ţinea ? Un dolar de argint în fiecare pumn. Vă spune ceva ?

— Bineînţeles. E dovada celui mai profund dispreţ. Sistemul e folosit doar în cazul omorurilor comise în cadrul unei bande. N-am mai văzut aşa ceva de ani de zile.

— Nici noi. Deci, asta ar fi o posibilitate. Totuşi o să le verificăm pe toate.

I-am înapoiat bucuros fotografia lucioasă. Nu prea era genul meu de distracţie pentru o după-amiază caniculară. Franks şi-a continuat cercetarea metodică. Deodată s-a oprit.

— Ia staţi, s-ar putea să fie ceva aici.

A luat în mînă altă fotografie şi s-a uitat la ea cu atenţie. Apoi mi-a întins-o.

— Ce părere aveţi ?

Am luat-o şi mi-am făcut curaj pentru o imagine ca şi cea dinainte. Dar era ceva inofensiv. Dacă faţa n-ar fi avut o expresie atît de fixă, ai fi zis că omul este viu. Era proaspăt bărbierit şi avea părul complet alb, deşi nu arăta mai mult de patruzeci de ani. Am încercat să mi-l închipui cu mustaţă şi i-am acoperit părul cu palma, plimbîndu-mi repede privirea de la această fotografie la cea a lui Judson pe care o adusesem cu mine.

— Ştiu şi eu ? S-ar putea. Ce scrie în raport.

A început să citească repede şi mi-a făcut semn să aştept. Între timp, am continuat să studiez cele două fotografii.

— Ce scrie aici e foarte interesant. Tipul din fotografie se numea James Earnshaw. Adresa lui era : Los Angeles, Hamilton Street, Nr. 2727, Apartamentele Dunphy. Se înţelege că am luat legătura cu poliţia de acolo. În raportul pe care mi l-au trimis scrie : „Decedatul a închiriat apartamentul cu o săptămînă înainte de începerea cercetărilor, plătind chiria pe o lună înainte. Nu s-a putut afla dacă a locuit vreodată în apartament. Nimeni nu-l cunoaşte. „Mai sînt cîteva informaţii, dar fără valoare.

Am încuviinţat plin de speranţă.

— Din ce în ce mai bine. Cum s-a întîmplat de v-au dat acest caz ?

Franks s-a încruntat puţin.

— Da, acum încep să-mi amintesc. Era cît pe aici să-mi pierd slujba din cauza lui. L-am găsit la Tinklebell, un local la marginea şoselei, la cinci mile afară din oraş. Fusese vîrît în portbagajul unei maşini. Proprietarul maşinii nu mai umblase în portbagaj de cîteva zile, aşa că nu ne-a putut ajuta să stabilim de cînd era mortul acolo. Am pierdut o mulţime de vreme pînă am stabilit ora aproximativă a decesului. A fost găsit la ora două dimineaţa, iar proprietarul maşinii intrase în local cu cinci ore înainte. Deci cadavrul fusese introdus acolo în intervalul acestor cinci ore, ceea ce înseamnă o idee foarte vagă.

— Înţeleg. Cum a fost omorît ?

— Şi asta a fost o enigmă la început. Cînd l-am găsit, n-am putut depista nici o cauză evidentă a morții. N-am aflat decît după ce l-am dus la morgă. Tipul era complet îmbrăcat. De fapt, cineva băgase trei gloanțe în el cînd era gol, apoi l-au îmbrăcat. Două gloanțe, în burtă, al treilea, care de fapt fusese primul, drept în inimă. A murit instantaneu, aş că nici n-a ştiut ce i se întîmplă. Se poate vedea şi după expresia feței.

Avea dreptate. Fața nu trăda nici o urmă de suferință sau durere.

— Şi de unde aveți celelalte amănunte ? Avea ceva acte asupra lui ?

— Da. Nici o încercare de a-i ascunde identitatea. Şi asta nu pentru că ucigaşul n-a avut timp. Cine are vreme să îmbrace un mort are vreme să-i golească şi buzunarele.

Mi-am aprins o țigară. Începusem şi eu să cred că dădusem de ceva.

— Din cele ce spuneți, am impresia că n-au încercat să-i ascundă identitatea pentru că nu aveau ce ascunde. James Earnshaw a început şi a sfîrşit la apartamentele Dunphy. În rest, nici o urmă.

Franks a încuviințat posomorît.

— Aşa se părea atunci. Omul a avut identitatea asta numai două zile. Cele două zile care au trecut din momentul cînd l-am găsit mort şi pînă am primit răspunsul la raportul pe care-l înaintasem poliției din Los Angeles. Părul alb pe care-l vedeți e fals. Fusese vopsit cu cîteva ore înainte de a muri.

Din ce în ce mai bine. Dacă Joe Judson venise la Vale City, fusese cu intenția de a-şi schimba înfățişarea, de a lua ceea ce i se cuvenea şi de a începe o viață nouă sub numele de James Earnshaw.

— Dar trebuie să-l fi ajutat cineva, am gîndit eu cu glas tare.

— Ce spuneți ? Cum adică ?

— Mă scuzați. Gîndeam cu glas tare. Mă gîndeam că altcineva l-a ajutat să închirieze apartamentul. De obicei, nimeni nu acceptă o sumă plătită dinainte de către cineva care abia a ieşit din închisoare. Sau, dacă ac-

ceptă lucrul ăsta, cu siguranță că nu uită amănuntul cu adresa.

— Just. În cazul în care tipul este omul pe care-l căutați.

— Sînt din ce în ce mai convins că el este. Apropo, de ce ați spus mai înainte că acest caz v-a creat neplăceri ?

A zîmbit.

— Acum, cînd mă gîndesc, mi se pare aproape amuzant. Dar pe vremea aceea nimeni nu se amuza. De abia fusesem numit locotenent. Cînd am văzut la morgă cum a murit, mi-am făcut următoarea socoteală : dacă cineva e omorît în pielea goală, înseamnă că trebuia să fi fost într-o casă. Și, în plus, trebuie să fi fost cu încă o persoană, înțelegeți ce vreau să spun. Deci, punctul unu : un bărbat în plină vigoare, asasinat de cineva în timp ce era gol-pușcă. Punctul doi : după ce este asasinat, cineva îl îmbracă și-l duce pînă la Tinklebell. Asta înseamnă cel puțin doi oameni. Punctul trei : aceștia nu erau niște oameni oarecare. Nu pentru că oamenii obișnuiți nu fac crime, ba dimpotrivă. Dar nu au vecini amabili care să-i ajute să se descotorosească de cadavru. Deci erau dintr-o bandă, niște huligani. Cel puțin cei care au ajutat la căratul cadavrului. Înțelegeți cum mi-am făcut raționamentul ?

— Cred că da. Cînd s-a întîmplat, era cu o femeie. E posibil ca totul să fi fost plănuit dinainte. Indiferent însă dacă l-a omorît ea sau unul pentru care lucra ea, fapt este că a fost ajutată să scape de el.

Franks dădu din umeri.

— Ce altceva puteam să cred ? Ce ar fi crezut oricine ?

— Cam același lucru, îmi închipui.

— Să fi încercat să-l convingi pe comisar ! A fost o întrevedere pe care aș prefera s-o uit.

Tăcu gîndindu-se la cele întîmplate atunci.

— Dar tot nu înțeleg cu ce ați greșit, i-am amintit eu.

— Poftim ? A, da. Vă spun imediat. Am cercetat tot felul de oameni, am controlat mașini, am intrat în toate bordelurile din oraș. Ce noapte ! Am reținut doi con-

silieri municipali, pe proprietarul celui mai mare magazin din Vale City şi pe nepotul primarului.

Povestea totul cu atîta jale, încît m-a făcut să rîd. M-a privit şi i-a venit şi lui să rîdă.

— Acum totul e amuzant. Dar credeţi-mă, atunci îmi venea să intru în pămînt. Deci, ce părere aveţi ? zise el arătînd spre poza lui James Earnshaw.

— Cred că sîntem pe drumul bun. Mi-aţi putea da o copie a acestei fotografii ?

— Sigur. Am eu grijă.

S-a aplecat spre mine şi m-a privit cu seriozitate.

— Sînt sigur că ştiţi ce aveţi de făcut, şi mi s-a spus că sînteţi un detectiv bun, dar sper că nu vă gîndiţi să redeschideţi cazul, nu ? Credeţi că dacă n-am dat noi de nici o urmă acum doi ani, o să găsiţi dumneavoastră după atîta vreme ?

În întrebarea lui era o notă de suspiciune, de parcă fusese jignit în activitatea profesională. Trebuia să-i răspund cu grijă.

— Nu, mă îndoiesc că aş avea vro şansă. Voi încerca doar să aflu dacă Earnshaw este una şi aceeaşi persoană cu Judson şi nu cine l-a omorît. Şi nu uitaţi că, de fapt, nu Judson mă interesează. Trebuie să găsesc nişte persoane care l-au cunoscut şi ce mi-aţi spus pînă acum îmi poate fi de folos.

Se pare că-l convinsesem.

— Da, înţeleg. Totuşi, dacă se întîmplă să daţi de ceva care ar ajuta un poliţist să rezolve o crimă veche, n-o să mă uitaţi ?

Mi-am adus aminte de întrevederea asemănătoare cu Ben Fawcett din Monkton.

— Puteţi fi sigur că nu vă uit. După ajutorul pe care l-am căpătat aici, tot ce aflu vă aparţine.

L-am rugat să repete adresa lui Earnshaw din Los Angeles şi mi-am notat-o. Apoi am aşteptat să mi se facă o copie după fotografia lui Earnshaw.

— Ce ştiţi despre localul acesta, Tinklebell ? l-am întrebat.

— Nu-l cunoaşteţi ? Cel mai bun local din oraş. Şi, dacă v-o spune un poliţist, înseamnă că aşa-i. Muzică bună, mîncare bună, cea mai bună băutură din ţinut.

De obicei în astfel de locuri se adună lume foarte pestriță. Aici însă, nu. Nu sînt nici dame, nici jocuri de noroc. Nu cred să fi ridicat de acolo altceva decît vreun șofer beat. Data viitoare cînd invitați o fată în oraș, mergeți direct la Tinklebell. Spuneți-i lui Maggie că v-am trimis eu. Prețul rămîne același, dar va avea grijă să vă dea o masă bună.

— Maggie ? am repetat eu.

— Da, Maggie, Murphy. Ea conduce localul. O femeie și jumătate.

— O să țin minte.

Tocmai atunci a sosit și copia fotografiei lui Earnshaw. Am socotit că am răpit destul din timpul prețios al locotenentului Franks. I-am mulțumit, mi-am adunat hîrtiile și am plecat.

Dacă n-o să ridic piciorul de pe accelerator puteam să ajung în Los Angeles la timp pentru masa de prînz.

CAPITOLUL VII

Ieșind din Vale City prin partea de nord, puteam s-o iau pe șoseaua 66 și apoi drumul ducea drept spre Los Angeles. După cinci mile de drum, am dat peste un panou uriaș care spunea că Tinklebell se află la o jumătate de milă la dreapta. Deoarece eram atît de aproape, m-am hotărît să arunc o privire în localul cu o reclamă atît de favorabilă din partea poliției. Am intrat în curtea din față a clădirii, plină de straturi de flori îngrijite. Un bătrînel stătea în genunchi lîngă un strat de flori curățindu-l de uscături. Am parcat lîngă o Toyotă nou-nouță și am urcat scările către ușa cu bare de fier. La stînga erau două uși. Pe prima scria „Bărbați", așa că am dedus unde ducea cealaltă ușă. Cea din fața mea era o intrare privată conform cu ceea ce scria pe ea. Mai rămîneau doar două uși la dreapta, pe una scria „Grătar", pe cealaltă „La Maggie". Nu voiam să mănînc grătar, așa că am ales ușa pe care scria „La Maggie". Am intrat într-o cameră mare, de vreo 12 metri lungime și

de vreo 6 lățime, dar spațiul era împărțit rafinat în mici firide. În colțul cel mai îndepărtat, un pian nou, auriu, arăta destul de trist în lumina puternică a soarelui. Înăuntru nu erau decît vreo 10—12 persoane. Barmanul ștergea praful de pe sticle.

— Bună dimineața, l-am salutat eu.

S-a întors brusc punînd jos cîrpa de praf.

— Vă rog să mă scuzați, nu v-am văzut intrînd. Ce doriți să beți ?

— Whisky cu gheață. Cu multă gheață.

S-a apucat să mi-l prepare. Nu menționasem nici o marcă anume, dar el a ales o sticlă de Uncle Jack, o marcă foarte bună. Mă ghicise.

— Nu cumva dumneata ești Maggie ? l-am întrebat.

— Vă referiți la firma de pe ușă ? Nu, eu sînt doar angajat aici. Maggie este domnișoara Murphy stăpîna localului.

— E aici ?

Mă cercetă repede cu privirea, vrînd parcă să ghicească cine sînt.

— Nu, a fost nevoită să iasă puțin. Doriți să-i comunicați ceva ?

— Nimic deosebit. I-am promis unui prieten că trec pe-aici dacă sînt în drum.

— Înțeleg. Un prieten ați spus ?

N-a întrebat cum se numește, dar era clar că asta dorea să știe.

— Locotenentul Franks de la poliția din Vale City. Face o asemenea reclamă localului că nu poți să nu vii să-l vezi.

Barmanul a zîmbit ștergînd delicat o picătură de apă care se prelingea de pe găleata cu gheață.

— A, domnul Franks, desigur. Vine cîteodată pe aici cu soția. Oameni foarte drăguți. Să-i spun domnișoarei Murphy că ați trecut ?

— Te rog. Mă numesc Preston. Sînt din Monkton.

A luat un creionaș și a scris numele pe un carnet.

— Desigur, domnule Preston. Îi voi comunica. Monkton ați spus ? Frumos oraș. Îmi place să mă duc acolo

cînd am timp. Îi iau și pe copii cu mine. Aveți o plajă grozavă.

— Da, am încuviințat. Nici aici nu-i urît. Îmi închipui că este un loc în care îți face plăcere să și lucrezi. Ești de mult aici ?

— Sînt cel mai vechi, mă anunță el cu mîndrie. Lucrez aici cam de cinci ani. Și să știți că, în meseria mea, cinci ani aproape că îți asigură pensia.

Asta așa era. Barmanii își schimbă foarte des locul.

— Cinci ani ! E ceva. E bun locul, nu ?

— Clasa întîi, spuse el cu entuziasm. Și ceilalți sînt aici de doi sau trei ani. Sînt barman de cînd mă știu, și am avut patroni și buni și răi. Dar domnișoara Murphy e grozavă.

Începusem să regret că n-o puteam vedea pe faimoasa Maggie.

— Spune-mi, mi-am amintit eu sau m-am făcut că-mi amintesc, n-ați avut aici o crimă ? Acum vreun an sau poate ceva mai mult ?

Se aplecă spre mine coborînd glasul :

— Domnule Preston, vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, dar vă rog să vorbiți mai încet, despre lucrul ăsta.

Arătă cu capul spre salon, unde însă nimeni nu părea că ne bagă în seamă.

— Ah, da, am spus coborînd la rîndul meu glasul. Îmi pare rău. Îmi dau seama că nu vreți să se vorbească despre treaba asta.

— Într-adevăr, nu simțim nevoia să ni se amintească mereu, admise el. În orice caz, s-a întîmplat mai demult.

— Totuși, am insistat ca orice om curios, trebuie să fi fost îngrozitor. Mă refer la polițiști, reporteri. Ați văzut cadavrul ?

— Nu, spuse el categoric. Eram ocupat la bar, iar în ceea ce privește mulțimea de oameni care s-au perindat atunci pe-aici, mai ales reporteri, tot ce vă pot spune este că în noaptea aia am făcut vînzare bună. Niciodată localul n-a fost așa de plin la ora patru dimineața. Ai fi zis că e Anul Nou.

Omul ăsta n-avea nimic să-mi spună. Și chiar de-ar fi avut, n-ar fi făcut-o. Cu timpul înveți să cunoști oamenii.

— Deci, nu prea știi mare lucru, mi-am exprimat eu dezamăgirea.

— Doar ce-am citit prin ziare.

Nu mai avea nici un rost să-mi pierd timpul. Mi-am propus să vin s-o văd pe Maggie Murphy, dar nu în aceeași zi.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata, și băutura a fost foarte bună.

I-am lăsat un bacșiș destul de mare ca să-și amintească de mine și cu altă ocazie.

Afară, bătrînelul era la același strat de flori. Nu părea că se mișcase de acolo. Am întors Chevroletul și m-am îndreptat spre șoseaua 66.

Circulația era foarte aglomerată, așa că am intrat în șirul nesfîrșit de mașini, păstrînd o viteză constantă de 60 de mile pe oră. Pe la unu și jumătate am ajuns la periferia marelui oraș și nu după mult timp am intrat pe Hamilton Street și am început să caut un loc liber pentru parcare. Am avut noroc, pentru că la ora aceea unii se duceau să ia masa. Am găsit un loc chiar lîngă blocul Dunphy, și m-am dat jos din mașină mulțumit. Căldura pe care o suportasem în timpul călătoriei îmi tăiase pofta de mîncare, așa că m-am îndreptat spre clădire, o uriașă cutie dreptunghiulară ce se pierdea undeva în nori.

La nivelul străzii se întindea obișnuitul șir de magazine și restaurante. Citisem odată o istorioară cu un tip care locuia într-un bloc din ăsta unde putea găsi tot ce-și poate cineva dori pe lume. Putea mînca, bea, înota, își putea cumpăra alimente, haine, se putea tunde, își putea lustrui pantofii. Exista chiar și un teatru și un club pentru locatarii permanenți. Tipul din povestire era scriitor, așa că nici măcar nu trebuia să se ducă la lucru în altă parte. Încetul cu încetul a renunțat să mai iasă, pînă cînd în cele din urmă a început să-i fie frică să se mai depărteze de cuibul protector. Se temea acum pînă și de cele mai obișnuite lucruri, cum ar fi circulația sau oamenii pe care nu-i cunoștea. Pînă la urmă a înnebunit și s-a înecat în bazinul de înot încălzit. Procurorul a declarat că fusese o sinucidere provocată de un dezechilibru mintal, adăugînd că nu putea găsi nici o altă explicație, fiind vorba de un individ care

avea tot ce-și poate dori cineva pe lume. Povestirea m-a cutremurat, și, privind în sus către fațada netedă de beton, am simțit că mă trec fiori.

Am întrebat o fetișcană drăguță de la chioșcul de țigări unde era administrația, și m-a îndrumat către un birou din spatele clădirii. M-am îndreptat într-acolo și am deschis o ușă exterioară de sticlă. O fată ședea la un birou atît de mic, încît te întrebai cum de rezistă sub greutatea mașinii de scris la care lucra.

— Bună ziua, spuse ea mecanic. Ce doriți, vă rog ?

Avea vreo 18 ani și o față ștearsă și tristă. Mi-a făcut impresia că nu era o ființă, ci un accesoriu al mașinii de scris.

— Aș dori să vorbesc cu administratorul în legătură cu închirierea unui apartament.

— Nu avem nimic disponibil, răspunse ea automat. Dar dacă doriți să ne lăsați numele și adresa, vă vom trimite detalii complete în momentul în care se va elibera un apartament.

— Ești foarte amabilă, dar aș dori totuși să vorbesc cu administratorul.

Păru ofensată și asta a fost prima reacție omenească de cînd intrasem în birou. Și se datora faptului că săvîrșisem greșeala de a nu mă conforma sistemului.

— Asta nu schimbă cu nimic situația spuse ea enervată, dar fiindcă insistați...

Și apăsă pe butonul care făcea posibilă comunicarea cu șeful ei.

— Domnule Nelson, este aici un domn care insistă să-l primiți. În legătură cu închirierea unui apartament... Da, știu. I-am spus.

Mă privi răutăcioasă, cu un aer de triumf.

— Cum vă numiți, vă rog ?

— Preston. Spune-i, te rog, că vin din Vale City, numai pentru a sta de vorbă cinci minute cu dînsul.

Ezită, apoi făcu ce o rugasem. Pe urmă spuse îmbufnată :

— Intrați pe ușa de colo. Domnul Nelson nu vă poate acorda decît două minute.

Am intrat pe ușa indicată și un domn s-a ridicat să mă salute.

— Bună ziua, domnule Preston. După cîte știu, nu v-ați anunțat dinainte și, credeți-mă, am un program foarte încărcat.

— Nu vă răpesc mult timp, domnule Nelson. Cercetez cauza morții unuia dintre chiriașii dumneavoastră, și poate că mă puteți ajuta.

— Cauza morții unui chiriaș ? repetă el mecanic. Dar secretara mi-a spus că...

— V-a spus că este vorba de închirierea unui apartament. Într-un fel, chiar despre asta și e vorba. Și, în fond, a fost un pretext foarte bun pentru ea. Sînt convins că doriți ca discuția să rămînă numai între noi doi. Știți cît de repede se răspîndesc lucrurile astea și cum sînt deformate.

— Înțeleg, desigur, înțeleg. V-ați gîndit foarte bine. Dar în legătură cu acest chiriaș, nu cred că vă pot ajuta. Aici locuiesc peste patru mii de oameni și pe cei mai mulți dintre ei nici nu i-am văzut la față.

Mi-a comunicat acest lucru cu un fel de mîndrie reținută. Era evident o chestiune de prestigiu ca administratorul imobilului să aibă cît mai puține relații cu chiriașii. Puteam citi viitorul pe chipul lui. Peste 50 de ani, sau poate chiar 20, un administrator nu va mai vedea pe nici unul din deținuți, vă rog să mă scuzați, chiriași. Și dacă într-adevăr ne ținem în pas cu progresul, poate că nu va mai fi nevoie să vadă nici clădirea pe care o administrează.

— Totuși, domnule Nelson, cred că de acest chiriaș s-ar putea să vă amintiți. Știți, omul a fost asasinat.

S-a făcut alb la față. Și-a scos foarte încet dintr-un buzunar interior o batistă albă ca neaua, care, după ce și-a șters fața transpirată, a devenit o cîrpă murdară.

— Asasinat ? repetă el sec. O crimă aici, la Dunphy ?

— A, nu, l-am corectat eu. De fapt n-a fost asasinat aici, ci în Vale City. Dar pe vremea aceea s-a întîmplat să locuiască aici.

S-a încruntat la mine pe deasupra batistei umede.

— Domnule Preston, eu nu sînt un om sănătos. N-are nici un sens să veniți aici și să-mi spuneți dintr-astea. Puteam să am un atac. Cum se numește chiriașul acesta ?

— Cum se numea, l-am corectat. Asta s-a întîmplat acum doi ani. Numele lui era Earnshaw, James Earnshaw.

De data asta şi-a revenit complet. Împăturindu-şi batista care devenise murdară, spuse :

— Cum pot să ştiu ce s-a întîmplat acum doi ani ? Nici măcar nu eram eu administrator pe vremea aceea.

— Oh, am exclamat foarte dezamăgit.

Nu mă prefăceam. Eram într-adevăr foarte dezamăgit.

— Cine era administrator pe atunci ?

— Nimeni. Societatea anonimă care deţine clădirea se ocupa de închirieri direct prin biroul lor central. Pe urmă au văzut că le răpeşte prea mult timp şi au căutat pe cineva competent.

A încercat să nu zîmbească în timp ce se descria astfel.

— Felicitări. Unde se află această societate anonimă ?

— Credeţi-mă, vă pierdeţi timpul degeaba. Ei nu ţin...

Dar privirea mea ostilă l-a făcut îndată să-şi piardă elanul.

— Trebuie să înţeleg că nu doriţi să vă oferiţi sprijinul într-un caz de crimă ? Sau că blocul Dunphy doreşte să pună piedici justiţiei ? Mă gîndesc cu plăcere la ce-o să spună ziarele despre asta.

— Destul. Nu mai suport situaţia asta. Compania Dunphy Realty, colţ cu Hudson.

— Mulţumesc.

— Am ieşit. Fata cea ursuză mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— Ai grijă de şeful dumitale, i-am sugerat. Cred că n-o să apuce sfîrşitul zilei pe căldura asta.

Strada Hudson era la celălalt capăt al oraşului, aşa că am avut şi eu porţia mea de enervare pînă am ajuns acolo. Compania îşi avea sediul la etajul 14, bineînţeles. Am urcat cu ascensorul rapid, şi ca de obicei am fost surprins că am ajuns înainte de a-mi da seama că am pornit. Compania Dunphy Realty era menţionată într-o listă alături de multe altele, pe indicatorul din lemn de santal care se afla la exteriorul uşilor izolate acustic. Înăuntru era un vacarm teribil de oameni agitaţi. M-am aplecat peste ghişeul îmbrăcat în piele cu tăbliţa „Informaţii" şi m-am uitat insistent la o brunetă care n-a rămas deloc indiferentă. M-a întrebat ce doream şi apoi am glumit puţin pe tema asta. Cînd i-am spus ce doream de-ade-

văratelea, a devenit indiferentă şi m-a îndrumat către o încăpere de dimensiunile unui dulap de ţinut mături. Un tînăr blond s-a ridicat sau mai degrabă a sărit de pe scaun. Mi-a spus că se numeşte Penny şi că este bucuros, da, bucuros, să facă tot ce poate pentru mine. Dar tot ce putea face nu însemna nimic precis în legătură cu blocul Dunphy. El, personal, nu cunoştea cazul. Acum doi ani nu lucra acolo. Compania nu păstra fişele foştilor chiriaşi mai mult de un an. L-am rugat să verifice. A verificat.

— Îmi pare nespus de rău, domnule Preston, dar vă rog să înţelegeţi că nu are nici un rost să păstrăm hîrtii inutile. Chiar şi în acest caz atît de neplă... atît de neobişnuit.

Sigur că înţelegeam. Şi dacă se întîmpla să am nevoie de vreo informaţie pe care compania şi mai ales el, domnul Penny, mi-o putea da, să nu ezit şi să apelez la el. Aproape fără să-mi dau seama, m-am trezit din nou afară, pe trotuarul încins, întrebîndu-mă ce pornire nebunească mă adusese aici.

Dar pentru că tot eram în Los Angeles, trebuia să profit din plin de vizita mea. Lucrul de care aveam nevoie în momentul acela era un telefon. Dar nu orice fel de telefon, ci unul anume. Un telefon cu sau fără cabină, dar undeva înăuntru. Şi nu oriunde, ci undeva lîngă o tejghea lungă de bar, în spatele căreia un barman amabil serveşte bere rece oamenilor care aşteaptă să folosească telefonul. Iar în Los Angeles asemenea locuri sînt foarte numeroase, ceea ce constituie şi una dintre atracţiile civilizate ale oraşului. Nefiind chiar un străin în oraş, ştiam unde să găsesc un astfel de telefon, doar la cîţiva paşi de locul unde mă aflam. Şi după cîteva minute, eram cu nasul vîrît în spuma de zero grade în timp ce berea rece aluneca pe gîtlejul meu recunoscător.

— Cred că v-a fost foarte sete, chicoti barmanul.

— Mare descoperire, telefonul, am spus eu solemn.

M-a privit de două ori, a tras concluzia că sînt un client cam ţicnit şi şi-a găsit ceva de lucru la celălalt capăt al tejghelei. Mi-am luat berea şi m-am dus la telefon. Alături erau cîteva cărţi de telefon. Mi se părea că din moment ce mă aflam în oraş puteam să-l caut şi pe Elmo Davis. Vreau să spun, pe avocatul care se ocupase de vîn-

zarea localului „La patru călăreţi", cînd Dee îl cumpărase cu doi ani în urmă.

Numele societăţii pe care o reprezentase atunci era A. B. Amusements, şi probabil că nu ştia despre povestea asta mai mult decît barmanul care în acel moment mă urmărea îngrijorat să vadă dacă nu cumva am de gînd să smulg telefonul din perete. Avea şi motive să fie îngrijorat. Cartea de telefon era veche de cinci ani. Un nume ca Davis e uşor de găsit, dificultatea apare numai cînd vrei să cauţi un anume Davis. În cartea de telefon în care mă uitam erau patru pagini cu numele Davis. Printre ei nu era nici un Elmo, dar erau trei Davis E., toţi cu profesiuni legate în vreun fel de justiţie. Primul pe care l-am sunat a spus că nu-l cheamă Elmo. Lucrul acesta m-a iritat. Pînă la urmă am aflat că era Egbert. A doua oară însă l-am nimerit.

— Sînteţi domnul Elmo Davis ? am întrebat.

— Da. Ce doriţi, vă rog ?

Am făcut o piruetă, dar am surprins privirea barmanului şi m-am liniştit brusc.

— Aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Sînt în Los Angeles numai pentru o oră. Nu vă răpesc decît cinci minute.

La început s-a enervat spunînd că era foarte ocupat, dar pînă la urmă a acceptat să-mi acorde cinci minute dacă mă duceam la el imediat.

Am pus receptorul în furcă, m-am dus cu berea înapoi la tejghea, şi m-am postat în faţa barmanului care mă privea atent.

— În sănătatea lui Alexander Graham Bell, am închinat eu, dînd pe gît berea care mai rămăsese în pahar.

Cred că dacă aş mai fi stat încă un minut, ar fi chemat poliţia.

CAPITOLUL VIII

Avocaţii se împart în tot felul de categorii, ceea ce se întîmplă dealtfel în orice altă meserie. Dacă stai şi asculţi ce zice lumea, ai crede că avocatul fiecăruia nu mai are

decît un pas pînă la Curtea Supremă. În realitate, lucrurile stau cu totul altfel. Există avocaţi buni şi proşti, avocaţi străluciţi şi rataţi. Cei străluciţi nu sînt toţi pricepuţi, după cum nu toţi avocaţii rataţi sînt proşti. Unii lucrează singuri, alţii în asociaţii. Există şi criminalişti, dar din cauza meseriei lor nu sînt prea cunoscuţi.

Elmo Davis părea să fie dintre aceia care au reuşit. Se ocupa de afacerile mai multor societăţi, şi birourile lui ocupau două etaje. Am încercat mai întîi la primul dintre etaje, dar am fost trimis mai sus. M-am oprit în faţa unei tejghele de cristal negru pe care era o călimară aurită, fără pic de cerneală.

— Aveţi nevoie de un stilou ?

Vocea era teribil de rece. M-am uitat la fata căreia îi aparţinea. Era tot atît de rece. Glacială chiar, cu o faţă machiată foarte palid şi cu un păr blond rar. Ca să adauge o tentă de culoare la ansamblu, purta o bluză albă de croială bărbătească şi o fustă gri închis. Probabil că ştia o mulţime de lucruri despre legi, altfel nu văd de ce era angajată aici, cînd locul ei părea să fie mai degrabă în filmele de groază.

— Nu. Doresc să-l văd pe domnul Davis. Mă numesc Preston.

Mă privi. Ochii ei păreau două bucăţele de gheaţă.

— Regret, dar domnul Davis este foarte ocupat. Dacă doriţi, vă pot fixa o audienţă.

A tras un suport mecanic pe care era fixată o placă de sticlă şi s-a uitat pe o listă bătută la maşină.

— Nu am pe nimeni cu numele Preston pe listă. Domnul Davis insistă întotdeauna ca...

— Doamnă, am întrerupt-o eu cu blîndeţe. Îmi face mare plăcere să stau de vorbă cu dumneata, dar n-am vreme de pierdut. Acum douăzeci de minute am vorbit la telefon cu domnul Davis personal şi am fixat această întîlnire. Aşa că ori mă conduci la el, ori chemi pe cineva care poate face ceva.

A împins destul de brutal suportul mecanic la loc, încît m-am temut că placa de sticlă se va sparge.

— Aşteptaţi, s-a răstit ea.

A dispărut pe o uşă albă de stejar. S-a întors după un moment şi a ridicat tejgheaua la celălalt capăt.

— O să vorbiţi cu secretara personală a domnului Davis.

După felul în care a spus-o, era limpede că secretara personală a domnului Davis ştia exact cum trebuie să se poarte cu tipi ca mine. Am urmat-o supus pînă la uşa de la capătul coridorului. A bătut la uşă şi a aşteptat să fie poftită înăuntru.

— Acesta este omul despre care v-am vorbit, domnişoară Peters.

Nu s-a dat la o parte din drum, aşa că am fost nevoit să mă strecor pe lîngă ea. Primul lucru pe care l-am văzut a fost fata care stătea lîngă fereastră. Al doilea lucru pe care l-am văzut a fost tot ea. Aveai şi ce vedea. Stătea şi mă cîntărea cu o privire amuzată în timp ce o studiam. Era înaltă, zveltă fără să fie slabă. Părul arămiu îi cădea în valuri mari în jurul feţei ovale. Avea ochi verzi, bineînţeles, şi un nas bine desenat, nu cîrn. Buze cărnoase şi calde, uşor întredeschise pe dinţii strălucitori.

— Nu obişnuiţi să spuneţi nimic ? mă ironiză ea.

— Sînt momente cînd vorbeşti şi momente cînd priveşti, i-am răspuns. Şi acum tocmai priveam.

Rîse plăcut, muzical.

— Dacă vă închipuiţi că asta o să vă ajute să pătrundeţi la domnul Davis, vă înşelaţi. Au mai încercat şi alţii.

Am dat din cap. Purta un taior de olandă, verde deschis. Cu toate că era croit sobru, nu reuşea să-i ascundă linia splendidă a trupului.

— Iubito, o fac numai pentru plăcerea mea. Nu am nevoie de nici un ajutor pentru a intra la domnul Davis. Întrevederea cu el e fixată.

— Nu cred, mă contrazise ea. Aş fi prima care ar şti.

De abia acum am privit în jurul meu. Mă întrebam cît ar costa să dai întîlnire unei fete care avea propriul ei birou lambrisat, cu un covor pe jos în care te afundai pînă la glezne.

— Nu ţi-a spus ?! N-au trecut mai mult de douăzeci de minute de cînd am vorbit cu el la telefon.

A dat din cap şi părul arămiu s-a unduit uşor.

— Nu. Toate chemările telefonice le primesc eu. Vedeți ?

Mi-a arătat cele trei telefoane de pe birou. Unul din ele avea dedesubt o cutie cu mai multe butoane.

— Domnișoară Peters, înțeleg că trebuie să-i aperi interesele, dar n-ar fi putut să-mi spună că nu mă poate primi ? Întreabă-l.

Acum ezita, puțin descumpănită.

— Bine, dacă insistați. La ce număr ați sunat ?

— La...

Nu mi l-am putut aminti, dar spre norocul meu îl notasem. M-am scotocit prin buzunare, am găsit hîrtia și i-am citit-o. Păru surprinsă.

— Dar acesta e numărul lui secret. Cum l-ați aflat ?

— N-a fost ușor, am recunoscut. A trebuit să-l caut într-o carte de telefon, într-un bar în oraș. Să-mi tot fi luat vreo două minute.

În clipa cînd înțelese, orice urmă de suspiciune îi dispăru din privire.

— Ah, da, se mai întîmplă, trebuie să fi fost foarte veche. Numărul acesta n-a mai fost înregistrat de cîțiva ani în cărțile de telefon. Se pare că ați obținut imposibilul, domnule Preston.

— N-aș fi ajuns atît de departe, dacă aceea... dacă cealaltă domnișoară ar fi știut cum să procedeze.

Rise din nou, iar eu am ajuns la concluzia că-mi făcea plăcere să fiu în preajma domnișoarei Peters.

— V-a necăjit ? Nu trebuie s-o învinuiți prea tare. Asta e unul din motivele pentru care a fost angajată aici.

— Vai, dar n-o acuz, m-am arătat mărinimos. Cred că-i merge cam prost de cînd nu se mai fac filme de groază.

Și-a lăsat capul în jos pentru a apăsa pe unul din butoanele de sub telefonul din mijloc, așa că n-am putut vedea dacă a zîmbit sau nu.

— Un domn Preston se află la mine în birou, domnule Davis. Se pare că a vorbit cu dumneavoastră la telefonul secret. Da, imediat.

Traversă camera cu pas ușor și grațios, făcîndu-mi semn s-o urmez. Tocmai cînd era pe punctul de a deschide ușa, i-am pus mîna pe braț și am oprit-o.

— O clipă. Voi ieşi tot pe uşa asta ?

— De ce ?

Dar nu mi-a îndepărtat mîna.

— Fiindcă aş dori să mai stăm de vorbă, i-am răspuns cinstit.

Ochii ei verzi m-au privit gînditori.

— Ieşiţi tot pe aici. Să-i spuneţi că aţi lăsat ceva în biroul meu.

Apoi a deschis uşa şi am intrat în biroul lui Elmo Davis. Nu spun că este cea mai mare încăpere din lume. Am văzut altele mai mari, stadioane sau circuri, şi altele cîteva. Părea că se întinde în toate direcţiile. Departe, în zare, un om şedea în spatele unui birou de mărimea unui tanc Sherman. Mă refer la birou, nu la om. Mi-am început lunga călătorie de-a curmezişul cîtorva pogoane de covor, gata s-o iau la fugă în cazul în care vreun gangster m-ar fi atacat înainte de a fi parcurs cele cincisprezece mile.

— Domnul Preston ?

Davis era un bărbat foarte scund. De abia cînd m-am apropiat, am văzut că stătea în picioare. Şi asta te făcea să-ţi dai seama că era şi mai mic decît părea. O faţă uscată şi zbîrcită mă cerceta de după ochelari de aur. Nu mi-a întins mîna.

— Domnule Preston, repetă el, sînt un om foarte ocupat. Spuneţi-mi cum aţi aflat numărul meu secret ?

I-am povestit şi lui despre bar.

— Înţeleg. Aţi vrea să fiţi atît de bun să-mi spuneţi numele barului ?

Am început să spun, dar m-am oprit fiindcă îmi venise o idee :

— Desigur, cu plăcere, dar ce-ar fi să-mi spuneţi dumneavoastră mai întîi ceva, domnule Davis ?

Păru ofensat. Cînd ai un birou cît o sală de congres, nu eşti obişnuit ca oamenii să ţi se împotrivească

— Ce anume ? întrebă cu o voce ascuţită.

— Domnule Davis, singurul motiv pentru care aţi acceptat să mă vedeţi a fost de a afla unde v-am găsit numărul de telefon. Just ?

— Da. Nu vă cunosc şi nici nu doresc să vă cunosc! Dar merita să irosesc două minute pentru a afla cum aţi

obținut numărul meu. Adresa barului, vă rog, și pe urmă puteți pleca.

Era de un calm impresionant. N-a schițat nici cel mai mic zîmbet. Trebuia să înțeleg că el, Elmo Davis, era atît de puternic, încît nici nu putea fi vorba să te împotrivești cînd lua vreo hotărîre. Dar trebuia să scot de la el niște informații. Dînd din cap cu tristețe, m-am tolănit pe un fotoliu de lîngă birou.

— Domnule Davis, am spus, v-ați izolat în acest birou și începeți să nu-i mai înțelegeți pe oameni. Voi pleca numai după ce voi obține de la dumneavoastră ceea ce doresc. Altfel voi scrie cu mîna mea numărul dumneavoastră de telefon pe toate panourile de afișaj din oraș.

— Nu fi copil, se irită el. Cu ce te-ai alege ?

— Cu nimic, am admis. Dar sînt un tip insistent. Dețineți niște informații de care am nevoie. Și în ceea ce privește comportarea mea copilărească, să știi că sîntem o pereche grozavă.

Scoase o exclamație de nerăbdare și scrîșni din dinți. Apoi brusc se așeză.

— Ce anume dorești ? se răsti el. Dar, bagă de seamă, dacă ceea ce vrei să afli se referă la secretul profesional al vreunui client, îți pierzi vremea.

— De acord. Acum vreo doi ani ai acționat ca intermediar în vînzarea unei proprietăți de pe Pioneer Street din orașul Monkton. Ai reprezentat firma A. B. Amusements. Cumpărătorul se numea Dee, îți amintești ?

Pufni arțăgos.

— Să-mi amintesc ? De ce mi-aș aminti ? Nu mă ocup niciodată personal de asemenea probleme. Oamenii mei, și aici făcu un gest larg cu mîna, fac probabil cincizeci de asemenea tranzacții pe lună. E foarte posibil ca nici măcar persoana care a încheiat afacerea să nu-și mai amintească și cu atît mai puțin eu însumi.

— N-ai vrea să nu mai faci pe grozavul ? i-am sugerat. Presupun că păstrezi dosarele, nu ?

— Domnișoară Peters, lătră el iritat, vreau dosarul unei vînzări efectuate pentru firma A. B. Amusements. Este vorba de un local de pe Pioneer Street din orașul

Monkton. Cumpărător, Dee. Afacerea a fost încheiată acum vreo doi ani.

Apoi, uitîndu-se la mine :

— La ce număr se află proprietatea ?

— La numărul 925. Se numește „La patru călăreți".

— Ai auzit, domnișoară Peters. „La patru călăreți". Și să știi că mă grăbesc.

Am așteptat în tăcere aproape un minut. Davis nu era genul de om care să se apuce să facă conversație pentru ca să treacă timpul. Își fixase privirea undeva departe, dincolo de mine, într-un punct din celălalt capăt al camerei. Iar eu am privit un tablou de pe peretele opus, din fața mea. care părea să reprezinte un cap de om. Cel puțin unele părți ale pînzei asta reprezentau. Fără îndoială că ceea ce vedeam în partea dreaptă era o ureche, iar sus în vîrf parcă era părul. Sau măcar o parte din păr. Cealaltă parte reprezenta o îngrămădire de pătrate și cercuri galbene și negre. Mai era și un ochi, numai că părea să crească pe o tulpină în locul unde ar fi trebuit să fie cealaltă ureche. Tabloul nu mi-a plăcut. Totuși am apreciat umorul autorului. Cred că m-aș fi înțeles bine cu el. Era ceva să-l convingi pe unul cu banii lui Elmo Davis că tocmai aceea era pictura care-i trebuie în birou. Da, m-aș fi înțeles bine cu un om ca el.

Ușa s-a deschis și a intrat încintătoarea domnișoară Peters. Cred că și cu ea m-aș fi înțeles bine. Cu condiția să mi se ofere ocazia. Davis nici nu s-a uitat în timp ce ea se apropia de biroul său, în schimb priveam eu pentru amîndoi. A pus un dosar înaintea lui. Davis nu i-a mulțumit și a început a-l răsfoi. Cînd ea s-a întors să plece, s-a uitat la mine ușor uimită, apoi a ieșit.

— Foarte bine. (Vocea ascuțită a lui Davis mi-a întrerupt gîndurile plăcute.) Se pare că ai dreptate. Noi am încheiat tranzacția. Și ce dorești ?

— Mă interesează firma A. B. Amusements, i-am spus eu.

— În cazul acesta, adresează-te lor, nu mie.

— Aș face-o bucuros, l-am asigurat, dacă mi-ai spune cine sînt.

— Afacerile clienților nu le discut cu oricine se întîmplă să intre în biroul meu, spuse el sfidător.

— Eu nu doresc să discut despre afacerile lor, am replicat. Vreau să știu doar cine sînt. Ce motiv ai să le ascunzi identitatea, domnule Davis ? Sau poate că e vorba de ceva ilegal ?

— Ilegal ? Prostii. Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva ?

— Nu insinuez nimic. Dar am motive, motive serioase, să cred că sînt niște asasini, domnule Davis. Oameni cu care poliția ar dori să stea de vorbă. Desigur, dacă refuzi să colaborezi, nu mă îndoiesc că se poate emite o citație. Speram însă că nu dorești așa ceva asociat cu firma dumitale.

— Poliție, citație, mormăi el. Dar cine și ce ești dumneata ? Dacă ești de la poliție, nu trebuia decît s-o spui.

— În regulă. Nu sînt de la poliție. Poftim, uite cine sînt.

Mi-am scos legitimația și i-am întins-o. A privit-o, și-a strîns buzele și mi-a înapoiat-o.

— Și ce treabă ar avea poliția ? se interesă el. Orice ar fi, nu-mi poate aduce nici cel mai mic prejudiciu.

— Nu, probabil că nu, am admis. Dar ar fi preferabil din punctul dumitale de vedere dacă nu ai fi implicat deloc în această afacere. Dacă îi găsesc pe cei de la firma A. B. Amusements, nu va fi nevoie să spun cum am dat de ei. În felul acesta, nimeni nu va ști că ai vreun amestec și toată lumea va fi mulțumită.

— Te-am întrebat ce treabă are poliția ? repetă el.

— Ei bine, sînt mai multe lucruri. Pornografie și încă vreo cîteva din astea. Și mai e și o crimă, domnule Davis.

— Crimă ?

— Da, un om a fost asasinat. Cred că cei de la A. B. Amusements știu ceva, trebuie doar să-i găsim.

— Înțeleg. Și mă asiguri că n-o să mai aud nimic despre afacerea asta dacă-ți spun numele lor ?

— Nu, i-am spus eu cinstit. Nu-ți pot garanta asta. Te asigur că n-o să pomenesc de dumneata, dar nu pot ști cît de departe va merge poliția cu cercetările.

— Bine, a spus el, spre surprinderea mea. Dacă nu mi-ai fi vorbit deschis, aș fi pus dosarul la loc. Dar pen-

tru că promisiunea dumitale mi se pare cinstită, sînt de acord să colaborez.

Se spune că viaţa e plină de surprize.

— Ai un creion ? Atunci notează : Firma era condusă de două persoane. Domnul şi doamna James Earnshaw.

Creionul s-a oprit singur. Davis mi-a aruncat o privire fugară.

— S-a intîmplat ceva ?

— Nu, am răspuns grăbit. E şi vreo adresă ?

— Da, o am aici. Ce ciudat !

— Ce e ciudat ?

— Nimic... — şi după felul în care şi-a strîns buzele, am înţeles că subiectul era închis. Adresa este, sau era atunci : blocul Dunphy, nr. 2 727.

James Earnshaw, blocul Dunphy, nr. 2727. Era ca un vis care se repeta. Numai că acum aveam şi o doamnă Earnshaw. Şi tare aş fi dorit să stau de vorbă cu ea.

Davis se uita în hîrtiile din faţa lui. Eram cufundat în gîndurile mele, aşa că am tresărit cînd l-am auzit :

— Crimă ai spus, nu ?

— Exact, domnule Davis. Pentru că m-ai ajutat, o să-ţi spun mai mult. Cel care a fost asasinat se numea James Earnshaw şi adresa lui corespunde întocmai cu cea pe care mi-ai dat-o.

Îşi lăsă capul pe spate şi mă privi prin ochelari, mijindu-şi ochii.

— Ascultă, tinere, nu cumva vrei să spui, în felul dumitale curios, că mi-am pierdut timpul în zadar ?

— Nu, domnule, l-am asigurat cu căldură. Nu dumneata ţi-ai pierdut timpul, ci eu. Speram că informaţiile pe care le-aş fi căpătat să mă ducă la persoanele care ar fi putut să mă ajute să dau de urma celui care l-a omorît pe James Earnshaw. Se pare însă că cercul s-a închis şi asta înseamnă că trebuie s-o iau de la capăt. În orice caz, nu e vina dumitale. Apreciez, desigur...

— Stai jos !

Tocmai mă ridicam în picioare, dar cînd Elmo Davis îţi spune să stai jos, stai. Aşa că m-am aşezat.

— Spune-mi ce ştii despre Earnshaw, mă invită el. De ce să fi vrut cineva să-l omoare ? Era bogat ?

— Nu știu, am mărturisit eu. Sigur, trebuie să fi luat ceva bani vînzînd localul „La patru călăreți". Dar nu știu cîți.

Nu se oferi să-mi comunice suma.

— Și doamna Earnshaw ? Ce știi despre ea ? insistă el.

— N-am știut de existența ei pînă adineauri, am recunoscut. Ea este cea pe care trebuie s-o găsesc acum.

— S-ar putea să ai noroc, zise el vesel frecîndu-și mîinile.

Dacă era să te iei după aparențe, Elmo Davis devenise interesat.

— Mi-ai trezit curiozitatea, domnule Preston, la naiba dacă nu mi-ai trezit-o. Știi de ce ?

— Nu, domnule.

— Probabil că în ochii dumitale arăt și mă port ca un avocat important dintr-un oraș mare. Impresia e justă, căci chiar asta și sînt, dar nu ești atît de naiv încît să-ți închipui că mi s-a oferit totul pe tavă după ce am absolvit facultatea ?

— Nu. Îmi închipui că ai și muncit puțin.

— Ha !

Exclamația sună scurt, ca o explozie, și odată cu ea sări de pe scaun și începu să se plimbe în jurul biroului.

— Puțină muncă, ai spus ? Ha ! Am muncit 10—12 ore pe zi pînă să încep să fac oarecare impresie.

Nimic nu e mai dezgustător decît să asculți un om bătrîn pălăvrăgind despre succesul său în carieră. Mă păcălise. Aș fi jurat că se apucă să-mi povestească despre strădaniile sale din tinerețe. N-am spus nimic ; mi s-a părut că nu se aștepta să fac vreun comentariu.

— Nu, ceea ce voiam să-ți spun este următorul lucru. La începutul carierei mele am lucrat pentru o firmă de detectivi particulari. Oameni ca dumneata. În timpul acelor trei sau patru ani, am învățat mai multe lucruri despre legi și despre oameni decît în orice altă etapă a carierei mele. Și astăzi mai profit de pe urma experienței pe care am căpătat-o atunci. Singura deosebire este că astăzi nu mă mai pasionează asemenea lucruri. Mă urmărești ?

— Domnule Davis, am început rar, cred că nu vei găsi nimic interesant în istoria asta.

— Fleacuri. Şi nu mai fi atît de independent. Oamenii au întotdeauna nevoie de un avocat inteligent. Iar eu sînt un avocat foarte inteligent, domnule Preston. Şi, pe deasupra, deţin nişte informaţii pe care dumneata nu le ai.

Şi, dacă le voiam, trebuia să-i cînt în strună.

— Fireşte, numai un prost refuză să fie ajutat.

— Cred că aş putea să te ajut.

Se apleca peste birou şi spuse :

— Domnişoară Peters, trimite-l imediat la mine pe Harvey Robbins.

După care mă bătu pe umăr. Atitudinea lui faţă de mine se schimbase cu 360 de grade.

— Ai făcut bine că nu mi-ai refuzat ajutorul, mă aprobă el. Să vedem ce putem face. Bagă de seamă, nu îţi promit nimic. Dar, cel puţin, s-ar putea să te scutesc de nişte investigaţii nefolositoare.

Avea dreptate. M-am apucat din nou să studiez tabloul, dar nici de data asta nu mi-a plăcut mai mult. S-au auzit două bătăi în uşă. Dar nu la cea care ducea spre biroul domnişoarei Peters.

— Intră.

Uşa s-a deschis şi în cameră a pătruns un bărbat de vreo 35 de ani, rumen şi trupeş. Nu mi-a aruncat nici o privire, ochii fiindu-i aţintiţi la figura de pasăre din spatele biroului urias.

— Harvey, ţi-l prezint pe domnul Preston. Îl ajut într-o afacere.

De abia acum a avut ochi şi pentru mine şi mi-a întins o mînă caldă şi sinceră, ca unuia care era ajutat de Elmo Davis.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse cu entuziasm.

Am mormăit şi eu ceva la fel de stupid şi m-am aşezat la loc.

— Harvey, îţi aminteşti de tranzacţia „La patru călăreţi" ?

Davis vorbise pe un ton sigur de sine şi aştepta reacţia subalternului său. Harvey îşi jucă cu inteligenţă nedumerirea.

— „La patru călăreţi", domnule ? Daţi-mi voie să mă gîndesc, ah, da era... era romanul la care am obţinut drep-

tul de filmare pentru...: — mă privi şi se opri — pentru studioul acela important ?

Davis schiţă un zimbet foarte vag.

— Nu, Harvey, se frămintă el. Nu era un roman.

— Îmi sună foarte cunoscut, domnule. Poate dacă aş arunca o privire în dosar ?

Dar şeful nu i-l dădu.

— Cel care vindea se numea Earnshaw. Îţi aminteşti ? Cu doi ani în urmă.

Chipul lui Robbins luase o înfăţişare nefericită.

— Acum doi ani spuneţi, domnule ? Nu-mi amintesc. Earnshaw ?

— În regulă, renunţă Davis dezgustat. Voi, tinerii din ziua de azi, dă-mi voie să-ţi spun, nici nu ştiţi că v-aţi născut. Sinteţi atît de ocupaţi — dar nu uita că eu sînt acela care vă dau de lucru — încît nu vă puteţi aminti ce-aţi făcut cu doi ani în urmă. Cînd eram de vîrsta dumitale, lucrurile stăteau altfel. Afacerile nu picau din cer pe vremea aceea. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce făcusem cu doi ani în urmă, i-aş fi putut spune nu numai numele ambelor părţi implicate, dar pînă şi cele mai mici amănunte ale tranzacţiei. Poftim.

Îi împinse dosarul cu un gest plin de dispreţ. Harvey Robbins se uită prin hîrtii.

— Da, bîigui el, eu m-am ocupat.

— Asta ştim şi noi, se răsti Davis. De aceea te-am chemat aici. Îţi aminteşti acum ?

— A fost o tranzacţie foarte corectă, spuse Robbins rar. Plata s-a făcut integral şi în numerar. Totul n-a durat decît cîteva ore. N-a fost nimic deosebit, domnule.

Davis plescăi iritat. Personal, am socotit că se purta exagerat de dur cu bietul Harvey. Şi asta numai fiindcă voia s-o facă pe detectivul.

— I-ai cunoscut pe oamenii aceia ? insistă el.

— Da, desigur. În nota aceasta este consemnată întîlnirea care a avut loc, aici, în birourile noastre. Domnul şi Doamna Earnshaw au fost de faţă. Întîlnirea făcea parte din rutina obişnuită, iar eu le-am explicat cîteva articole mai complicate ale legii înainte ca să semneze vînzarea. Nu există nici o notă care să consemneze ceva neobişnuit.

Mă privi ca și cum ar fi vrut să-l sprijin, dar nu l-am putut ajuta.

— Nimeni n-a spus că a fost ceva neobișnuit, remarcă Davis iritat. Ți-i amintești pe cei doi ?

Harvey ridică din umeri. Era învins.

— Nu, domnule, nu mi-i amintesc. În biroul meu intră și ies în fiecare zi tot felul de oameni. Mi-aș putea aminti de cineva după cîteva zile sau după cîteva săptămîni chiar. Dar după doi ani ? Nu domnule, îmi este cu neputință.

Arăta atît de nenorocit, încît m-am gîndit să-l scot din încurcătură.

— Domnule Robbins, știți la ce dată a avut loc acea întîlnire în biroul dumneavoastră ?

De data asta putea fi folositor.

— Sigur, domnule Preston, e notat aici. 26 martie.

Mi-am notat-o, nu pentru că aș fi putut s-o uit, dar în felul ăsta Robbins își putea închipui că mi-a fost de folos. Mă privi cu recunoștință.

— În regulă, Harvey, spuse șeful lui. Să lăsăm asta.

— Da, domnule, mulțumesc. Doriți să mă mai întrebați ceva ?

Era foarte dornic să plece, dar lui Davis îi veni o altă ideea.

— Da, doresc, și bătrînul mă privi triumfător. Nu te ocupi cumva de afacerile Companiei Dunphy Realty ?

Am devenit atent. Poate că, pînă la urmă, întrevederea nu era complet inutilă. Harvey s-a repezit la noul subiect.

— Păi... da. Da, domnule. Adică, oamenii mei se ocupă.

— Ai observat din dosar că adresa pe care a dat-o familia Earnshaw era la blocul Dunphy ?

— Da, am văzut. Dar nu mi-a atras atenția ca ceva deosebit de...

— Și acum, ascultă aici : domnul Earnshaw, cu domiciliul la blocul Dunphy, a fost asasinat. Cînd ai spus că s-a întîmplat, domnule Preston ?

— Acum doi ani, la 18 aprilie.

De abia acum Robbins înțelese despre ce-i vorba.

— Înțeleg. Numai la cîteva săptămîni după tranzacție.

— Exact 23 de zile, am mormăit.

Davis tuși și mă privi îngrijorat, ca nu cumva să preiau interogatoriul.

Am cedat — doar era la el în birou.

— Nu te-a frapat, atunci, ca o coincidență stranie? Nu ți-ai amintit măcar că ai tratat cu el doar cu cîteva zile înainte de a fi ucis?

Privirea lui Harvey era total inexpresivă.

— Domnule Davis, probabil că aș fi avut o reacție dacă aș fi știut că omul a fost asasinat. De fapt, sînt sigur că aș fi avut. Dar nu-mi amintesc să fi știut vreodată că a fost omorît.

— Vai de mine, Harvey, dar ești nemaipomenit. (Davis începuse să se ambaleze.) Îmi închipui că citești ziarele, nu? Ai auzit de programul spațial? Știi că din patru în patru ani se fac alegeri prezidențiale?

Harvey Robbins își mușcă buzele și am înțeles că nu mai putea tolera situația.

— Domnule Davis, citesc trei ziare pe zi. Nu unul, trei. Sînt tot atît de bine informat ca oricare om din orașul acesta.

Era cît pe aci să spună ceva ce ar fi regretat mai tîrziu, dar bătrînul Davis nu-i dădu ocazia.

— Și cu toate astea, niște indivizi îți măcelăresc clienții, clienții *mei*, și lucrul ăsta îți scapă?

— Domnule Davis, am intervenit eu, în primul rînd, acest Earnshaw nu a fost omorît în Los Angeles. A fost găsit în Vale City. Aici, în Los Angeles, aveți destule acte de violență care să umple spațiul pentru știrile importante. O scurtă notă din Vale City a fost probabil îngropată undeva, la sfîrșitul paginii a 12-a. Și, în al doilea rînd, pe acest Earnshaw nu l-a văzut nimeni în blocul Dunphy, așa că nu au existat probabil amănunte care să atragă atenția. Nimeni nu l-a cunoscut, nimeni nu-l văzuse vreodată, așa că ziarele de aici nu aveau nici un motiv să insiste. De fapt, pînă cînd l-am cunoscut pe domnul Robbins, nu am vorbit cu nimeni care să-l fi văzut pe Earnshaw în carne și oase. Nu l-a văzut cînd era în viață, vreau să spun.

Davis fumega, dar înțelese ce voiam să spun. În timp ce se calma, l-am întrebat pe Robbins:

— Spuneți-mi, dacă ați vedea o fotografie a acestui om, credeți că ar exista vreo posibilitate de a-l recunoaște?

Dădu din umeri neajutorat.

— Îmi pare rău, domnule Preston, mi-ar face plăcere să vă ajut dacă aş putea. Dar înţelegeţi în ce situaţie mă aflu. O convorbire de o oră cu acest om, acum doi ani.

Din păcate, îl înţelegeam prea bine.

— Desigur, am admis descurajat. N-aţi putea face o identificare absolut sigură, nu ?

Întinse mîinile în lături, în semn de scuză. Zece minute mai devreme Harvey Robbins era probabil un om plin de încredere şi de vitalitate, dar în acest scurt interval fusese adus în situaţia unui om care nu ştia şi nu-şi amintea nimic. Şi toate astea fără motiv.

— Nu vă necăjiţi, domnule Robbins, l-am încurajat. Eu nu-mi pot aminti niciodată ce s-a petrecut cu o săptămînă în urmă. Dar există un lucru pe care ni l-aţi putea spune.

— Dacă îmi stă în putinţă.

— Aţi mai avut şi vreo altă adresă a familiei Earnshaw ? Dinainte sau după cea de la blocul Dunphy ?

Îşi trase dosarul de sub braţ şi se uită repede prin hîrtii.

— Da. Este notată aici. Doamna Earnshaw putea fi găsită în Pioneer Street la Nr. 925, apartamentul C. Dar asta este...

Se mai uită odată în dosar.

— Da, domnule Robbins, am spus cu tristeţe. Este adresa localului „La patru călăreţi". Sînt cîteva apartamente la etaj. Totuşi, s-ar putea să-mi fie de folos.

Încuviinţă sceptic şi ieşi din birou. Davis începu să chicotească.

— Sigur, nu sînt la curent cu metodele moderne, dar pe vremea mea ăsta ar fi fost considerat un interogatoriu pentru reconstituirea faptelor. Aceşti Earnshaw par să se fi mişcat într-un cerc foarte strîns.

— Da, am admis indispus. Iar în ceea ce priveşte metodele folosite astăzi, nu se deosebesc prea mult de cele folosite pe vremuri. Nu cunosc nici o vrăjitorie care să mă ajute să ies din acest impas. Am impresia că am fost făcut şah-mat.

Îmi aruncă o privire ageră.

— Te dai bătut ? N-aş fi crezut că eşti omul care să te dai bătut.

M-am ridicat, netezindu-mi haina.

— Mi s-au dat doar patruzeci şi opt de ore ca să pătrund în această junglă. Cred că aş fi putut face ceva dacă aş fi avut mai mult timp. Dar nu am. Nu vorbesc de timpul meu. Dar nu pot porni o cruciadă împotriva crimei, de unul singur. Cît timp mi se plăteşte, lucrez. Cînd nu mi se mai plăteşte, renunţ.

— Profesiunea dumitale atît de deosebită cere desigur un mod de abordare deosebit. Oricum, îmi pare bine că ai apărut, domnule Preston. Mi-ai înveselit ziua.

De data asta îmi întinse mîna.

— Dacă se întîmplă cumva să ai nevoie de vreo informaţie, nu ezita şi sună-mă.

Am încuviinţat din cap, în timp ce scriam pe o bucăţică de hîrtie.

— Mulţumesc. Poftim aici numele barului.

M-am îndreptat spre uşa care ducea căte biroul domnişoarei Peters, şi am ieşit.

De data asta şedea pe o latură a biroului, cu picioarele-i splendide încrucişate cu eleganţă.

— Ai făcut o bună impresie domnului Davis, îmi spuse. Mă aşteptam să ieşi după un minut.

— Ai auzit totul ? am întrebat-o.

— Nu. De ce întrebi ?

— Am observat că atunci cînd a avut nevoie de dumneata, n-a fost nevoie decît să te strige. N-a apăsat pe nici un buton. Cel puţin n-am văzut s-o fi făcut.

— A, da, e un dispozitiv de-al lui ingenios. Un fel de microfon care funcţionează numai cînd îţi îndrepţi vocea spre el. A costat o mică avere.

— Îmi închipui. Să lăsăm asta. Domnişoară Peters, motivul pentru care mă aflu aici este foarte simplu. Ce-ai zice să iei masa cu mine diseară ?

Mă cercetă într-un mod care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva costumul de pe mine era şifonat.

— De ce ?

— Fiindcă trebuie oricum să mănînci, şi eu la fel. Fiindcă ai un chip plăcut şi s-ar putea să fii tipul de femeie căreia să-i fie milă de un biet străin într-un oraş mare.

— Aici greșești. Nu am nici timpul, nici înclinația de a mă îngriji de cîinii părăsiți ai acestei lumi, domnule Preston. Dar pentru că, fără îndoială, ești cel mai mincinos cîine părăsit pe care l-am întîlnit săptămîna asta, voi veni.

— Minunat.

Am fixat întîlnirea pentru ora șapte seara, în fața localului Dust Bowl, apoi am plecat. Afară am fost servit cu o nouă porție de tratament congelat de fiica lui Dracula. I-am zîmbit dulce, întrebîndu-mă ce-ar zice dacă ar ști cu cine voi lua masa în seara aceea.

Jos, în fața clădirii, l-am văzut pe Harvey Robbins urcîndu-se într-un taxi. În lumina soarelui care apunea, fața lui roșie părea și mai roșie. Nu avusese o zi prea bună. În schimb alții făcuseră ceva progrese. Poate că nu mă prea descurcasem eu în găsirea Antheei Horan, dar, în schimb, domnișoara Peters era un premiu de consolare.

Atunci mi-am dat seama că nici măcar nu o întrebasem cum o cheamă.

CAPITOLUL IX

— Mă cheamă Louise.

— Pe mine Mark. În sănătatea ta, Louise.

Mă privi cu seriozitate. Părea mai serioasă decît lăsa să se întrevadă înfățișarea ei exterioară. Din cînd în cînd o surprindeam cercetîndu-mă.

— Un Martini îți convine ?

— De minune, mulțumesc. Aici știu să pregătească un Martini bun. Vorbește-mi despre tine, Mark.

— Ce anume vrei să știi ? Sînt cam de multă vreme pe lume. S-ar putea să fie o poveste foarte lungă.

— Nu mă grăbesc deloc. Cu ce te ocupi ? Care e meseria aceea care te obligă să-l vezi pe domnul Davis, și-ți permite apoi să stai la el atît de mult ?

Am șovăit. Era o fată care-mi plăcea. De asemeni, lucra pentru un avocat foarte influent din Los Angeles, și știa pe ce lume se află. Voiam să cred că ieșise cu mine pentru că îi plăceau ochii mei albaștri. Asta mi-ar fi plă-

cut să cred. Dar nu am ochii albaştri. Voiam să cred că ieşise cu mine din pricina farmecului meu irezistibil, dar mi-am amintit că unele femei reuşiseră să-mi opună rezistenţă. Şi nu trebuia să ezit prea mult.

— Incerc să dau de urma cuiva, i-am spus. Am crezut că domnul Davis m-ar putea ajuta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi atrase atenţia.

— Ba da. Găsesc oameni.

— Bine, bine, spuse rar. Nu eşti de la Biroul persoanelor dispărute. Dacă erai, nu-ţi pierdeai atîta timp la mine în birou.

— Nu consider că mi-am pierdut timpul, am obiectat.

— Nu mă întrerupe, mă dojeni. Va să zică, nu eşti de la F.B.I. Eşti de la... asigurări ?

— Uneori mă ocup şi de asta, am admis.

— Bun, sînt pe-aproape. Un moment.

Inchise ochii, concentrîndu-se. Se şi încruntă puţin, dar îi stătea foarte bine. După cîteva secunde deschise ochii şi mă cîntări cu privirea.

— Eşti detectiv particular, anunţă.

— Ai ceva împotrivă ?

— Nu ştiu, trebuie să mă mai gîndesc, trebuie să te cunosc mai bine. Ca să spun drept, nu-i un început prea bun. Am cunoscut cîţiva de cînd lucrez, şi în general nu pot să spun că m-au impresionat plăcut.

— Fiecare profesiune îşi are neisprăviţii ei, am protestat. Ştiu la ce fel de tipi te referi. Cei care urmăresc totdeauna cîştigul, indiferent de unde vine. Există cîţiva din ăştia. Mă rog, sînt destui ca ei. Profesiunea asta e din păcate accesibilă oricăror şantajişti, şmecheri sau pungaşi. Dar nu sîntem cu toţii la fel. Uită-te la mine.

— Asta şi fac. Şi vreau să te cred. Nu prea am încredere în oameni, dar cînd cineva îmi inspiră încredere, de obicei nu greşesc.

Avea un fel foarte direct de a vorbi, care la început era deconcertant, dar pe care am început foarte curînd să-l apreciez.

— Vorbeşte-mi despre domnul Davis, continuă. Te-a putut ajuta ? Sau mai bine zis, a vrut ?

Am sorbit din băutura rece, încuviinţînd cu un gest al capului.

— Nu numai că a vrut, dar a și făcut-o. M-a ajutat întrucîtva. Nu în sensul pozitiv, ci în cel negativ, adică a închis niște căi pe care nu trebuie să-mi mai bat capul să le deschid. În meseria mea asta contează mult. Nouăzeci la sută din investigațiile mele se nasc moarte. Dacă pot fi avertizat să trec peste anumite lucruri, fac economie de timp. Timpul la mine înseamnă bani.

— Dar nu banii tăi, nu-i așa ? De obicei lucrezi pentru altcineva, nu ?

— Da, i-am explicat cu răbdare. Dar oamenii mă angajează să le rezolv niște probleme. Și, în afară de asta, mai este și o chestiune de mîndrie profesională.

Devenisem dintr-o dată foarte plin de mine. Louise rîse.

— Încep să cred că s-ar putea să fii într-adevăr puțin mai deosebit de cei care s-au perindat prin biroul firmei. Unii dintre ei erau foarte „neprofesioniști", și în nici un caz mîndri. Ești priceput ?

— La ce ? La mîndrie ?

M-am prefăcut intenționat că n-am înțeles întrebarea, ca să văd dacă îi puteam tulbura calmul.

— Nu, în meseria ta.

— Mă descurc. Mă descurc destul de bine. Permisul meu e reînnoit în fiecare an de comisia guvernamentală, și asta de foarte mulți ani. Am un apartament destul de mare. Directorul băncii mă cunoaște personal. Altceva ?

Spre marea mea surprindere, începu să cînte cu o voce dulce :

„Și-și făcea reclamă
Pentru nunta de la toamnă."

Cei de la masa vecină prinseră un crîmpei din vechiul șlagăr și se întoarseră să ne privească, zîmbind aprobator. Am simțit că mă înroșesc, dar tot am rîs.

— Cred că, într-un fel, așa pare. De ce simt nevoia să-ți vorbesc despre persoana mea ? Te cunosc doar de cîteva ore și acum nu facem altceva decît să așteptăm să ni se servească masa.

Mă privi cu atenție peste marginea paharului cu picior.

— Așa să fie oare, Mark ?

Asta era nebunie. Nebunie curată. Iată-mă spunîndu-i acestei fete, acestei necunoscute ce tip dat dracului sînt eu, lăudîndu-mă ca un elev de liceu. Acesta este Preston,

vă amintiți ? Cu mare succes la femei. Nici una nu-mi rezistă. Ce încerca această Louise să vîre în mine ? Drept cine se credea, cu părul ei cu reflexe arămii ? Și n-ar fi trebuit să poarte rochia aceea neagră, atît de decoltată, încît materialul moale să-i pună în evidență pielea albă ca laptele. Fără îndoială că mai avusese de-a face cu tipi ca mine. Eu eram următorul de pe listă. Dar rămînea de văzut. Personal, nu eram chiar străin față de o asemenea situație.

— Și ce hotărîre ai luat ?

Întrebarea pusă pe un ton blînd mi-a întrerupt gîndurile.

— Ce hotărîre ?

— Te gîndeai la ceva și ai luat o hotărîre, mă informă ea. Ți se citea pe față.

Îmi citise gîndurile. Trebuia să mă apăr.

— Ah, eram departe, am încercat să scap.

— E frumoasă ?

Aici am prins-o. Nu ghicise pînă la capăt.

— Nu există nici o ea. Nu în sensul în care te gîndești.

— Ah, da ? Și în ce sens mă gîndesc ?

O aveam în mînă acum. Pe terenul ăsta știam să mă descurc. Mă pricepeam să le spun femeilor ce le face să fie atît de deosebite.

— Te gîndeai la cineva de care sînt legat, i-am explicat. O logodnică sau o fată cu care mă văd mereu.

— Sau o soție, adăugă ea.

— Sau.

Și-a dat seama că pierdea și a schimbat subiectul.

— Nu vreau să fiu prea curioasă, dar nu mi-aș fi închipuit că un oraș de dimensiunea lui Vale City îți poate da de lucru în tot cursul anului.

— Vale City ?

— Da. Azi după-amiază ai spus că vii de acolo.

Ezită ca și cum i-ar fi fost teamă că m-a prins cu o minciună.

— Oh, da, mi-am amintit. Am spus că venisem la Los Angeles direct din Vale City, dar ăsta nu e orașul meu. M-am dus acolo să caut pe cineva. Aceeași persoană pen-

tru care am venit și la domnul Davis. Eu stau la Monkton. Cunoști orașul ?

— Am fost acolo de cîteva ori.

Pe față i-am citit o mare ușurare, disproporționată față de mica neînțelegere pe care tocmai o elucidasem. Am simțit că nu voia s-o mint. Voia ca între noi doi totul să fie spus pe față. Încet dar implacabil se crea între noi o anume atmosferă. O pînză de păianjen țesută din încuviințări nerostite, din multiple semnificații ale cuvintelor simple, o întreagă aureolă de intimitate, în total dezacord cu timpul scurt de cînd ne cunoșteam. Spre ușurarea mea ea a fost prima care a rupt acest văl.

— Monkton. Acum înțeleg. De-asta l-a chemat domnul Davis pe Harvey Robbins la el.

— Într-o clipă am revenit la realitate.

— Mintea mea lucrează mai greu seara. Ce legătură are Harvey Robbins cu Monkton ?

Mă privi să vadă dacă nu cumva glumeam.

— E din Monkton. Nu știai ?

— Nu, nu știam.

De data asta Louise mă pierduse. Ieșisem complet din atmosfera care se crease între noi. Acum mintea mea revizuia tot ceea ce știam, încercînd să vadă dacă această nouă informație își putea găsi locul undeva.

— Spune-mi, te rog, ce știi despre domnul Robbins, am rugat-o.

Luă un aer dezamăgit.

— Nu mi-am închipuit că m-ai invitat la masă în oraș ca să auzi bîrfeli despre persoanele cu care lucrez.

M-am aplecat spre ea și i-am luat mîna.

— Știi prea bine că nu pentru asta te-am invitat. Hai să nu ne certăm ca niște copii. Crede-mă, afacerea la care lucrez este foarte importantă pentru cineva, și nu-mi pot permite să nu iau în considerație nici cea mai neînsemnată informație pe care o capăt. Iar în ceea ce ne privește, seara asta nu va rămîne singura, cel puțin așa simt. Avem timp. Simți și tu la fel ?

Încuviință aproape cu timiditate.

— E stupid, nu ? Dar înțeleg ce vrei să spui. E-n regulă, dacă trebuie să discutăm afaceri, spune-mi de ce te interesează atît de tare domnul Robbins ?

— Nu știu, i-am spus cinstit. Dar am pornit din Monkton. Cazul m-a adus la Vale City, și de-acolo direct la Los Angeles. Los Angeles nu e cel mai mic sat de pe coasta de vest, nu ? Așa că imaginează-ți surpriza mea cînd, dintre toți oamenii de aici, omul care știe ceva despre problema mea, indiferent cît de puțin, e chiar din orașul meu. Coincidență ? Poate. De fapt, e foarte posibil. Așa că, pentru propria mea liniște, hai să încercăm să demonstrăm că e doar o coincidență, și după aceea nu mai vorbim despre asta. E logic ?

M-a ascultat cu seriozitate, iar cînd mi-a răspuns, nu era în glasul ei nici urmă de persiflare.

— Da, e logic. Ce voiai să știi ?

Tocmai asta era. N-aveam nici cea mai vagă idee.

— Ei bine, am început stîngaci, cine este domnul Robbins ?

Se lăsă pe spătarul scaunului, își împreună mîinile în poală și începu să recite monoton :

— Robbins, Harvey Walter, 34 de ani, absolvent al facultății de drept din Monkton,, șef de promoție. Specializat în problemele de proprietate mobiliară și societăți anonime, la nivel statal și federal. S-a alăturat firmei noastre... să vedem... acum trei ani, ba nu, acum doi ani și jumătate. Salariu... nu, asta nu cred că te interesează.

Mă privi să vadă dacă o dezaprobam.

— Ai dreptate, nu mă interesează. Ce mai știi despre el, vreau să spun, ce fel de tip e ? E însurat ?

— Din cîte știu, nu. Trăiește singur într-un apartament în partea de sud a orașului.

— E afemeiat ? am insistat.

Louise păru gata să zîmbească.

— Ei bine...

— Ca să fiu mai direct, ți-a făcut curte ?

— Să zicem, o întoarse ea, că domnul Robbins a lăsat să se înțeleagă că nu mă consideră... respingătoare.

Asta era un punct în favoarea lui Robbins. Bravo lui.

— În regulă. Deci se poartă normal. Asta-i bine. Cum își petrece timpul ?

— N-am nici cea mai vagă idee. Îi place să șofeze.

— Cum adică ? E un om în toată firea, nu ?

— Nu știu ce formă ia la el această plăcere, admise ea, dar se pare că șofează foarte mult. Săptămîna trecută mi-a spus că vrea să cumpere un automobil nou și să înapoieze firmei automobilul vechi, plătind o diferență de preț. Vînzătorul i-a spus că 50.000 de mile erau cam mult pentru o mașină veche de doi ani.

— Avea dreptate, am aprobat, e cam mult.

Și numai în timpul liber. Nu cunoșteam programul de lucru al lui Harvey Robbins, dar profesiunea lui nu necesita prea multe deplasări. În meseria asta, ceilalți vin la tine să te caute.

— Știi, spuse Louise, fiindcă m-ai întrebat atît de direct, constat că nici nu știu prea multe despre Harvey. E un om drăguț, întotdeauna plăcut și prietenos...

Asta așa e, mi-am zis în sinea mea.

— ...muncește mult, și bine. E punctual, nu bea prea mult la întrunirile mondene la care sîntem nevoiți să participăm uneori. Nu pot spune nimic rău despre el. Nu prea îți sînt de folos, nu ?

Am zîmbit încurajator.

— N-are importanță. Aș dori să pot căpăta mereu asemenea informații. Precise, reale, fără nici o tentă emotivă. Cu alții ar fi trebuit să stau de vorbă o oră ca să obțin aceleași date.

— Mulțumesc, domnule, spuse Louise înclinîndu-și capul în semn de recunoștință. Am vorbit destul ? N-am putea trece la partea în care îmi capăt cina ? Mi-e o foame de lup.

— Chelner, am strigat eu.

Unele femei, mai ales la prima întîlnire cu un bărbat, se străduiesc atît de mult să pară feminine și delicate, încît e de mirare că mai au putere să ridice cuțitul și furculița. Ciugulesc din mîncare, se joacă cu porții minuscule, oftează delicat cînd li se mai oferă ceva. Dar Louise Peters nu făcea parte din această categorie. De la primul și pînă la ultimul fel, a mîncat ca un cow-boy în fața unei fripturi uriașe la capătul călătoriei. Din cînd în cînd am încercat să fac puțină conversație, dar de la bun început m-a făcut să înțeleg că pentru ea mîncarea era o chestiune serioasă care nu trebuia întreruptă cu fleacuri.

Treptat, m-am retras din bătălie. Nu avea nevoie de ajutorul meu. Chelnerii puteau înșira farfuriile după plac, le puteau umple cu porții înspăimîntătoare, dar nimic n-o reținea pe Louise. Fata asta era unică. Cum putea cineva să mănînce atît și să-și mențină silueta era doar unul din mistere. Chelnerii se agitau în jurul ei, aducîndu-i mesaje chiar de la bucătar. Cînd, în cele din urmă, a ajuns la finalul triumfător, chelnerul șef s-a îndepărtat grăbit, reîntorcîndu-se cu bucătarul în persoană, un om cît un butoi uriaș, cu o față radioasă. Se numea Antonio.

Louise l-a salutat grațios, făcînd comentarii atît de experte asupra fiecărui fel de mîncare, încît Antonio a devenit sclavul ei pe toată viața. Pe mine abia dacă m-a băgat în seamă. Ochii și inima le-a oferit numai domnișoarei Peters. I-a permis să-i sărute mîna și apoi l-a concediat regește.

— Întotdeauna mănînci atît ? o întrebai eu.

— Oh, nu. Uneori, de abia dacă ciugulesc ceva. Vezi tu, continuă pe un ton sprințar, mănînc mult numai cînd mi se întîmplă ceva neobișnuit. E ceva în legătură cu hormonii. Am un echilibru precar, așa spune doctorul. Dacă sînt emoționată de ceva, cortizonul acționează asupra adrenalinei și a hormonilor, sau poate invers. Nu-mi dau seama cum se întîmplă, dar se întîmplă. Ai văzut.

Flutură o mînă nepăsătoare pe deasupra farfuriilor goale.

— Am văzut, doamnă, pot pune mîna în foc că-i așa. Foarte interesant, am continuat. Și care este acel lucru atît de deosebit care a produs acest dezechilibru ?

Dădu din cap.

— Habar n-am. Și ai putea să renunți la rînjetul satisfăcut de pe mutră.

Am mai stat puțin să ne bem cafeaua și lichiorul. M-am simțit întotdeauna bine la Los Angeles, dar niciodată atît de bine ca în seara aceea cu Louise Peters. Ne-am ridicat pe la zece și am condus-o pînă la apartamentul ei mic dar elegant. Acolo am mai vorbit de una de alta, dar fără prea multă tragere de inimă, apoi am renunțat complet la orice conversație.

Era aproape miezul nopții cînd mă împinse brusc la o parte.

— Nu, și părul castaniu i s-a ondulat în valuri mari cînd și-a scuturat capul. Nu sînt o ființă mărginită, să nu mă înțelegi greșit. Dar, indiferent ce simt în momentul acesta, e prea curînd. Nu știu aproape nimic despre tine. Ești nebun ?

Am căutat să-mi readuc respirația la normal ca să pot vorbi.

— Nu, am spus cu regret. Nu sînt nebun. N-au intrat zilele în sac.

Îmi puse o mînă pe obraz și mă sărută cu gingășie.

— Mulțumesc, Mark. Rămîi în oraș peste noapte ?

De-abia atunci mi-am dat seama că nu reținusem nici o cameră la hotel. Totuși, nu eram prea departe ca să nu mă pot întoarce cu mașina.

— Nu, prefer să mă întorc acasă. Trebuie să-mi sun clienta mîine dimineață. Cînd te mai văd ?

— Cînd vrei, răspunse ea simplu. Am o idee, n-am mai înotat de mult. Am auzit că pe la voi se poate înota.

— Da, am admis eu. Personal, nu prea mă duc să înot, dar poate că e timpul să pun la punct și treaba asta. Ia să vedem, mîine e vineri. Sîmbătă lucrezi ?

— Cîteodată. Sîmbăta asta însă, nu. Iar mîine seară aș putea pleca cu o oră mai devreme. Ce-ar fi să ne întîlnim undeva pe la ora opt ?

— Ar fi grozav, am asigurat-o.

I-am dat numărul de telefon de acasă și de la birou, plus adresele.

— Ar fi mai bine să mă suni cînd ajungi în oraș. Să nu se ivească vreo piedică. Pot să-ți telefonez la birou dacă se întîmplă să fiu ocupat cu vreo problemă ?

— Da, dar nu mai tîrziu de patru și jumătate.

Îmi aruncă unul din zîmbetele ei misterioase.

— Pot sta pînă mai tîrziu duminică, dacă nu ești ocupat.

Era o întrebare. Dar n-ar fi trebuit s-o pună.

— Doamnă, i-am promis, nu voi fi ocupat, și mă voi grăbi chiar să te întîlnesc.

Se pare că-i răspunsesem pe plac. După aceea iar n-am mai spus nimic nici unul din noi, dar cînd acea bine cunoscută căldură începu din nou să ne cuprindă, ne-am

smuls din îmbrățișare. Louise luă haina pe care-o aruncasem pe spătarul unui scaun.

— Dumnezeule, ce ai aici ? Cîntărește o tonă.

Pipăi haina în dreptul umărului stîng și într-o clipă îi dispăru orice voioșie din glas.

— E o armă, nu ? Detest armele.

Am luat haina și am îmbrăcat-o, spunîndu-i cu seriozitate :

— Lasă armele, nu te necăji. Sînt doar unelte, ca stilourile, ca cheile, sau ca orice altceva. Pot fi folosite și în scopuri rele, dar nu-i vina lor.

Îmi respinse explicația, scuturînd din cap.

— Nu-i chiar atît de simplu. Oamenii obișnuiți nu socotesc necesar să poarte asupra lor asemenea obiecte.

— Oamenii obișnuiți n-au de-a face cu tipi ca aceia pe care-i întîlnesc eu în timpul ocupației mele legale, i-am spus blînd. Și nu uita că legea îmi permite să port armă. Am permis și așa ceva nu se capătă atît de ușor.

Vru să pară convinsă, dar era încă stingherită.

— Sigur, sînt o proastă. Să lăsăm asta.

De fapt, nu asta voise să spună. Ceea ce gîndise era : să nu mai vorbim niciodată despre asta, și era cu totul altceva. Revolverul adusese o notă de stinghereală între noi, iar Louise nu-și mai recăpătă voioșia dinainte. La ușă ne-am sărutat mai degrabă ca doi prieteni vechi decît în felul în care o făcusem mai înainte.

— Vii mîine ?

Dădu din cap.

— Voi veni.

Nu eram convins, dar trebuia să mă declar mulțumit cu acest răspuns.

În stradă am ridicat capul și am privit luna plină și palidă și m-am urcat cu regret în Chevrolet. Revolverul de calibrul 38 mi se părea că se bălăbăne la umăr mai mult ca de obicei, amintindu-mi de schimbarea din atitudinea Louisei Peters. Am hotărît să nu mă mai gîndesc la ea și să-mi petrec drumul pînă acasă gîndindu-mă la ce aveam să-i spun doamnei Erasmus Carter Junior a doua zi dimineață. Ajunsesem la concluzia că, în general, nu reușisem să fac prea mult pentru ea. Mă aflam la ju-

mătatea unei anchete foarte promițătoare, din care nu părea să iasă mai mult decît elucidarea unor foarte vechi mistere. Nu făceam decît să mă păcălesc pe mine cît și pe clienta mea, crezînd că mă apropiasem măcar cu un pas de Anthea Horan. Chiar dacă nu-mi plăcea ideea de a renunța, trebuia s-o sfătuiesc pe doamna Carter să nu-și mai irosească banii continuînd cercetările.

Totuși, nu mă puteam concentra. Gîndul la Louise Peters mă obseda. Aveam în nări parfumul ei discret, simțeam pe față mîngîierea părului ei vrăjit. Astfel de lucruri n-au nici o legătură cu crima, cu foștii pușcăriași și cu toate celelalte aspecte mărunte pe care le numisem „cercetări legale".

Cînd am ajuns în cele din urmă la Monkton, eram mort de oboseală și prost dispus. Din fericire, aveam în casă ceva de băut și m-am consolat cu un pahar, înainte de a deschide plicul care fusese strecurat pe sub ușă. Era de la Florence Digby, fata care-mi conduce biroul și-mi poartă de grijă. Am citit :

„Domnule Preston,
Mesaj telefonic de la Doamna Erasmus Carter Junior. Doamna Carter nu va fi la fermă pînă mîine după-amiază. Vă roagă să-i telefonați abia după prînz, preferabil în jurul orei patru.
Am considerat că e mai bine să vă aduc mesajul acasă, în cazul în care nu veniți nici mîine la birou.
Florence Digby"

Am început să rîd. Există pe lume cîteva lucruri care rămîn neschimbate : Statuia Libertății, Oceanul Pacific, norocul meu la curse și domnișoara Digby. Ultima parte a biletului era felul ei tipic de a-și bate joc de mine. Așa era ea, toată ziua mă urmărea, mă critica, se plîngea de felul dezordonat în care lucram.

Foarte bine, dacă doamna Carter nu dorea un raport decît mîine după-amiază, poate că mai aveam timp s-o caut pe Anthea mîine dimineață. Sau, mai bine zis, în aceeași dimineață, căci era aproape ora trei.

CAPITOLUL X

N-am dormit prea bine, și pe la opt eram în picioare. Stînd aplecat asupra unei ceşti de cafea, priveam fix în adîncul negru, aburind, al ceştii şi meditam. În toată afacerea asta era ceva care suna fals. De aceea şi dormisem prost, răsucind-o pe toate feţele, în fel şi chip. Concluzia la care ajunsesem era că aveam de rezolvat o problemă. Apucîndu-mă s-o caut pe fata dispărută, sau, mă rog, acum femeie în toată firea, am dat de o mulţime de lucruri interesante care, la prima vedere, păreau să nu aibă nici o legătură între ele. Toate informaţiile pe care le deţineam trebuiau să încapă în mod evident pe mîna poliţiei, iar acum trebuia să mă hotărăsc dacă să le spun sau nu. Şi chiar dacă mă hotăram să le spun, cărei secţii de poliţie trebuia să mă adresez? Cazul a început la Monkton, foarte adevărat. Dar am ajuns cu el pînă la Los Angeles. Între timp m-am oprit şi în Vale City, unde locotenentul Franks îmi spusese clar să ţin legătura cu el. Fără să-l mai pun la socoteală pe Ben Fawcett de la poliţia din Monkton, care îmi solicitase acelaşi lucru.

În general, mi-e greu să gîndesc clar dimineaţa, cu atît mai puţin după nici cinci ore de somn agitat. Mi-am mai turnat nişte cafea şi am mai fumat cîteva ţigări. Treptat, lucrurile începură să se limpezească. Aşa cum vedeam problema acum, ea ţinea de poliţia din Vale City. Tot ce ştiau ei despre James Earnshaw era că fusese asasinat pe teritoriul lor. Eu ştiam cine era, sau eram aproape sigur. Poliţia din Vale City nu ştia despre tranzacţia dintre Earnshaw, alias Judson, şi societatea A.B. Amusements. Eu ştiam. Şi mai ştiam, sau cel puţin aşa credeam, că Robert M. Stone nu prea îi încuraja pe cei care doreau să cunoască aceste fapte interesante, petrecute demult. Poate Stone îl omorîse pe Earnshaw/Judson, poate nu el. Dar cu siguranţă că ştia o mulţime de lucruri pe care nu intenţiona să mi le spună mie. Putea fi însă convins să le spună poliţiei, pentru că poliţia poate fi extrem de convingătoare în astfel de situaţii, mai ales cînd era vorba şi de o crimă.

După cum spuneam, toată povestea era foarte captivantă şi putea fi de folos băieţilor din Vale City. Nu-mi

dădeam seama deloc în ce mod mă puteau călăuzi toate astea la Anthea Horan, așa că m-am hotărît să chem la telefon poliția din Vale City.

— Cu locotenentul Franks, vă rog.

— Franks la aparat.

— Aici e Mark Preston. Vorbesc din Monkton, dar mi-ați spus că dacă aflu ceva interesant...

Răspunse vesel :

— Ah, domnul Preston. Da, desigur, nu refuz niciodată o informație. Ce-ați aflat ?

Am început să-i povestesc și am simțit cum devine foarte alert.

— Un moment, mă întrerupse. Tot ce-mi spuneți e foarte interesant. Vă sînt recunoscător că m-ați sunat, știu cît sînteți de ocupat. Dar n-ați putea găsi timp să veniți pînă aici ca să ne dați o declarație ? Știu că vă cer prea mult, dar vă rămîn îndatorat.

Cînd îl chemasem la telefon, eram aproape sigur că-mi va cere lucrul ăsta.

— Sigur, știți ce, vin chiar acum. Am doar o singură vizită de făcut aici, în oraș, și pe urmă vin. Voi fi la dumneavoastră pe la ora 11.

— Un moment. La 11 ați spus ? Nu, la 11 sînt ocupat. N-ați vrea mai bine la 12 ?

— Bine, la 12. Spuneți-mi, vă permite regulamentul un pahar de bere într-o dimineață fierbinte ca asta ? Mă gîndeam că mi-ar prii după drum. Ce-ați zice să ne vedem la Tinklebell ? Am putea redacta declarația după aceea.

Urmă o pauză, dar nu prea lungă.

— Fie. Avînd în vedere că vă deranjați pentru binele secției noastre, cred că am putea încălca o dată regulamentul. Ne întîlnim acolo.

Ne-am complimentat reciproc și am închis. Mintea mea devenea din ce în ce mai limpede, și undeva începuse chiar să încolțească o idee. M-am îmbrăcat și am ieșit. Vizita pe care urma s-o fac era la domnul Tubby Tuborg. Avusese timp destul să-și îngrijească vînătăile, iar dacă ideea mea, încă în fașă, urma să dea roade, Tuborg era tocmai omul de care aveam nevoie. Am coborît din mașină în fața blocului unde stătea, și am încuiat bine portierele.

Am urcat în fugă treptele pînă la ușa apartamentului. La primele două bătăi în ușă n-a răspuns nimeni, așa că am dat o lovitură puternică cu piciorul. Nu era o ușă care să-și strice aspectul dacă îi trăgea cineva un picior.

— Ce vrei ?

Prin ușă se auzi o voce înspăimîntată.

— Deschide, Tuborg. Poliția, am răcnit.

— Poliția ? Vai...

L-am auzit umblînd cu lanțul de la ușă și aceasta începu să se deschidă încet. M-am opintit în ușă mai înainte ca el să vadă cine sînt.

— Hei, protestă dîndu-se înapoi. Ieși afară.

— Imediat, i-am răspuns amabil.

Am închis ușa și am pus lanțul. Tuborg se retrăsese lîngă fereastră și mă privea îngrijorat.

— Ascultă, mă rugă el, fii bun și lasă-mă în pace. Aș putea da de bucluc dacă...

Se întrerupse brusc, dîndu-și seama ce spunea.

— Dă-i înainte, spune tot. Ai putea da de bucluc dacă ce ? Dacă niște persoane ar afla că ai stat de vorbă cu mine ? Vorbește-mi despre oamenii aceia, Tuborg. Îmi sînt tare dragi oamenii. Ia spune, ce fel de oameni sînt ?

Era cu spatele lipit de zid, nu mai avea unde să se retragă. Privindu-mă fix, spuse furios :

— N-am ce să-ți spun.

— Ei, hai, Tubby, nu fi așa de modest, sînt sigur că ai. Ai foarte multe lucruri de spus, și după ce mi le spui mie, le spunem și în fața legii.

— În fața legii ? (Mă privi repede). Las-o baltă. Nu spun nimic în fața legii. Astea-s vorbe goale.

— Vom vedea, i-am promis eu cu seriozitate. Ia spune, ce ți s-a întîmplat ? Nu cumva există cineva care nu te are la inimă, hai ?

Instinctiv, își duse o mînă fără vlagă la fața plină de vînătăi negre și galbene. Pe un obraz mai avea și un plasture.

— Vezi-ți de treaba ta afurisită, mormăi el.

L-am privit dezgustat. Era clar că se dăduse jos din pat ca să deschidă ușa. Cămașa murdară îi atîrna peste pantalonii mototoliți, iar fermoarul de la pantaloni nu se putea închide din cauza burții. Nu se bărbierise de cîteva

zile, iar după duhoarea pe care o răspîndea, nici săpun nu mai folosise demult.

— Camera asta pute. Şi tu la fel. La voi nu curge apa ?

— Hotelul Ritz e cu două blocuri mai încolo, mi-o întoarse el. Fac ce-mi place.

Am dat din cap scoţîndu-mi o ţigară şi aprinzînd-o. Ochii îi rămaseră fixaţi asupra pachetului, dar nu i-am oferit. Am pufăit nori cenuşii de fum ca să mai anihilez atmosfera sufocantă.

— E interesant cînd spui că faci ce-ţi place, l-am asigurat. Dar, ce vrei, cred că nu întotdeauna ceea ce faci le place şi altora.

Mă privea cu ochi mici, plini de ură, convins că nu avea nici o putere asupra mea.

— Ce-i cu băieţii care te-au bătut ? l-am întrebat. Le-ai făcut şi lor pe plac ?

— Mă priveşte. Am avut o discuţie cu cine nu trebuia. Se mai întîmplă şi e treaba mea.

Grăsunul era speriat. Speriat de ce i-aş putea face, sau mai degrabă de ce aş putea scoate de la el.

— Chestiune personală, spui ? Cred că ar trebui să fii mai atent cînd vorbeşti cu o doamnă. Sau despre o doamnă.

Am rostit ultimele cuvinte foarte răspicat, ca să nu-i scape sensul. Remarca mea l-a luat prin surprindere. Chipul gras dădu semne că a priceput aluzia, cu toate că încă nu se dezmeticise. Îşi trecu limba peste buzele uscate înainte de a vorbi.

— Ascultă, Preston. Nu ştiu ce urmăreşti. Dar îţi spun că orice gînd ai avea, ai greşit adresa. Nu ştiu nimic, nu văd nimic, nu spun nimic. N-ai decît să mă baţi. N-o să-mi facă plăcere, dar n-am încotro, o să înghit şi bătaia asta. Nu-i ceva nou pentru mine să încasez cîţiva pumni în gură. Dar n-ai să scoţi nimic de la mine.

— Măi, măi, ce curajoşi sîntem astăzi. Eşti sigur că rezişti ?

M-am îndreptat spre el ameninţător. Se făcu mic, trăgînd cu nesaţ aer în piept.

— Dă-i drumul, spuse resemnat, dar n-o să-ţi fie de nici un folos.

Aerul lui de hotărîre disperată mă făcu să-l cred.

— M-ai înțeles greșit, grasule. N-am venit aici ca să-ți fac rău. Am venit să te ajut.

Văzînd că nu aveam de gînd să-l atac, cel puțin pentru moment, o fărîmă de încredere i se strecură în oase.

— Să mă ajuți, mă zeflemisi el. Tu să mă ajuți pe mine ! Îți spun eu cum să mă ajuți. Te întorci frumos, ieși pe ușă afară, și nu mai stai de vorbă cu mine niciodată. Asta-i ajutorul pe care-l vreau de la tine.

Am dat din cap zîmbind.

— Nu mă înțelegi deloc. Am venit aici ca să te scap de poliție.

De data asta, dădu el din cap.

— Nu se prinde. N-am făcut nimic rău. Și chiar dacă aș fi făcut, cum de te-au lăsat să vii la mine înaintea lor ? Nu le prea stă în obicei.

— Nu, ai dreptate.

Am împins niște lucruri la o parte de pe un scaun, ca să pot sta jos.

— Ai dreptate, Tubby. De abia aici începe rolul meu. Înțelegi, eu sînt cel care o să se ducă la poliție să te denunțe.

Flutură brațul, înlăturînd posibilitatea asta.

— Și ce-ai să le spui ? N-am făcut nimic.

— Se poate, l-am aprobat. Dar depinde de felul în care voi prezenta eu lucrurile.

— Foarte bine, șefule, cu ce-am greșit ? Am parcat unde nu e voie, sau ce ?

— Nu, nu, e vorba de ceva mai grav. Jocul acesta se numește crimă.

— Cri... Ești nebun !

Se dezmeticise complet. Rîse chiar.

— Să știi că asta-i tare. Crimă ? Vezi că rîde lumea de tine, dacă spui una ca asta.

Privindu-l cu seriozitate, i-am spus :

— Nu vreau să zic că ai omorît tu pe cineva. Dar știai de crimă, ai avut un amestec în ea. Și n-ai spus nimănui ce știai, mai ales poliției. Ești complice la crimă. După ce s-a comis. Sau poate și înainte. Așa că ești vîrît în toată povestea asta. Ai putea lua între patru și șase ani. Cu un judecător sever, chiar cinci pînă la șapte.

Veni spre mine şi mă privi cu o uimire sinceră.

— Dom'le, ţi-ai pierdut minţile. Spune-mi şi mie, ce-i toată povestea asta ?

— Îţi aminteşti cînd am vorbit despre Judson, vechiul tău prieten ?

— Ce-i cu el ?

— Tu ai fost unul dintre primii oameni pe care i-a căutat cînd a ieşit din puşcărie.

— Şi ?

— Şi ţi-a spus că era în fonduri şi că era pe punctul s-o şteargă. Ţi-a mai spus că se duce la Vale City.

— Şi ce-i cu asta ? Foarte mulţi oameni se duc în Vale City.

Am încuviinţat, plin de înţelegere.

— Adevărat. Dar nu sînt mulţi cei care se duc acolo şi sînt omorîţi. Aşa cum s-a întîmplat cu Judson.

— A fost omorît ? Să zicem că-i aşa. Dar asta n-are nici o legătură cu mine. Nu l-am văzut de mai bine de doi ani.

— Adu-ţi aminte de epoca de aur a Studioului Şase, i-am sugerat eu. De vremea cînd era condus de trei oameni : Judson, unul pe nume Stone...

Cînd am pronunţat numele lui Stone, am observat o licărire în ochii lui Tuborg.

— ...şi o femeie pe nume Clara Jean Dollery.

Se aştepta să audă acest nume, aşa că faţa îi rămase imobilă.

— Cînd poliţia a aflat ce se petrece la Studioul Şase, a făcut o descindere şi i-a înhăţat pe cei doi bărbaţi. Pe femeie n-au prins-o, pentru că o ştersese la timp. Mă întreb, Tubby, unde s-o fi dus ?

— Caut-o, poate e aici, zise Tuborg indiferent.

— Nu-i nevoie. S-a dus la Vale City. Cînd Judson a ieşit din puşcărie, şi asta s-a întîmplat la cîteva luni după ieşirea lui Stone, a vrut s-o vadă pe Clara Jean. Voia să-şi ia partea. S-a dus şi el la Vale City, dar în loc de bani a primit cîteva gloanţe în burtă.

I-am zîmbit lui Tuborg, dar faţa îi era albă ca varul.

— Nu s-a scris nimic în ziare, insistă el cu încăpăţînare.

— Ba s-a scris, dar nu despre Judson. Înțelegi tu, la Vale City era cunoscut sub numele de James Earnshaw. Mai era și o doamnă Earnshaw, dar nimeni n-a văzut-o după asasinat.

— Nimic din toate astea nu mă privește pe mine. Earnshaw, doamna Earnshaw, cine sînt ăștia ? N-am auzit de ei niciodată.

— Nu-i adevărat. Cred că te-ai dus și ai spus cuiva încotro se ducea Judson, ca să smulgi niște bani. Numai așa se explică faptul că-l așteptau. Și nici după ce l-au lichidat nu te-ai dus la poliție să le spui ce știi. Asta te face complice.

Nu-l convinsesem. Oftă adînc și rîse scurt.

— Frate dragă, dar ai o imaginație ! Zău că ai. Credeam că ești băiat isteț. Doar nu-ți închipui că poliția o să asculte toate prostiile astea ? Nici măcar un începător n-ar încerca să scoată o acuzație din asemenea fleacuri. Nici un judecător din oraș n-o să dea un mandat de arestare. Pe cine crezi că păcălești, Preston ?

Am dat din cap, cu răbdare.

— Cred că ai dreptate.

— Bine, dar atunci ce...

— Dar, am continuat, nu m-ai lăsat să termin. Crima asta e tare complicată, totul e încîlcit și confuz. Poliția n-a avut prea mult material pînă acum. Dar dacă mă duc la ei și le îndrug o poveste grozavă — și crede-mă că mă pricep de minune să inventez cînd îmi bat capul — vor dori cel puțin să stea de vorbă cu tine. Just ?

— N-au decît. Am mai avut eu discuții cu ei. Sînt băieți deștepți. În cinci minute se lămuresc ei că nu-s bun de nimic. Du-te și spune-le. Fă-ți plăcerea.

— Ai de gînd să mă lași odată să termin ce-am de spus ? l-am întrebat. Deci iată-te intrînd la secția de poliție ca să răspunzi la cîteva întrebări. Iar eu, tocmai atunci dau telefon unor anumite persoane, și le spun să fie cu ochii pe tine dacă vor să aibă o surpriză plăcută. Ce vor deduce acele persoane dacă te văd pe tine acolo ?

Se gîndi o clipă și perspectiva nu-i prea surîse. Dar reuși să se stăpînească.

— Fleacuri, spuse hotărît. Le-aş putea da o explicaţie. Toată lumea ştie că mă feresc să dau de bucluc. N-o să fiu atît de prost să mă duc la poliţie.

— Dar uneori nu poţi risca, Tubby. Mai ales cînd în ziare o să scrie : „Martor surpriză la o crimă", iar textul va fi însoţit de fotografia ta. Am prieteni buni la toate ziarele. O sămînţă ca asta nu va fi greu de sădit. Pe asta cum ai mai explica-o ?

Încrederea pe care de abia o căpătase începu să-l părăsească.

— Nu prea înţeleg, recunoscu. O grămadă de minciuni spuse la poliţie, o poveste inventată în ziare — de ce mi-ai face mie toate astea ? Nu înţeleg de ce te osteneşti atîta să mă învrăjbeşti cu alte persoane ? Ce ţi-am făcut ?

— Nimic, l-am asigurat vesel. Pentru mine nu-i nici o osteneală. Aşa mă port eu. Cînd eram copil, îmi plăcea să tai viermii în bucăţele. Dar nu te întrista, Tubby. Nu mă grăbesc. Pentru mine distracţia cea mare e să te văd cum te frămînţi. Îţi dau răgaz pînă mîine dimineaţă, la ora 10. Dacă pînă atunci te gîndeşti la ceva care mi-ar face plăcere să aflu, numărul meu de telefon e în carte. Dacă nu, începem jocul.

M-am ridicat făcînd un semn cu capul spre chipul înspăimîntat care mă privea.

— Nu te mai reţin. Ştiu că ai multe lucruri la care trebuie să reflectezi. Salut, Tubby.

L-am lăsat acolo şi m-am întors în strada însorită. Asta-i necazul în meseria mea. Tot timpul trebuie să strigi la oameni, să faci gălăgie, să-i sperii. Oameni de nimic ca Tubby Tuborg. Nu-mi închipuiam că ştie prea multe despre povestea asta, dar ceva, ceva tot ştia el. Vreun lucru mărunt care nu-l implica pe el, dar care m-ar putea ajuta să-mi rezolv dilema. Şi trebuia să obţin acel ceva. Orice ar fi fost, era destul de important pentru cei care-l bătuseră cu o seară înainte, şi dacă pe ei i-a îngrijorat atît de tare, cu siguranţă că mă interesa şi pe mine.

Cu vremea, fiecare îşi formează un fel personal de a vedea lucrurile. Şi din asta înveţi. Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le înveţi este că oamenii, chiar şi cei nevinovaţi, nu spun niciodată întregul adevăr. Chiar dacă spun ceea ce îşi imaginează că ar fi adevărul,

acesta e puternic nuanțat, conform felului în care îl înțelege fiecare. Mai devreme sau mai tîrziu, ca acum de pildă, ajungi într-un punct unde nu mai găsești nici o nouă cale pe care s-o apuci. În acest caz, n-ai decît două alternative. Una este să lași totul baltă, să-i spui clientului că-ți pare rău și să-i ceri jumătate din onorariu — alternativă care nu-mi surîde deloc. Cealaltă este s-o iei de la început pe aceeași pistă, și să faci mult tărăboi, să amenințí, să faci aluzii, să arunci acuzații și să dibui. Dacă ai noroc, reușești să îngrijorezi pe cineva. Să-l îngrijorezi destul ca să facă un gest, și atunci trebuie să descoperi gestul care ar putea fi tocmai cel așteptat de tine.

Eu am început să fac zarvă cu acest Tuborg, dar n-aveam timp să aștept efectele care s-ar putea produce. Mai trebuiau vizitați și alții, iar următorul de pe listă era Robert M. Stone.

Ușa de la stradă a localului „La porcul roșu" era încuiată cînd am încercat-o, și mi-a venit să zîmbesc văzînd noua firmă de deasupra intrării. E-n regulă. Dacă Stone m-a luat în serios cu firma, poate că ar vrea să mai asculte și alte lucruri de la mine.

Am luat-o pe gangul îngust care ducea la intrarea din dos a localului. Ușa masivă s-a deschis de cum am atins-o și am pășit într-un întuneric aproape total, care a sporit în intensitate.cînd am închis ușa după mine. Am ascultat, dar nu s-a auzit nici un zgomot. Apoi am rămas țintuit locului, auzind două împușcături trase de un revolver de calibru mare. Scoțîndu-mi revolverul de calibru 38, am înaintat cu precauție. A mai urmat o pocnitură asurzitoare, o ușă s-a dat de perete și cineva s-a îndepărtat grăbit. Am ajuns la ușa biroului lui Stone și, dintr-o singură privire, am înțeles tot. Am alergat la ușa care ducea spre club și am deschis-o. Cineva trase, și glonțul se izbi de perete lîngă capul meu. M-am aruncat la pămînt și am tras cîteva focuri inutile în întuneric. Nu aveam de gînd să ies pe ușa aceea, și celălalt o știa. Aș fi fost ca o țintă pe un poligon de tir, încadrat în lumina care venea din birou. Închizînd ușa, m-am întors la Stone. Cînd l-am privit mai bine, prima impresie pe care o avusesem s-a confirmat. Zăcea prăbușit peste birou, ca și cum s-ar fi ridicat de pe scaun, poate pentru a-și lua în grabă revolverul. Ochii îi

erau deschişi şi deveniseră sticloşi. Nu avea nici o rană şi arăta ca un beţiv inconştient. Dar ştiam că avea probabil trei găuri mari în burtă şi că nu va mai arăta aşa de bine cînd doctorii îl vor lua de pe masă.

În perete se vedea un seif golit.

Aşa că mobilul putea fi jaful, dar mă îndoiam. Coincidenţa era prea evidentă pentru a o putea înghiţi. M-am uitat repede prin sertarele din birou, dar n-am găsit nimic interesant — doar hîrtii în legătură cu administraţia clubului. Buzunarele exterioare erau goale, la cele interioare nu puteam ajunge fără să mişc corpul, şi riscul era prea mare. Poliţia şi-ar fi dat seama că am umblat acolo. În birou nu era nimic. Nimic decît moarte pentru Stone şi necazuri pentru un oarecare Preston. Atunci am observat ceva. Fotografia dispăruse. La ultima mea vizită la Stone, observasem pe birou fotografia unei femei. Acum nu mai era acolo. Asta putea să însemne ceva sau nimic, dar merita să fie notat.

Am ridicat fără chef receptorul şi am format un număr binecunoscut. La celălalt capăt al firului ofiţerul de serviciu a sărit în sus cînd mi-am spus povestea ; mi s-a ordonat să rămîn pe loc. Ca şi cum nu ştiam ce aveam de făcut ! Am pus receptorul la loc şi mi-am aprins o ţigară. Mi-ar fi plăcut ca Stone să nu aibă ochii deschişi. Oriunde stăteam, părea că mă priveşte fix, acuzîndu-mă că nu venisem mai devreme cu două minute pentru a avea şansa să rămînă în viaţă. M-am întors cu spatele şi am început să trag nervos din ţigară.

— Mîinile sus, şi nu te grăbi.

Ordinul venise din spatele meu şi vocea era calmă. Am îngheţat şi am simţit cum mi se contractă şira spinării. Dacă ăsta era tipul care-l omorîse pe Stone, s-ar putea să nici nu mai apuc să-mi termin ţigara.

— Întoarce-te.

Nu ţineam să mă întorc. Ştiam ce puteau face unui stomac nişte gloanţe de calibru mare, şi nu ţineam să trec prin această experienţă. Dar n-aveam încotro. Omul care stătea în cadrul uşii era tipul care încercase să mă oprească cînd venisem să-l văd pe Stone. Arma din mîna lui era un revolver de calibru 32 şi am început să prind

puţin curaj. Împuşcăturile care-l omorîseră pe Stone fuseseră trase de o armă mult mai grea.

— A, tu eşti, mormăi el. Am presimţit eu că o să ne mai întîlnim. S-ar părea că domnul Stone e mort.

Oricare ar fi fost celelalte sentimente pe care le încerca, nu părea gata să izbucnească în plîns din cauza morţii patronului său.

— Te cred, am adeverit eu.

— Şi s-ar părea că tu eşti aici, continuă pe acelaşi ton indiferent.

M-am inclinat.

— Te rog să nu mai faci asta încă o dată, stărui el. Sînt un tip nervos şi s-ar putea să fiu nevoit să te omor pentru propria mea siguranţă. De fapt, trebuie să recunosc că mi-ar face mare plăcere.

Zîmbi, şi mi-am dat seama că ultima oară cînd îl văzusem îmi făcusem o părere greşită despre el. Îl tratasem cu prea mare uşurinţă, iar felul sigur cum ţinea revolverul indica o postură care-i era foarte familiară.

— Stai o clipă, am început să spun.

— Eu vorbesc şi tu taci, mi-o întoarse el. Nu-mi pasă de Stone. Dar în seif erau aproape 14.000 de dolari. Îmi spun doar părerea, desigur, dar bănuiesc că banii nu mai sînt acolo. Unde sînt ?

— Ar trebui să-l întrebi pe cel care l-a omorît pe Stone.

— Haide, n-am timp de pierdut. Vrei să zici că n-ai făcut-o tu ?

Nu-mi puteam da seama dacă mă trăgea pe sfoară. Dacă îl omorîse pe Stone, avusese destul timp să pună bine banii şi arma criminală, apoi să revină cu o altă armă şi cu o figură surprinsă. Dar dacă l-aş putea ţine de vorbă, poliţia ar putea veni din clipă în clipă.

— Nu, nu l-am omorît eu. Oricine ar fi cei care au făcut-o, au plecat de aici acum vreo trei minute, iar tu ai trecut pe lîngă ei cînd ai venit încoace. Ai o cheie de la intrarea din faţă ?

— Sigur că am. Sînt... apoi se opri, încruntîndu-se. Ia stai, nu-mi pune mie întrebări. Nu eu am fost găsit lîngă cadavru.

— Nu, am admis, dar ai în mînă o armă.

— Şi ce-i cu asta ? Cu arma asta nu s-a mai tras de multă vreme. Şi cine spune că a fost împuşcat ? Nu văd nici un fel de urme.

— Sînt. În burtă, i-am explicat. Parcă n-ai şti.

— Ca şi cum... dar se opri din nou. Dacă ştii că a fost împuşcat în burtă, te-aş putea întreba, cum de ştii ?

— Bineînţeles. Am auzit împuşcătura. Tipul a tras şi în mine.

— Vom vedea cum o să le placă poliţiştilor istoria ta, mirii el.

— O să le placă, l-am asigurat. N-am nimic de ascuns poliţiei.

— Asta-i un lucru foarte bun, spuse o voce nouă. Ne plac oamenii care n-au nimic de ascuns. Ce-ai zice, domnule, să laşi revolverul jos ?

CAPITOLUL XI

Amîndoi privirăm în direcţia de unde venise vocea şi-l văzurăm pe Randall rezemat nepăsător de tocul uşii. Dar ce ţinea în mînă nu era deloc un lucru pe care să-l priveşti cu nepăsare.

— Bine-ai venit, Gil. Începusem să fiu îngrijorat.

Celălalt îşi lăsă în jos revolverul de calibru 32 şi vru să-l bage în buzunar.

— Ei, alo, spuse Randall. Aş avea chef să mă uit puţin la obiectul acela. Mai întîi esenţialul, înţelegi ?

Luă revolverul şi-l mirosi la ţeavă. Între timp, apăru lîngă el Schultz, şi Randall îi dădu arma.

— Nu s-a tras cu ea, raportă el. Ei, Preston, cine-i prietenul tău ?

— Mă numesc Royal. Henry Royal.

— Bun, bun.

Randall traversă camera ca să cerceteze faţa mortului.

— Stone, nu ? Cine l-a omorît ?

Nici Royal nici eu n-aveam ce răspunde. Randall iscodi puţin camera.

— Cînd l-ai găsit, era tot în poziţia asta? mă întrebă el.

— Tot aşa. N-am atins nimic.

— Bun. Mi se pare că ai un permis de port-armă. Unde-i revolverul ?

— În buzunar.

— Ei hai, Preston, nu fi timid. Dă-mi-l.

I-am întins în tăcere revolverul meu de calibru 38. Îl mirosi, dar de data asta făcu o strîmbătură.

— Nu prea-i bine. Cineva a tras cu arma asta. Presupun că l-au folosit ca să-l ucidă pe Stone, și apoi ți l-au strecurat în buzunar fără să bagi de seamă.

— Am tras cîteva gloanțe asupra ucigașului. O să le găsești undeva acolo, afară.

— Poate.

Randall se sprijini de birou, uitînd parcă de cadavrul care era la cîțiva centimetri de mîna lui.

— În regulă, hai să auzim povestea.

I-am povestit ce se întîmplase. Schultz scria repede în carnețelul lui.

— Și asta-i tot ? întrebă Randall.

— Asta-i tot, am confirmat.

— Dumneata ce-ai de zis, domnule Royal ? Ești de acord cu el ?

Royal clătină din cap.

— Nu pot spune nimic în legătură cu cele întîmplate mai înainte. Dar, din clipa în care am intrat aici, da, partea asta e adevărată.

— Minunat. Ia te uită ce mai mărturie confirmată avem aici. Singurul episod mărunt necunoscut este cel în care apare tipul ce l-a lichidat pe ăsta de pe birou. Ai vreo idee despre asta ?

— Nu știu nimic, negă Royal. Cînd am sosit eu, totul se terminase.

— Atunci, n-ai de ce să-ți faci probleme, sînt convins. Cineva a fost cam neglijent cu ușa de la seiful acela, n-ai zice ? Era ceva în el ?

Royal își mușcă buza șovăind.

— Ei haide, domnule Royal, îl ademeni Randall. Un om nevinovat n-are de ce să-și facă probleme cînd e vorba de adevăr.

— Erau bani, foarte mulți bani.

— Așa-i mai bine. Cam cîți ai zice ?

— Vro 14.000 de dolari. Așa mi-a spus Stone aseară.
Randall fluieră incetișor.
— Așa ? Pare o sumă cam mare pentru un local de dimensiunile ăstuia. Aș fi zis că 5—600 de dolari bani gheață sînt de ajuns pentru a acoperi nevoile în orice moment. N-ai fi crezut, domnule Royal ?
— Da, așa aș fi crezut și eu.
— De ce presupui că răposatul Stone avea așa de mulți bani la îndemînă ? Încasați într-o singură seară ?
Royal pufni pe nas și scutură din cap.
— Nu, sigur că nu. Nici măcar într-o săptămînă. Nu știu de ce-i avea Stone aici.
Randall aprobă gînditor.
— Ei bine, se pare că-i avea. Și dacă-i avea, de ce ți-a vorbit de ei, domnule Royal ? Sînt convins că avea încredere în dumneata, și așa mai departe. Și totuși, de ce a ținut să-ți spună de bani ? Ducea lipsă de necazuri ? A anunțat sus și tare în fața tuturor la club ?
— Vedeți, chestia este... adică... a fost că...
Royal șovăi și tăcu. Schultz privi pe deasupra creionului. Randall spuse răbdător :
— Fapt este, sau a fost, că ce ?
— Stone își lichida afacerile. Nu trebuia să spun nimănui. Urma să plece în dimineața asta. Eu trebuia să preiau localul, ca director la noul proprietar.
— Aha, și cine-ar fi ăsta ?
— Nu știu. Stone mi-a spus că a aranjat să obțin eu slujba. Noii proprietari urmau să ia legătura cu mine astăzi.
— Îhî, și atunci banii ăștia erau prețul vînzării, așa zici?
Royal dădu din umeri.
— Nu știu. N-aș fi aflat de ei dacă n-aș fi intrat în birou tocmai cînd Stone punea teancurile de bancnote în seif. Atunci mi-a spus.
Randall dădu din cap ca și cum ar fi fost mulțumit.
— Bine, revenim la povestea asta mai tîrziu. Tu, Preston, ce făceai aici ? Nu cumva era tocmai una din vizitele tale de rutină, ca să vezi dacă nu e rost de vreo crimă astăzi ?
— Nu vreau să spun prea mult în fața acestui individ, am replicat. N-am putea vorbi afară ?

Randall mă privi atent.

— Cred că asta se poate aranja. In sfirşit, iată-i şi pe ceilalţi.

În birou pătrunse obişnuita menajerie de fotografi, specialişti în luarea amprentelor, toată şleahta de experţi de pe lingă secţia de criminalistică.

— Ar fi bine să nu le stăm în drum, domnule Royal, sugeră Randall.

— Să mergem în club, dacă se poate aprinde vreo lumină.

Ieşirăm din birou şi Royal răsuci comutatoarele. Lumini estompate rupseră întunericul, iar eu m-am uitat repede în jur, în cazul în care ucigaşul se ascunsese în club.

— Eşti cam nervos astăzi, mormăi Randall.

— Oh, nu, am protestat. De vină e boala asta de piele pe care o am. Am alergie la găuri în piele.

Randall mă cercetă cu privirea lui somnoroasă.

— Ce mi-ai spus acolo în birou a fost adevărat ?

Şi arătă cu capul spre biroul lui Stone.

— Absolut, am confirmat.

— Hai, zi şi restul. Care-i secretul pe care nu vrei să-l audă Royal ?

— Il cunoşti pe Ben Fawcett ? Se ocupă de moravuri la secţia a patra.

— Il ştiu. Vrei să spui că el a făcut asta ?

— Ştii prea bine că nu asta vreau să spun. Dar îl interesa Stone. Mi-a spus mie.

Randall digeră informaţia fără să-i dea prea multă importanţă.

— De ce să-ţi fi spus ? Sau nu cumva secţia a patra îţi trimite săptăminal un raport asupra treburilor lor curente ?

Ştiam că, pînă la urmă, va trebui să-i spun totul lui Randall. Era foarte posibil să nu-i placă prea mult, dar i-ar fi plăcut şi mai puţin dacă i-aş fi ascuns situaţia. Mi-am început expunerea fără nici o tragere de inimă. N-am lungit-o prea mult, lăsînd la o parte cîteva amănunte. N-avea rost ca Randall să ştie tot atît cît ştiam eu, deoarece cu organizaţia lui ar fi putut obţine rezultate bune mult mai repede — şi asta nu mi-ar fi convenit deloc. Cînd am terminat, spuse :

— Hm.
După care nu mai spuse nimic timp de un minut întreg.
— Hm, ești un tip ocupat, nu-i așa ? Și ai scormonit toată afacerea asta numai ca s-o cauți pe fugara de la Ferma Însorită ?
Tonul era la fel de sceptic ca și cuvintele.
— N-a fost prea greu, l-am asigurat. Vreau să spun că n-a trebuit să dezgrop comori sau testamente ascunse. Totul a fost o treabă de rutină.
— Se poate. Și care-i părerea ta despre povestea asta cu Stone ? Crezi poate că cineva a ajuns la concluzia că ești prea aproape de țintă ? Că Stone a lăsat să-i scape ceva și era mai bine dacă dispărea de tot ? Așa te-ai gîndit?
Am scuturat din cap.
— Mă îndoiesc, Gil. E prea complicat. De ce Stone ? Că doar era unul din bandă, dacă există vreuna într-adevăr. Ar fi mai logic să mă lichideze pe mine, nu ? Asta în cazul în care presupunem că am dat de ceva și că acest ceva există.
— Ai dreptate, admise el în silă. Ce părere ai de Eldridge ? Să aibă oare vreo legătură ?
— Posibil. Nu mă îndoiesc că există o legătură între asasinarea lui Stone și cercetările mele. La urma urmei, e vorba de 14.000 de dolari. Ăsta-i un motiv suficient pentru oricine ca să comită o crimă.
Privirea lui grea mă cercetă din nou.
— Ești sigur că n-ai făcut-o tu ca să pui mîna pe bani ? În caz că-i așa, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai spune-o. Degerătura asta a mea mă chinuie îngrozitor astăzi.
— Regret. Mi-ar face plăcere să te pot ajuta, Gil, dar distracția asta nu-i pe gustul meu.
Oftă zgomotos.
— Mi-am închipuit eu. O.K. Hai să mergem la secție să întocmim o declarație.
— Ăă... am ezitat eu.
Mă privi iute.
— Ăă, mă întrebam dacă te-ar deranja în cazul cînd am lăsa-o pe mai tîrziu.
Mă bătu pe umăr cu palma-i uriașă.
— Bineînțeles că nu. De ce să ne deranjeze ? Nu mi-ar place să-ți închipui că secția de poliție ar vrea să se ames-

tece în viața ta particulară. Ce impresie am face dacă ne-am apuca să plictisim lumea cu micile noastre crime lipsite de importanță ? Vino cînd ai chef. Luna viitoare îți convine ?

— N-o lua așa, Gil. Dar i-am promis altui polițist că-i dau o declarație în dimineața asta.

— Cărui polițist ?

— Locotenentului Franks, din Vale City. Ți-am pomenit de el adineauri.

— Nu minți ?

— Verifică dacă vrei. Au și ei telefoane.

Oftă din nou.

— Ce mod de a-ți cîștiga existența ! Bine, fie. Vino cînd poți.

După aceste cuvinte puteam pleca, dar am șovăit puțin.

— Ce mai aștepți ?

— Revolverul. Am permis pentru el. Și știi foarte bine că nu eu l-am ucis pe Stone.

— Preston, ești de o îndrăzneală fără pereche. Și cu cît trec anii, devii tot mai îndrăzneț, pe onoarea mea.

Am rînjit.

— Exact. Dar să știi că nu-i așa.

Pufnind batjocoritor, își vîrî mîna în buzunar și scoase arma.

— Ia-o. Asta ar putea să mă coste insigna. Nu uita declarația.

Ultima propoziție trebui s-o strige după mine, așa de repede am ieșit din club, de teamă să nu se răzgîndească.

CAPITOLUL XIII

Am trecut pe la birou să văd dacă nu-mi sosise cu poșta ceva important. Domnișoara Digby îmi aruncă privirea de care am parte ori de cîte ori se întîmplă să nu dau pe la birou.

— V-a căutat la telefon o domnișoară Peters.

— A lăsat vreun mesaj ?

— A întrebat dacă ați putea să-i telefonați. Regret, dar am fost nevoită să-i spun că nu prea știu de unde să vă iau, mă zeflemisi ea.

— E un număr din Los Angeles. Îl caut singur, m-am oferit eu.

— Mulțumesc, am numărul. Vă dau acum legătura ? Complet învins, am intrat în biroul meu și am așteptat. Telefonul zbîrnîi și am auzit glasul Louisei.

— Mark ? Ascultă, îmi pare rău, dar nu pot veni astăzi.

Dezamăgit, am spus :

— Păcat. Nu te simți bine ?

— Ba da. Nu-i vorba de asta. Am de lucru. Îți aduci aminte de bărbatul pe care l-ai cunoscut ieri în biroul domnului Davis ?

— Robbins ? Harvey Robbins ?

— Da. Ei bine, azi n-a venit la birou și asta ne strică planul. Îmi pare rău.

Harvey Robbins. Din Monkton. Avocat. Omul care încheiase afacerea pentru James Earnshaw. Cel care-i închiriase lui Earnshaw un apartament.

— Mark, mai ești la telefon ?

— Da, iubito, sînt aici. Mă gîndeam. N-ai primit nici un mesaj de la Harvey ? Vreau să zic, dacă ți-a spus motivul pentru care nu vine la birou ?

— Asta-i bună, exclamă, și tonul ei era ofensat. Speram că vei avea o reacție cît de cît umană. Cum ar fi o dezamăgire, de exemplu.

— Oh, sînt dezamăgit, desigur. Dar Harvey mi se pare deodată un tip foarte interesant. N-a lăsat nici o vorbă ?

— Dacă este atît de important pentru tine, spuse supărată, da, a telefonat și a spus că s-au ivit niște chestiuni personale urgente și că nu vine pînă luni.

— Ei, asta e chiar foarte interesant.

Vorbeam mai mult pentru mine.

— La revedere, domnule Preston. Dacă mai aflu ceva despre domnul Robbins, vă voi anunţa.

— Stai, aşteaptă puţin !

Gîndurile mi se întoarseră de urgenţă la domnişoara Louise Peters. Mi-au trebuit cîteva minute ca s-o îmbunez şi alte cîteva ca să hotărîm că va veni a doua zi, sîmbătă. După ce am pus jos receptorul, am rămas nemişcat gîndindu-mă la Louise Peters. Un semn de slăbiciune al caracterului meu, bănuiesc. În orice caz, prefer întotdeauna să mă gîndesc la femei decît la crime. Dar femeile nu-mi pot plăti băcanul, cel puţin în cazul meu. Aşa că am alungat din minte amintirea duioasă a Louisei Peters şi m-am întors la Harvey Robbins. Putea fi ceva, sau nimic. Dar prea multe drumuri duceau la Harvey ca să-l pot ignora. Din spusele Louisei, Harvey venise la firma lui Davis cu doi ani şi jumătate în urmă. Oricine îşi poate aminti că pe vremea aceea un oarecare Robert M. Stone ieşea din puşcărie. Am ridicat receptorul şi l-am sunat pe Shad Steiner.

— Oh, tu eşti, spuse el fără entuziasm. M-ai sunat ca să-mi vinzi povestea aia grozavă ?

— Lucrez la ea, l-am asigurat. Ai auzit de crima de azi dimineaţă de la „Porcul roşu" ?

Pufni în telefon.

— Ce vrei să spui cu „ai auzit" de ea ? Am trimis acolo un om acum o jumătate de oră. Hei, ascultă — şi tonul lui deveni bănuitor — ce ştii despre crimă ? E ceva senzaţional.

— Despre asta voiam să-ţi vorbesc, i-am explicat. Eram acolo, aproape că am văzut cum s-a întîmplat şi nu vreau să vorbesc cu un alt ziarist.

— Ei, aşa-i mai bine. Asta numesc eu profit de pe urma investiţiei pe care am făcut-o. Unde eşti ?

— Tocmai plecam din oraş. Stai, stai, o să vorbesc cu omul tău mai tîrziu. Poţi afirma chiar că s-a găsit martorul, sau ceva de genul ăsta.

— Hm, făcu el neîncrezător. Spui că pleci din oraş ? Nu cumva l-ai amuţit chiar tu ?

— Nu, de data asta. Dacă-ți spun ceva, îmi promiți că nu apare în ziar ?

— Nu promit. Eu dau tot la ziar.

— În regulă. Îmi promiți să nu publici nimic pînă nu ai toată povestea ? Ceea ce vreau să-ți spun poate trezi amintiri vechi. N-aş vrea ca destăinuirile tale senzaționale să-i sperie pe unii, și să se ascundă din nou tocmai acum cînd au ieşit la lumină.

— Chiar aşa să fie ?

— Stone, omul asasinat azi dimineață, era unul din cei care fuseseră închişi pentru afacerea aceea cu fotografii deocheate, la Studioul Şase. Cel pentru care m-ai lăsat ieri să umblu prin dosare.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcere. Apoi l-am auzit spunînd :

— Şi zici că, de data asta, îmi vinzi o istorie grozavă ?

— Sper, Shad. Nu sînt încă pe deplin sigur, dar sper să fie aşa. Acum am nevoie de un detaliu.

— Zi-l pe nume.

— Pune-o pe fetişcana aia să se uite din nou în dosar. Spune-mi numele avocatului care i-a apărat pe Stone şi Judson.

— Dosarul e pe drum, spuse el laconic. Am trimis după el în secunda în care ai menționat numele lui Stone. Trebuie să sosească în aproximativ, stai să vedem, cinci, patru, trei, doi, gata, rămîi la telefon.

Am auzit foşnetul hîrtiilor frunzărite la celălalt capăt al firului.

— Eşti pe fir ?

— Da.

— Ryker. N-ai fi ghicit ? Întotdeauna e Ryker.

Eram dezamăgit deşi ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva.

— Nu e menționat numele nici unui alt avocat care să fi lucrat împreună cu el ?

— Nu. Tocmai verificam. Nu. Asta-i. Nu-ți foloseşte, nu ?

— Cel puţin mă ajută să înlătur o idee care-mi trecuse prin cap. Mulţumesc, Shad. Te anunţ de îndată ce mă întorc.

— Vezi să nu uiţi, şi să te duci să trăncăneşti la concurenţă.

L-am asigurat că nu trebuie să-şi facă griji şi am închis telefonul. După cîteva clipe de gîndire am format alt număr.

— Ryker and Smart. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Aş dori să vorbesc cu domnul Robbins, vă rog.

— Domnul Robbins ?

Vocea fetei era plîngăreaţă.

— Exact. Cu domnul Harvey Robbins.

— Un moment, vă rog.

Cu ochii în tavan, am aşteptat.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu avem pe nimeni cu acest nume.

— Sînteţi sigură ?

— Da. Am controlat.

Înainte ca fata să închidă, am spus repede :

— Îmi pare foarte rău. Tocmai am sosit în oraş, şi acesta e numărul la care am sunat totdeauna. Ştiţi, n-am mai fost pe aici de doi-trei ani. Poate că domnul Robbins s-a mutat. N-aţi vrea să mai întrebaţi o dată ?

— Aha, spuse ea cu vioiciune. S-ar putea să fie aşa. Lucrez aici numai de cîteva luni. Dacă vreţi să aşteptaţi puţin, o să întreb pe altcineva.

Nimic pe lumea asta nu poate da atenţiei o acuitate mai mare ca o aşteptare la telefon. Am numărat unsprezece fire de praf pe suprafaţa, dealtfel imaculată, a biroului meu. Am observat chiar un mic teanc de scrisori, pe care Florence Digby le pusese acolo cu speranţa că într-o bună zi voi ajunge să le citesc.

— Sînteţi la aparat ?

— Da.

Părea încîntată de ea însăşi.

— Aveţi perfectă dreptate. Domnul Robbins a lucrat aici pînă acum doi-trei ani. Dar ne-a părăsit.

— Vai, am exclamat dezamăgit. Ce păcat. Speram să-l mai văd. Nu aveți cumva o adresă la care-l pot găsi ?

— Regret, dar nu am. Nu am acces la dosare fără permisiunea personală a domnului Ryker. Dar unul din funcționarii din birou își amintește că s-a mutat la Vale City.

Un val de căldură mi se răspîndi în tot corpul. Cînd am reluat convorbirea, aproape că torceam de plăcere.

— Domnișoară, vreau să vă mulțumesc foarte mult pentru tot deranjul pe care vi l-am pricinuit.

— Nu m-ați deranjat deloc. Sper să-l găsiți.

După încă vreo cîteva amabilități, am închis. Mi-am frecat mîinile vesel. Din nou Vale City. Judson a ieșit din pușcărie și s-a dus direct la Vale City. Cineva din acel orășel prietenos nu l-a plăcut și l-a omorît. Pe vremea cînd a avut loc procesul lui Judson, Harvey Robbins lucra la Monkton. Cum am apărut eu și am început să pun întrebări, Robbins a dispărut. În fine, nu a dispărut, dar lipsea de la birou. Cînd a plecat din Monkton, Harvey Robbins s-a îndreptat tot spre Vale City. Ar fi fost culmea să sper că și acum se îndreptase într-acolo, o variantă prea puțin probabilă pentru a justifica un drum pînă la Vale. Oricum însă, drumul meu către locotenentul Franks tot pe acolo trecea. Așa că nu mi-ar fi fost deloc greu să pun cîteva întrebări nevinovate în timp ce mă găseam la fața locului.

Peste cîteva minute mă aflam din nou pe autostrada încinsă, fluierînd unul din cîntecele mele preferate în timp ce fîșia de asfalt se derula sub mine. La spate gulerul se muiase și era lipicios, dar asta nu mi-a schimbat buna dispoziție. Cînd am intrat în curtea imaculată a barului Tinklebell, aveam mare nevoie de întăritoare de tipul celor reci ca gheața, care se servesc în pahare înalte. Am intrat în barul lui Maggie. Barmanul era același ca și data trecută.

— Ce mai faceți ? m-a întîmpinat el. V-ați întors din nou, domnule... un moment... domnule Porter.

— Preston, l-am corectat.

— Scuzați. Preston, așa-i. Ce beți, domnule Preston ?

Am luat berea cea mai rece de pe tejghea şi am sorbit cu sete.

— Foarte bună. Am mers cam mult cu maşina.

— Asta nu-i o zi de mers cu maşina. Asta-i o zi pentru o bere rece şi un loc liniştit. Aici vă e locul.

Am vrut să-i ofer ceva de băut, dar îmi spuse că-i prea devreme. Luîndu-mi berea, am traversat încăperea ca să mă aşez la fereastră. Nu era multă lume şi liniştea din local îmi făcea plăcere.

Stăteam acolo de vreo zece minute, cînd o limuzină albastră a poliţiei întoarse în faţa clădirii şi se opri. Franks coborî încuind bine portierele înainte de a intra în local. Nu m-a observat decît după ce şi-a aruncat o a doua privire de jur-împrejur. I-am făcut semn şi veni spre mine cu mîna întinsă.

— Iartă-mă că am întîrziat, se scuză el.

— Nu-i nimic. Am găsit aici cea mai grozavă umbră din tot statul. Dă-mi voie să-ţi aduc ceva de băut.

Se declară de acord cu o bere şi, pentru a mă scuti de încă un drum, am mai luat şi eu una de la bar.

— Văd că şi prietenul dumneavoastră Franks e aici, remarcă barmanul. Aţi gonit cam tare, nu ?

Am mormăit şi eu ceva la fel de idiot drept răspuns şi m-am îndreptat cu paharele de bere către locul unde se aşezase Franks.

— Măi, dar pare bună. Într-o societate civilizată, lumea ar trebui să-şi petreacă vara bînd bere rece.

— Pentru o lume cu bere rece, l-am aprobat eu.

Luă o înghiţitură, plesni din buze şi oftă adînc.

— Trebuie să ştii că apreciez eforturile pe care le faci în legătură cu cazul ăsta. Vrei să-mi spui ceva nou ?

Mă tot întrebasem cît ar trebui să-i spun şi cît să ţin pentru mine. Indiferent dacă aprecia sau nu ajutorul meu, el reprezenta legea, şi dacă hotăra că cel care se cuvenea să deţină toate datele era oraşul Monkton, atunci urma să-mi petrec multe ore în biroul lui Randall.

— Ei bine, se pare că am dat de urma prietenului dumitale, Earnshaw, după cum ţi-am spus la telefon.

— Ihî. Spune-mi ce-ai descoperit.

La început i-am dat doar date generale despre Earnshaw. Asculta cu atenție dînd din cap.

— Pare să fie omul meu, mormăi. Și al dumitale. La ce concluzie ai ajuns ?

— Să fiu al naibii dacă știu, i-am răspuns, sincer. Îți amintești ce ți-am spus, că omul căuta să-și ia partea dintr-o afacere ?

— Da.

— Mai erau încă două persoane implicate. Un bărbat cu numele Stone. Fusese condamnat împreună cu Judson, sau Earnshaw, cum dorești să-i spui. Cealaltă era o femeie, pe nume Clara Jean Dollery. Ea a dispărut complet. În ce mă privește, sînt mai mult ca sigur că Stone era cel care-l omorîse pe Judson.

— De ce ? replică el prompt. Ți-am spus cum a murit. Numai dacă tipul nu era cumva homosexual, ar fi trebuit să fie o... Ah, pricep. Te gîndești că ar fi putut s-o facă femeia, Clara Jean Dollery.

— Se poate. Dar ceea ce voiam să spun este că Stone trebuie șters de pe listă. De fapt, cineva l-a ras de tot de pe listă azi dimineață.

Franks dădu la o parte paharul cu care-și răcorea fruntea și mă privi în ochi.

— Aha, o să mai fie o crimă.

— A fost. Am avut plăcerea să-l găsesc eu.

I-am povestit ce se întîmplase la „Porcul roșu" cu cîteva ore mai înainte.

— Și ce crezi ? se interesă el.

Am ridicat din umeri și mi-am golit paharul.

— Greu de spus. Ar putea să însemne ceva, sau nimic. Răspunsul cel mai simplu ar fi că, îndată ce încep să scormonesc trecutul, numaidecît se întîmplă tot felul de lucruri. Dar nu sînt sigur că ăsta e răspunsul. La urma urmei, Stone era un tip puțin important și prea dornic să cîștige banii ușor. Astfel de oameni își fac dușmani în fiecare zi. Și, din propria mea experiență știu că oameni-

lor nu le place să trăiască în trecut. Povestea cu Studioul Şase s-a petrecut cu ani în urmă. Chiar şi crima cu Judson s-a întîmplat acum doi ani, şi eşti, cred de acord că n-ar fi uşor să găseşti acum dovezi ca să condamni pe cineva pentru ea. Toate urmele sînt reci ca piatra. Nu mi-aş fi închipuit că povestea asta merită riscul unei crime noi-nouţe.

— Deci, nu crezi că uciderea lui Stone are vreo legătură ? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Nu asta vreau să spun. Ar putea exista o legătură, dar mă îndoiesc că a fost cauzată de cercetările mele.

Locotenentul îmi făcu un semn mustrător cu degetul.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui ?

— Ceea ce încerc să spun, şi se pare că nu prea reuşesc, este că dacă Stone a fost omorît în legătură cu afacerea asta veche, părerea mea este că el ar fi fost omorît indiferent dacă apăream eu, sau nu. Nu văd de ce lucrul pe care aş putea să-l descopăr ar justifica o crimă.

— În afară de o crimă în care victima să-ţi fie chiar dumneata, adăugă Franks. Te-ai gîndit la varianta asta ?

Mi-am aprins o ţigară şi fumul albastru pluti leneş prin faţa mea.

— Da, m-am gîndit, am recunoscut. Şi zici că are mai mult sens, nu ? Să privim lucrurile astfel. Dacă un tip începe să pună întrebări, ar putea pune pe cineva în pericol. Deci, ce face acel cineva ? Nu se apucă să-i omoare pe alţii, pentru că în felul ăsta nu scapă de curios. Nu, cu siguranţă că l-ar omorî pe curios şi ar pune capăt pericolului.

— Şi n-a încercat nimeni ?

— În ultima vreme, nu. Nu, de cînd cu cazul ăsta. Aşa că, într-un fel sau altul, Stone a fost înlăturat din cu totul alte motive.

— Înţeleg. Mă duc să mai aduc bere.

Se întoarse cu o nouă provizie şi o vreme tăcurăm amîndoi. Apoi începu să-mi pună întrebări. Mă întrebă de Studioul Şase şi de urma de care dădusem în Los Angeles.

— Se pare că, oriunde ai apuca-o, dai de Harvey Robbins, remarcă el. Și e ceva în glasul dumitale cînd te referi la el. E ceva ce-ar trebui cumva să știu și eu ?

— Ceva și nimic, am recunoscut.

I-am povestit de legătura strînsă pe care am reușit s-o stabilesc între Robbins și diferitele etape ale cercetărilor mele.

— Nu-i prea convingător, obiectă Franks. E ceva necinstit în activitatea lui la Monkton ? Și, dealtfel, nu găsesc că-i dubios ca un avocat să fie implicat cînd e vorba de documente legale. Asta-i meseria lui.

În timp ce vorbea, gura schiță un zîmbet ironic, și mi-am dat seama că mă lua peste picior.

— La ceva asemănător m-am gîndit și eu. Totuși, știi cum se întîmplă în cursul unor astfel de investigații. Dacă ești norocos, ai o presimțire. Și eu încep să am o presimțire în legătură cu domnul Robbins. Și tare aș vrea să știu unde se află acum.

Franks încuviință din cap, ștergîndu-se la gură de spumă.

— Cunosc senzația. Uneori dă rezultate bune. Mai ai și altceva să-mi spui, nu ?

Of, polițiștii ăștia, am oftat în sinea mea, mereu vor s-o ia înainte !

— Da. E vorba de o bănuială pe care n-o pot justifica prin nimic. Și anume că femeia aceea, Clara Jean Dollery, era aici, la Vale City, cînd a izbucnit afacerea cu Studioul Șase. Cred că Judson a venit aici ca s-o vadă pe ea, și așa s-a făcut că a fost asasinat. Dacă Robbins are vreun amestec, înseamnă că ori a și venit aici, ori este pe drum. Nu știu ce n-aș da să-i găsesc.

— Asta în cazul în care bănuiala dumitale este întemeiată, adăugă Franks.

— Da.

— Hm. Și vrei să te ajut ?

I-am zîmbit scurt. Îmi răspunse cu privirea directă, fixă și inexpresivă a ofițerului de poliție.

— Mi-am închipuit. Mi-ar place să te ajut, Preston; vorbesc serios, dar situaţia e fără ieşire. Ce date am? Trebuie să caut o femeie care poate să fi locuit sau nu aici în ultimii cinci ani. Care pînă acum poate să se fi măritat sau nu, ori să aibă o casă plină de copii. Care, aproape sigur, şi-a schimbat numele. O femeie despre care nu ştim nici măcar cum arată, fără a mai vorbi de o fotografie. Pot afirma că poliţia din Vale City se descurcă bine. Dar cînd e verba de vrăjitorii, nu avem nici o putere.

Am încuviinţat. Era un răspuns cinstit şi mă cam aşteptasem să mi-l dea.

— Dar Robbins? Crezi că e posibil să verifici dacă a avut vreun birou aici în oraş, sau dacă a lucrat pentru vreo firmă din Vale City?

Franks oftă adînc.

— Asta-i ceva mai uşor. N-avem decît vreo şase avocaţi şi toţi sînt aici de mai mulţi ani. Am să verific.

— Mulţumesc. Îţi rămîn îndatorat. Dacă se poate, aş vrea să...

Se ridică resemnat şi dădu din umeri.

— O.K. Dacă-i aşa de important pentru tine, mă duc să telefonez la poliţie acum, să pun pe cineva să verifice. Vreo jumătate de duzină de telefoane n-o să-mi răpească prea mult timp şi cred că-ţi sînt dator pentru identificarea lui Earnshaw.

Se duse să caute un telefon, iar eu am început să mă uit la cei care intraseră între timp în local. Era o singură fată, o blondă înaltă, tînără şi picantă care-şi etala corpul tînăr şi bronzat. Era foarte prietenoasă cu un tip nu prea tînăr, căruia i-ar fi stat mai bine dacă şedea în biroul lui decît să umble prin baruri cu fete tinere cărora ar fi putut să le fie tată. Sau, cel puţin, aşa vedeam eu lucrurile. În meseria mea, mai întotdeauna se întîmplă să stai să-i priveşti pe alţii combinaţi cu blonde picante şi prietenoase, în vreme ce tu discuţi cu ofiţeri de poliţie despre crime şi alte lucruri la fel de plăcute. Nu-i de mirare că poţi avea păreri preconcepute despre viaţă. Apoi l-am văzut pe Franks venind spre mine. Nu era singur. Lîngă el,

ascultînd atent la ce-i spunea, era o brunetă scundă și vioaie.

— Domnule Preston, aș dori s-o cunoști pe Maggie Murphy. Proprietăreasa acestui local.

— Încîntat, domnișoară Murphy.

Nu mințeam. Femeia avea vreo 30—35 de ani și era foarte atrăgătoare. Strîngerea ei de mînă fusese fermă și prietenoasă, și ochii cenușii mă priveau direct. Cînd dădusem mîna, am simțit că-mi intră ceva enorm în palmă. Acel ceva era un smarald, greu de mai mulți pfunzi.

— Mă bucur că ai venit pe la noi, domnule Preston. Mac — vreau să spun — barmanul, mi-a spus că ai trecut ieri pe aici.

— Da, îmi pare rău că nu te-am găsit. Mai ales acum, după ce te-am văzut.

Ochii îi sclipiră, și se întoarse plină de reproș spre Franks.

— Nu mi-ai spus că-i irlandez.

— N-am știut, răspunse Franks. Chiar ești ?

— Mă tem că nu, am mărturisit.

— Fleacuri, zîmbi ea. Știi să lingușești, deci sînt sigură că ai pe undeva un strămoș irlandez. Cercetează-ți arborele genealogic.

— Am s-o fac, i-am promis. Iartă-mă, te rog, aș putea să-ți ofer ceva de băut ?

— Nu, mulțumesc, sînt foarte ocupată. Am vrut doar să te cunosc cînd am aflat că ești prieten cu locotenentul Franks. Altă dată.

— Aștept cu nerăbdare ocazia.

Eu și cu Franks ne-am așezat, urmărind-o cum se îndepărtează.

— Grozavă, am îngînat. Îți mulțumesc că te-ai gîndit la mine.

— Plăcerea a fost de partea mea. Nu-i grozavă ?

— Ba-i grozavă. Cred că bărbații vin cirduri aici.

— Așa-i, confirmă el. Și totuși, știi, e tare ciudat; toate nevestele și prietenele bărbaților o plac. Asta-i un lucru foarte neobișnuit.

— Este. Vrei să spui că n-a trezit niciodată gelozia vreunei neveste sau a vreunei amante ?

— Nu, din cîte știu. După cum spune și ea, aici se ocupă numai de afaceri. Viața particulară și-o rezervă pentru timpul liber. Știu că nu trăiește ca o pustnică, dar nu-în văzul lumii.

O priveam cum stă de vorbă cu niște bărbați de la bar, și i-am prins un zîmbet fugar. Așa cum mi se întîmplă ori de cîte ori intîlnesc o femeie frumoasă, am avut și acum sentimentul că o mai văzusem undeva. Simțise probabil că o privesc, deoarece se întoarse brusc și mă surprinse. Prins asupra faptului, am schimbat direcția privirii, uitîndu-mă pe fereastră. Franks chicoti.

— Așa-ți trebuie. Ai mai văzut și altă dată femei frumoase.

— Adevărat. Dar pe femeia asta am senzația că am mai intîlnit-o.

O mașină sport italiană, mică și roșie, coti nebunește pe aleea din față și opri scrîșnind din frîne. Un bărbat coborî cu stîngăcie și, cînd se îndreptă spre noi, se dovedi a fi Harvey Robbins. L-am apucat de mînă pe Franks.

— Ia te uită. Să știi că am noroc. El e.

— Care el ?

— Robbins. Cel pentru care te-am rugat să faci cercetări. Ne cade drept în brațe.

Devenind curios, Franks îl privi și el pe Robbins cum descuia portbagajul și scotea o valiză. Apoi, în timp ce se apleca să-l încuie la loc, probabil că simți ceva. Se uită direct la noi, răsucindu-și capul într-o parte. Din privirea lui am înțeles că m-a recunoscut. Se întoarse spre portieră și azvîrli valiza în mașină.

— Pleacă, am exclamat și m-am ridicat. Mă duc după el.

Robbins se sui în mașină și porni motorul.

— N-ai să-l prinzi, spuse Franks. Mașinile astea gonesc repede.

— Ce-ar fi să anunți patrulele ? l-am întrebat prompt.

— Regret, mă refuză el. Cum aş putea să mă justific ? Omul ăsta n-a făcut nimic.

— Îţi telefonez la birou mai tîrziu.

Ultimele cuvinte i le-am strigat peste umăr, în timp ce mă îndepărtam. Maggie Murphy şi admiratorii ei mă priviră curioşi. Maşina roşie pornise şi se îndrepta înapoi către Vale City. M-am repezit în Chevrolet şi am pornit după ea în mare viteză.

Ca să nu-l pierd pe Robbins din raza vizuală, trebuia să stau tot timpul cu piciorul pe pedala de acceleraţie. Ţîşnind pe lîngă o intersecţie, am văzut cu coada ochiului o altă maşină. Speram să nu fi văzut bine semnalizatorul de pe capota ei, dar vaietul binecunoscut din urma mea îmi dovedi că nu mă înşelasem.

Le-a trebuit mai mult de o milă ca să mă ajungă. Mi-au făcut semn să opresc. Am zis o vorbă pe care o învăţasem cîndva de la un marinar şi am tras la margine. Un poliţist înalt şi rumen, cu mîinile înfipte în strălucitoarea curea de piele, veni către mine.

— Să nu-mi spui că naşti.

— Uite ce e, urmăresc pe cineva. Sînt detectiv particular.

I-am întins repede permisul, pe care-l cercetă cu gravitate.

— Asta-i foarte frumos, dar nu văd unde scrie că ai voie să depăşeşti limita de viteză.

Mi-am dat seama că urma să înceapă una din acele discuţii tipice cu agenţii de circulaţie. M-am dat bătut. Oricum, în cele zece minute pe care le pierdusem, Harvey Robbins avusese timp să ajungă în oraş. Plictisit, i-am spus poliţistului că lucrez cu poliţia din Vale City.

— Cu locotenentul Franks ? (Asta îi plăcu.) E uşor de verificat, domnule. Dăm telefon la secţie şi îl rugăm să confirme ce ne-aţi spus.

I-am explicat că Franks nu era la secţie, ci la Tinklebell. Asta n-a făcut decît să provoace discuţii în plus. În cele din urmă, poliţiştii reuşiră să-şi noteze suficiente date despre mine ca să-mi poată întocmi o mică biografie şi mă

amenințară că voi suporta consecințele, dacă locotenentul nu adeverea spusele mele. După aceea plecară.

Nu mai avea nici un rost să mă grăbesc, așa că am condus calm pînă în oraș. Deși îmi dădeam seama că este inutil, am mai pierdut ceva timp cutreierînd străzile în căutarea mașinii lui Robbins. După vreo treizeci de minute, am renunțat. Apoi am mai pierdut vreo zece minute căutînd un loc de parcare. Era aproape unu și jumătate și am telefonat la biroul lui Franks, ca să văd dacă se întorsese, dar nu venise încă. Mi-au spus că-l așteptau în jurul orei două și un sfert, așa că am intrat într-un restaurant și mi-am irosit timpul cu un sandviș și un pahar cu lapte, de care am întins pînă la două și zece. Apoi m-am dus la secție. Locotenentul lăsase vorbă la ofițerul de serviciu, așa că am fost condus direct în biroul lui. Nu prea se arătă bucuros că mă vede.

— L-ai prins ? mă întrebă el.

— Nu. Am fost oprit de o patrulă de circulație pentru depășire de viteză. Apropo, vor lua legătura cu dumneata.

— Hm.

Se uita la o bucățică de hîrtie aflată pe birou, pe care era ceva scris la mașină.

— Am aici niște date despre omul dumitale. O fi într-adevăr avocat ?

— N-am nici un motiv să mă îndoiesc. Bătrînul Davis din Los Angeles nu-i omul pe care să-l păcălești cu recomandări false. De ce întrebi ?

— Fiindcă tot ce știu despre amicul Robbins este că a făcut niște operații legale cît timp a fost aici. Dacă este avocat cu adevărat, cred că asta n-ar putea constitui un motiv de acuzare, nu ?

— Nu.

Comportarea lui Franks mă îngrijora. De abia trecuse o oră de cînd ne despărțisem în termeni foarte buni. Trebuie să se fi întîmplat ceva în răstimp.

— Aș putea să întreb ce-au aflat oamenii dumitale despre el ? m-am aventurat eu.

— Nu mare lucru. A venit aici cu aproximativ cinci ani în urmă — nu știu data precisă. S-a angajat la o firmă

locală, „Anderson și Warner". Oameni binecunoscuți, respectabili. A muncit mult pentru ei, mai ales în probleme legate de societăți anonime. Cînd s-a asociat cu ei, a adus și tranzacțiile la care lucra.

Făcu o pauză. De obicei, acest soi de tăcere este menit să contribuie la crearea unui efect dramatic, dar am intuit că ne apropiam de partea care nu-i plăcuse lui Franks. Tăceam.

— Robbins reprezenta interesele proprietarilor unui imobil din Monkton. O societate numită A. B. Amusements. Societatea închiriase imobilul prin intermediul lui Robbins și afacerea îi aducea un comision lunar.

Mai făcu o pauză, apoi mă privi în față.

— Foarte, foarte bine, am spus liniștit. Asta-i societatea despre care ți-am vorbit. Unul din proprietari era omul dumitale, Earnshaw. Faptul că s-a întîmplat ca Robbins să fie unul din sutele de avocați din Los Angeles care să aibă norocul să se ocupe de vînzarea imobilului, este perfect normal. Dar amănuntul ăsta, împrejurarea că tot el a reprezentat aceeași societate în alt oraș cu ani în urmă, face ca situația să nu mai fie întîmplătoare. Robbins este cheia întregului caz. Trebuie să dau de el.

— Mai e ceva. Și să fii atent. Sînt de acord cu dumneata în privința societății A. B. Amusements, pentru că ceea ce spui pare logic. Dar nu înseamnă că trebuie să fie ceva necinstit în toate tranzacțiile pe care le-a încheiat. Așa cum spuneam firma „Anderson și Warner" face afaceri în Vale City de pe vremea indienilor, și nu voi accepta să se arunce cu pietre în ei.

Nu-mi dădeam seama unde vroia să ajungă.

— Nu prea înțeleg, am spus. Pe mine nu mă interesează decît Robbins. N-am făcut nici o aluzie la firma pentru care s-a întîmplat să lucreze cît timp a stat aici, în oraș, după cum nu fac nici la firma pentru care lucrează astăzi. Unde vrei să ajungi, domnule locotenent ?

Bătu ușor darabana în masă, cu degetele-i bine îngrijite.

— Robbins a mai contribuit cu o tranzacție cînd s-a asociat cu ei. A aranjat și cumpărarea unui restaurant

la marginea orașului, pentru o oarecare Margaret Murphy. E vorba de Tinklebell.

Deci, asta era partea care nu-i plăcuse.

— Aha. O doamnă numită Margaret Murphy, sau cum i se mai zice, Maggie Murphy. Murphy și Robbins.

— Nu trebuie neapărat să însemne ceva, îmi atrase el atenția. Robbins a încheiat zeci de tranzacții pentru firmă pe vremea cînd lucra acolo. Doar nu vrei să le cercetăm pe toate.

— Nu, am consimțit. Dar nu eu, ci dumneata mi-ai atras atenția asupra acestor două tranzacții. Cum de s-a întîmplat asta ?

— Omul care s-a dus să stea de vorbă cu domnul Anderson. E nou aici, e tînăr și inteligent. Știe că avocații se simpatizează între ei, mai ales cînd cei care se alătură unor firme vin cu tranzacțiile lor. Și-a imaginat că, dacă vrea să afle ceva despre trecutul lui Robbins, ar fi bine să pomenească tocmai despre tranzacțiile cu care el s-a prezentat la firmă. Așa că n-a făcut decît să întrebe și domnul Anderson și-a amintit. Nu degeaba este o figură marcantă în acest oraș.

Mi-am aprins o țigară, întrebîndu-mă ce va mai urma.

— După cum ai spus singur, am zis pe un ton împăciuitor, nu trebuie să însemne neapărat ceva. Dar nu se poate să nu recunoști că aș fi un prost dacă n-aș lua în seamă toate detaliile astea.

— Nu știu, răspunse el iritat. O cunosc pe Maggie de cînd a venit în Vale City. E o ființă minunată, conduce un local bun, și-a făcut o mulțime de prieteni. Unii, chiar, oameni foarte influenți. A cumpărat localul prin intermediul acestui Robbins. Ei și ?

— Și Robbins este absolut sigur amestecat într-o veche istorie cu filme pornografice. E foarte posibil să fie amestecat și în crime, unele din ele destul de recente. Maggie Murphy a sosit aici cam pe vremea cînd s-a întîmplat povestea de la Studioul Șase, în Monkton. Exact în perioada cînd cineva cu numele de Clara Jean Dollery a dispărut din același oraș.

— N-am auzit încă nimic despre asta, replică el cu încăpățînare.

Am scuturat nervos scrumul în vasul de pe biroul său.

— Și mai este ceva. Judson, pe care dumneata îl numești Earnshaw, a spus că se duce la Vale City. Și s-a dus și a fost omorît. Chiar în curtea localului Tinklebell, proprietar Maggie Murphy.

— Greșit, mă întrerupse el vioi. Expertiza medicală a fost foarte clară. Omul fusese omorît în altă parte și depus la Tinklebell. Ți-am spus-o și mai înainte.

— Mi-ai spus-o. Să ne întoarcem la Robbins. Tinklebell e hotel ?

— Știi că nu.

— Bun. Dar adineauri, cînd Robbins a venit la local, avea cu el un fel de valiză. De ce vine cineva cu o valiză într-un local care nu e decît bar ? Avea intenția să rămînă acolo peste noapte ?

Fața încruntată a locotenentului păru că se destinde.

— Ei, haide, pufni el. Am mai auzit de unii care răsucesc faptele în așa fel încît să se potrivească într-o anumită teorie, dar asta nu-i decît un fel de portiță de scăpare, nu ? Ți-am mai spus că sînt de acord cu dumneata în privința lui Robbins. Cred că ai dreptate și bănuiesc că e amestecat pe undeva în toată povestea asta. Dar simplul fapt că un om își duce cu el valiza într-un bar nu înseamnă că urmează să doarmă acolo. Înseamnă că în valiză are ceva de care nu vrea să se despartă. Du-te în orice bar din oraș. Ai să întîlnești o mulțime de oameni cu tot felul de valize. Prea o răsucești, Preston.

Dacă așa se punea problema, îi puteam urmări raționamentul. Partea proastă era că eu nu mă bazam exclusiv pe rațiune, ci și pe celălalt ingredient fără de care multe cercetări nu dau roade. Numiți-l al șaselea simț, presimțire dacă vreți, dar îl aveam.

Franks se rezemă în coate și urmă :

— Uite ce-i, Preston. Știu că ești strîns cu ușa. Ai lucrat bine, ai scos la iveală o mulțime de fapte. Simți că te apropii de sfîrșit și vrei să te grăbești. Cunosc sentimentul,

îl cunosc foarte bine. Dar analizează faptele. Ce-ai obținut ? Ai un caz al dracului de evident pentru a-l putea acuza pe Robbins. Omul ăsta trebuie să răspundă la o mulțime de întrebări. Pune laba pe el. În ceea ce o privește pe Maggie Murphy, ei bine, asta-i altceva. Crede-mă. Știu, îți închipui că am prejudecăți, dar dacă femeia asta e implicată, eu voi fi primul care va emite mandat de arestare. Dar nu-l voi emite numai pe zvonuri și pe teoria pe care mi-ai schițat-o. Singur ai spus că Robbins este cheia. Găsește-l. Dacă o acuză pe Maggie sau pe oricine altcineva din oraș, îi acuz și eu. Nu-mi pasă nici dacă-i vorba de primarul însuși — o voi face. Între timp, ce pierzi ? Ea n-o să plece nicăieri. Localul e sursa ei de existență. Nu poate să plece și să-l lase baltă. Va trebui să treacă prin întreaga procedură de vînzare. Și eu voi afla. Crede-mă, dacă se întîmplă ceva de genul ăsta în timp ce dumneata faci cercetări în legătură cu Robbins, voi trînti un ordin de sistare imediată. Las-o, pentru moment. O să fie aici dacă mai ai nevoie de ea. Chiar dacă va fi numai pentru a-i cere scuze.

Avea perfectă dreptate, desigur. Mă aprinsesem prea tare. Dacă aveam dreptate, și Maggie Murphy era femeia pe care o căutam, nu-și putea permite să renunțe la banii băgați în Tinklebell. Și, dealtfel, femeia pe care o căutam nici nu era genul care să facă așa ceva.

— M-ai convins, am consimțit. Poate că nu e încă momentul să mă grăbesc. Te-aș putea ruga să-l pui pe Robbins sub urmărire ?

— Bucuros. Am să vorbesc și cu cei din Monkton, și cu cei din Los Angeles. Dacă sînt cu toții de acord, o să-i cam fugă pămîntul de sub picioare domnului Robbins. Presupun că vrei să-l cauți singur.

— N-am nimic mai bun de făcut. Și nu uita că azi după-amiază trebuie s-o sun pe clienta mea. Poate foarte bine să-mi spună să las totul baltă. Ea își caută doar surioara dispărută. Nu mi-a spus că vrea să-i aduc șleahta asta de criminali, avocați necinstiți și mai știu eu ce altceva.

Franks se ridică și-mi întinse mîna:

— Succes. Păstrează legătura cu noi ca să știi dacă l-am prins pe Robbins.

— Nici o grijă, l-am asigurat.

În timp ce părăseam clădirea, un ceas mare de pe tutungeria de peste drum bătu ora trei.

CAPITOLUL XIII

Am făcut rost de mărunțiș și m-am postat lîngă un telefon automat pentru a chema Little Falls. Telefonista suferea și ea de căldură și a trebuit să-i explic unde se află localitatea. În cele din urmă, am obținut legătura cu telefonista din Little Falls. Cînd i-am comunicat ce număr doream, a spus :

— Orange Patch ? Doriți să vorbiți cu domnișoara Horan ?

— Nu, cu altcineva. Cu nepoata ei. Sînteți amabilă să-mi dați legătura ?

— Nu știu dacă se cuvine, răspunse ea cu îndoială. Bătrîna se odihnește la ora asta. E foarte bolnavă, știți ? Mai tîrziu nu se poate ?

Foarte atent să nu-mi trădez enervarea și știind că ar putea să întrerupă, i-am explicat :

— Uitați ce este, doamnă, n-a fost ideea mea să telefonez la ora asta. Doamna Carter, care este nepoata dumneaei, m-a rugat să sun astăzi după-amiază. Este foarte important. Nu m-ar surprinde ca însăși domnișoara Horan să aștepte telefonul.

— Înțeleg. Cred că aveți dreptate. Dacă este ceva urgent... mormăi pentru sine în timp ce forma numărul... Vedeți, nu răspunde nimeni. Am avut dreptate, domnișoara Horan se odihnește. Vai de mine, dumneavoastră sînteți, domnișoară Horan ? Sper că nu v-am deranjat. Da, eu sînt, Ellie. Vă caută un domn, un oarecare domn Preston. Zice că trebuia s-o sune pe nepoata dumnea-

voastră. I-am spus că vă odihniţi. Da doamnă. Aşteptaţi, vă rog. Şi, spre mine : Poftim. Sper că sînteţi satisfăcut, domnule Preston. Am reuşit s-o trezesc pe domnişoara Horan. Mi-a spus că doamna Carter nu este acolo şi că vi s-a lăsat la birou un mesaj. Să nu sunaţi pînă seara tîrziu. Pînă atunci doamna Carter nu vine acasă.

— Înţeleg. Asta-i tot ?

— Cum asta-i tot ? Cred că e destul pentru o după-amiază. Să scoli din somn o persoană invalidă, zău aşa ! Doriţi să-i comunic ceva ?

Simţeam că n-o să mă mai pot înţelege cu Ellie.

— Da, mulţumesc. Vă rog să-i spuneţi domnişoarei Horan că voi suna pe la opt seara, dacă nu are nimic împotrivă.

La celălalt capăt al firului se auziră nişte mormăieli.

— Alo, sînteţi pe fir ? Domnişoara Horan spune că ar fi mai bine la nouă şi jumătate.

— Mulţumesc. Aşa am să fac.

Recunoscător, am pus jos receptorul. Apoi am răsfoit cartea de telefon din Vale City. Erau doar trei M. Murphy în carte şi doar unul avea înainte „domnişoară". Adresa era South Street. Mi-am notat numărul şi am ieşit din cabina telefonică. Un trecător îmi spuse că South Street era la o distanţă de şapte blocuri spre est de locul unde mă aflam. În timp ce mă îndreptam cu maşina către strada indicată, mi-am recapitulat ce-mi spusese Franks şi mă întrebam dacă nu cumva avea dreptate, iar eu nu făceam altceva decît să mă învîrt în jurul cozii.

South Street era un cartier rezidenţial liniştit, cu case mici, îngrijite, retrase mult de la stradă. Casa pe care o căutam nu se deosebea de celelalte. În fond, la ce mă aşteptam ? Să găsesc baricade şi mitraliere ? Dezamăgirea mea crescu cînd am văzut că maşina lui Robbins nu era în faţa casei. Am parcat maşina şi am examinat puţin casa. Nu era prea mare lucru de văzut, doar pereţi şi ferestre. Am coborît din maşină şi am luat-o pe poteca îngustă de piatră ce ducea spre intrare. Nu exista sonerie, ci un ciocănaş de alamă demodat care a bocănit greu cînd

l-am lovit de ușă. După cîteva secunde am auzit pe cineva în spatele ușii. Apoi ușa se deschise. Maggie Murphy arăta la fel de bine la lumina soarelui ca și în bar. Părea surprinsă.

— Ei ! Ești prietenul locotenentului Franks, nu ? Domnul...

— Preston.

— Da. Cu ce-ți pot fi de folos, domnule Preston ?

— Aș dori să stăm de vorbă un minut, dacă este posibil.

Nu mi s-a părut prea încîntată.

— Trebuie să fie ceva foarte important pentru dumneata dacă ai venit pînă la mine acasă, spuse ea cu asprime. Nu puteai aștepta pînă diseară, la local ?

— E important pentru mine, domnișoară Murphy. Aș prefera acum, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Oh, foarte bine. Intră, te rog.

Ușa se închise în spatele meu.

— Pe aici.

Mă conduse într-o cameră mare, confortabilă și se așeză.

— Sper că n-o să dureze prea mult, domnule Preston. De obicei, încerc să mă odihnesc după-amiază cîteva ceasuri. Știi, lucrez pînă dimineața.

— Îți mulțumesc că mi-ai acordat din timpul dumitale. Îmi dai voie ? am spus arătînd spre un scaun.

— Poftim, ia loc. Vrei o țigară ?

Îmi întinse o cutie din lemn de santal, și în lumina soarelui smaraldul uriaș de pe degetul ei aruncă o rază strălucitoare. I-am oferit un foc și ea trase adînc din țigară, lăsîndu-și capul pe spate.

— Aștept.

— Domnișoară Murphy, sînt detectiv particular și lucrez cu poliția la niște cercetări. Mă interesează foarte mult o persoană pe care o cunoști, un bărbat pe nume Harvey Robbins.

— Harvey ? Ce-a făcut ?

Era un început promițător. Cel puțin nu spusese că nu-l cunoaște.

— Poate că nimic. Îmi lipsesc cîteva date. Dacă nu mă-nşel, dumneata ai venit la Vale City acum vreo cinci ani?

— De atîta timp? Ei bine, nu mi-am dat seama cum a trecut vremea. Da, da, cred că acum cinci ani.

Din ce în ce mai bine. Era foarte relaxată şi calmă.

— Pot să te întreb cum l-ai cunoscut?

Mă privi calmă.

— Ce înseamnă asta, domnule Preston? Credeam că doreşti să mă întrebi despre Harvey.

— Da, am asigurat-o. Dar se pare că dumneata şi Harvey aţi sosit la Vale City cam în acelaşi timp.

— Şi?

— Şi mă întrebam dacă n-aţi sosit cumva împreună?

— Ascultă. Să fiu a naibii dacă o să mă las interogată de dumneata. Indiferent ce-a făcut Harvey, e treaba lui, nu a mea.

Dintr-un anume motiv, era mai puţin sigură pe ea decît înainte. Se ridică de pe scaun enervată.

— Cred că ar fi mai bine să pleci. N-ai nici un drept să vii aici. Ai pătruns în casă cu motive false. Aş putea să mă plîng locotenentului Franks. El şi soţia lui îmi sînt prieteni, ştii.

Vocea îi era arţăgoasă şi categorică, dar mi se păru că disting în ea ceva care aducea mai degrabă cu frica decît cu jignirea autentică. M-am ridicat ca şi cum aş fi vrut să plec.

— A, fiindcă veni vorba, am spus privind-o atent, aş mai avea nevoie de date în legătură cu o femeie care a venit aici acum cinci ani. Numele ei este Clara Jean Dollery. Nu cumva ai cunoscut-o?

— Nu. Şi acum pleacă.

Poate să mă fi înşelat, dar am avut impresia că în ochi i-a apărut o undă de alarmă cînd am pomenit de numele femeii.

— N-are importanţă, am spus dînd din umeri cu nepăsare. Mă întîlnesc azi după-amiază cu cineva care o cunoaşte de pe vremea Studioului Şase. Şi-o aminteşte foarte bine.

— Harvey!

Pronunță numele cu un șuierat și am auzit o mișcare în spatele meu. M-am întors și-l văzui pe Robbins stînd în ușă, cu fața desfigurată de frică. Dar revolverul albastru din mînă îl ținea destul de ferm.

— Ți-am spus, i-o trînti el. Te-am prevenit că omul ăsta...

— Gura. Dacă face vreo mișcare, tragi.

— Ia te uită, Harvey, l-am salutat eu. Nu mi-am închipuit că ești ucigaș. Credeam că ești un martor mai mult sau mai puțin nevinovat.

— Ascultă, Preston, începu el, dar Maggie îi tăie vorba :

— Liniște ! Iar tu scoate-ți haina.

Mi-am scos haina. Se uită la arma mea de calibrul 38 prinsă sub braț. Apoi se apropie și trase revolverul din toc. Asta a fost norocul meu. I-am apucat brațul întins și am început s-o trag ca s-o aduc între mine și Harvey. Am spus că am început s-o trag, fiindcă și-a ridicat brusc pantoful cu vîrf ascuțit și m-a lovit între picioare. Am căzut în genunchi, încovoiat de durere.

— Îți închipui că ai de-a face cu amatori ? rîse ea.

— Iubito, cred că...

— Nu mă interesează ce crezi, Harvey. Fă ce-ți spun și o să iasă bine.

Stătea cu revolverul îndreptat spre mine.

— Mi-ar place să știu pe cine voi omorî, făcu ea aproape cu indiferență. Spune-mi de ce ai stîrnit toată povestea asta ? Ce ți-am făcut ?

I-am zis să se ducă dracului. Mă izbi iute cu revolverul peste față. Din cauza loviturii, capul îmi căzu pe spate iar din obrazul zgîriat începu să curgă sînge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Harvey.

Se întoarse ca o sălbatică spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl maimuțări ea. Nu-ți place, așa-i ? Nu-ți plac părțile dure, treaba murdară. Dar banii îți plac.

Robbins se făcu alb la față.

— Ascultă, fac ceea ce fac pentru că te iubesc. Dar nu vreau să fiu părtaș la crimă.

— Nu zău ? Şi ce propui să facem cu ăsta ? Să-l ducem la poliţie ? N-avem de ales.

Harvey dădu din cap nerăbdător.

— Ba da, ba da. Putem să plecăm chiar acum. Am aranjat totul. Dacă o ştergem din oraşul ăsta, nu ne mai găseşte nimeni niciodată. Avem nevoie doar de cîteva ore avans. Nu-i nevoie să omorîm pe nimeni. Şi, în afară de asta, eu... n-aş putea s-o fac.

Maggie pufni enervată.

— Oh, nici nu mă aşteptam să poţi. Dar poate că ai şi tu dreptate. E păcat să omori un bărbat aşa de bine făcut cînd nu-i neapărată nevoie. Ei, ce zici, Preston ?

Era cît pe-aci să-i dau răspunsul pe care-l merita, dar mi-am adus aminte de obrazul zdrelit şi m-am răzgîndit.

— O să fiţi prinşi înainte de a ajunge prea departe. Dacă mă omorîţi, n-o să faceţi decît să oferiţi autorităţilor un caz gata clasat. Nici măcar nu vor trebui să-şi mai bată capul să dovedească vreuna din istoriile vechi.

— Aha.

Îşi strînse buzele şi încuviinţă din cap.

— E logic ce spui. Da, da, foarte logic. E-n regulă, Harvey, adu o funie din garaj.

După ce Harvey plecă, ea se dădu cîţiva paşi înapoi ca să poată ochi bine în cazul în care aş fi prins curaj. Dar n-am prins curaj.

— Spune-mi doar un singur lucru, am mormăit. Am intrat în tot felul de buclucuri ca să-l aflu, şi dumneata eşti aproape sigur ultima mea şansă.

Rînji şi-mi făcu cu ochiul.

— Eşti tare, frate Preston. Tu şi cu mine am fi făcut o pereche grozavă. Ce vrei să ştii ?

— Demult, pe timpurile bune, la Monkton, exista o fată.

— O fată ? Măi omule, erau o droaie.

— Pe mine mă interesează una pe care o chema Anthea Horan. Îţi spune ceva numele ăsta ?

Trăsăturile i se îmblînziră o clipă.

— Ce-i cu ea ? întrebă Maggie. S-ar putea să-mi amintesc ceva.

— Ea e persoana pe care o caut, i-am explicat. Sora ei m-a angajat s-o caut.

Ochii i se măriră şi spuse aproape fără să vrea :

— Cornelia ? Ea...

Apoi se opri, încleştîndu-şi buzele.

Deci, asta era. Bănuisem că nu exista nici o Maggie Murphy şi nici o doamnă James Earnshaw, dar niciodată nu mă îndoisem de existenţa Clarei Jean Dollery. Şi acum, se dovedea că greşisem. N-a existat niciodată altcineva decît Anthea. Şi n-am bănuit nici un moment.

— Deci tu eşti Anthea, am spus încet. Sînt curios ce-o să spună Cornelia cînd îi voi povesti.

— Cui îi pasă ce-o să zică, rosti ea pe un ton cinic. Parcă plecase undeva departe cu un misionar ?

— În Africa. El a murit, aşa că s-a întors acasă. A vrut să te găsească.

— Ha, ha, rise ea batjocoritor. Nu i-am fost de nici un folos cînd eram fete. Îmi imaginez cum arată acum. Deci, pînă la urmă am un motiv foarte serios să nu te omor, aşa-i ? Du-te şi povesteşte-i iubitei mele surioare tot ce ştii despre mine. Să nu omiţi nimic, te rog.

— Inclusiv cum l-ai omorit pe Judson ? Şi pe Stone ?

— N-are importanţă. Au cîştigat destul de pe urma mea, amîndoi. Lumea asta este foarte dură pentru o fată care încearcă să-şi croiască un drum, Preston. Din cînd în cînd trebuie să fii la fel de dur ca şi ea. Mai dur chiar.

— Am înţeles de ce l-ai lichidat pe Judson. Probabil că a încercat să stoarcă bani de la tine. Dar pe Stone ? Aşa deodată ? După atîta timp ?

— Bob Stone a fost un prost. Ar mai fi fost şi astăzi în viaţă, dacă n-ar fi încercat să mă tragă pe sfoară. A vîndut „Porcul roşu“ fără să-mi spună. Avea de gînd să ia banii şi să dispară. N-ar fi trebuit să facă una ca asta.

— Anthea !

Harvey stătea în uşă cu o funie în mînă. Se uita fix la ea dînd din cap năucit.

— Anthea, mi-ai spus că nu ştii nimic despre asta. Ai jurat...

— Ei bine, acum ştii. Hai, leagă-l.

Robbins nu se clinti, iar ea se schimbă la faţă.

— Bagă de seamă, Harvey. Plec, cu sau fără tine. Dacă te părăsesc, eşti mort. N-am ajuns pînă aici ca să dau totul peste cap, numai pentru că eşti prea delicat ca să priveşti realitatea în faţă. Preston, aşează-te pe scaunul ăla.

M-am aşezat. Femeia asta mai omorîse şi înainte, şi nu mă îndoiam că ar face-o din nou dacă ar fi nevoită. Harvey începu să mă lege de scaun şi, după felul cum o făcea, era limpede că o să-mi ia mult timp să mă dezleg.

— Gata. Hai să mergem.

Anthea se aplecă şi luă un geamantan din spatele biroului.

— Adio, Preston. Şi să nu-ţi închipui că plec din cauza ta. Plănuisem demult s-o şterg. N-ai făcut decît să grăbeşti lucrurile.

Mă uitam la ea tăcut. Încercam să-mi dau seama ce sens avea dispariţia asta. Trebuia să aibe un sens foarte precis, dacă îşi asuma riscul de a mă lăsa în viaţă. Oricum, aveam sentimentul că n-o voi mai revedea pe Anthea, nici eu nici altcineva.

Îmi zîmbi batjocoritor şi-i făcu un semn lui Harvey, care tot mai trebăluia în spatele meu. Lovitura a fost atît de violentă, încît m-am rostogolit cu scaun cu tot. Gura mi se înfundă în covor şi mi-am pierdut cunoştinţa.

CAPITOLUL XIV

Un miros ascuţit şi neplăcut îmi pătrunse în nări şi, fără să vreau, mi-am întors capul într-o parte.

— Îşi revine, spuse o voce.

Apoi iarăşi acelaşi miros pătrunzător, şi-am întors iar capul deschizînd ochii.

— Ce dracu faceţi, am mormăit.

Stăteam întins pe o brancardă de pînză, într-o cameră goală, pătrată.

Un bărbat era aplecat deasupra mea, un bărbat îmbrăcat în alb, cu un stetoscop atîrnîndu-i de gît. Era în plină zi.

— Cum te simți, Preston ?

Vocea îngrijorată a lui Franks venea din altă direcție. Am făcut greșeala să întorc capul spre el, și-am simțit o durere ascuțită în ceafă.

— Hei, domnule locotenent, am bîiguit. Ce s-a întîmplat ?

— Eu ziceam c-o să ne spui dumneata asta. Are ceva, doctore ?

Doctorul se ridică și clătină din cap.

— N-are nimic. O să-l doară cîtva timp capul, asta-i tot. Mă așteaptă niște pacienți, domnule locotenent, așa că...

— Desigur. Mulțumesc mult.

Cînd rămaserăm singuri, Franks spuse :

— Dacă-ți cauți țigările, uite-le.

— Mulțumesc.

Țigara avea gust de cuie ruginite.

— Te simți în stare să-mi spui ce s-a întîmplat în South Street ?

— Nu prea am ce să-ți spun. Am trecut pe la prietena dumitale, domnișoara Murphy. Harvey Robbins era acolo. M-au amenințat cu un revolver, m-au legat și mi-au dat una în cap.

— Chiar așa ? De ce ?

I-am redat cît am putut mai bine conversația avută cu cei doi. Mă asculta făcîndu-și însemnări pe un carnețel pe care-l scosese din buzunar.

— Anthea Horan ? Femeia pe care o căutai după atîția ani ? Greu de crezut, nu ?

— Bănuiesc că-și cunoaște măcar numele, am spus. Dealtfel, mi-am terminat misiunea. Am fost angajat s-o găsesc pe Anthea, și am găsit-o. Mă duc să-mi iau onorariul și plec. Ce se întîmplă cu Anthea de acum înainte, te privește pe dumneata, e problema dumitale.

Mă privi ciudat.

— Anthea nu mai e o problemă, replică el. Nu ești curios să afli cum te-am găsit ?

— Bănuiesc că o să-mi spui, dacă am suficientă răbdare.

— A murit, Preston. Patrula a găsit mașina la cîteva mile afară din oraş. Era printre stînci, complet distrusă și arsă. Cînd poliţia s-a dus la ea acasă ca să afle cine-i sînt rudele cele mai apropiate, te-au găsit pe dumneata acolo.

— Extraordinar, am murmurat. Şi Harvey ? A supravieţuit ?

Am zărit o licărire stranie în ochii lui Franks.

— Oh, da, a supravieţuit. De fapt, cred că noi toţi l-am subestimat pe domnul Robbins. Mai ales dumneata. Ţi-ai imaginat că-i un personaj inofensiv, îndrăgostit de o femeie afurisită, nu-i aşa ?

— Ceva în genul ăsta, am admis.

— Ei bine, Robbins mai avea ceva pregătit pentru orice eventualitate. Maggie a fost asasinată, nu există nici un dubiu. O încercare neizbutită de a da impresia că a fost un incendiu provocat de o ciocnire. Dar urmele derapării şi toate celelalte dovedesc că maşina nu avea o viteză în stare să provoace asemenea catastrofă. A fost o cursă. Harvey a scăpat.

Am clătinat din cap, dus pe gînduri.

— O femeie ca ea să fie înfrîntă atît de uşor ? N-aş fi crezut că Robbins e în stare de aşa ceva. Mi-ar fi venit mai lesne să înţeleg dacă se întîmpla pe dos. Poate că mai întîi a împuşcat-o sau a strangulat-o ?

— N-o să aflăm niciodată. N-am văzut în viaţa mea un cadavru atît de desfigurat. În orice caz, nu-ţi bate capul cu Harvey, am pus mîna pe el.

— Bravo. Adică felicitări. Aţi fost foarte operativi.

Franks dădu încet din cap, dar nu păru prea impresionat de compliment.

— Nu-i nevoie de felicitări. E mort.

— Parcă ziceai că a scăpat ? m-am mirat.

— De catastrofă, da. Dar a vrut să facă pe deşteptul. După ce a dat foc maşinii, s-a gîndit probabil că ar fi prea riscant să facă autostopul pe aceeaşi şosea. Aşa că s-a îndreptat spre şoseaua 66. Asta-i cam la o milă sau două de locul catastrofei. Avea de escaladat nişte stînci cam

periculoase şi probabil că n-a fost în stare. A căzut de pe o stîncă şi şi-a frînt gîtul. Doar la cîteva sute de metri de maşină. Şi cu asta afacerea s-a încheiat.

— Hm.

Am tras o vreme din ţigară, fixînd plafonul.

— Aţi găsit banii ?

Mă privi atent.

— Cine a zis că trebuia să găsim bani ? mă întrebă el.

— Ei, hai, domnule locotenent. Porumbeii aceia plănuiau demult s-o şteargă. Trebuie să fi fost bani pe acolo.

— Da, erau, recunoscu el. Nu departe de cadavru s-a găsit o valiză cu mai multe mii de dolari. Şi cred că asta rezolvă totul.

Ce păcat, reflectam eu. Speram să nu fi găsit banii, ca să pot născoci o alternativă la raţionamentul lui Franks. Mă intriga ceva. Nu era drept ca o femeie atît de isteaţă ca Anthea Horan să fie în cele din urmă înfrîntă de o persoană atît de slabă ca Harvey Robbins. Totuşi, cugetam, o mulţime de mari personalităţi au fost distruse de oameni fără însemnătate. Asta, nu că aş fi considerat-o pe Anthea Horan o personalitate. Totuşi mă simţeam înşelat.

— Am multă treabă, spuse poliţistul ridicîndu-se. Incidentul acesta va clasa multe dosare în mai multe locuri. Dar mai întîi trebuie să cercetez un maldăr de documente. Poţi trece mîine pe la mine să rezolvăm cîteva ?

— Bineînţeles. Pe mîine.

La uşă se întoarse şi-mi zîmbi.

— Şi, printre altele, îţi mulţumesc. Nu ştiu cum ai reuşit să stîrneşti povestea asta, dar odată puse în mişcare lucrurile au mers de la sine.

— Timpul mi-a fost limitat, i-am explicat. Clienta mea îmi dăduse răgaz numai pînă astăzi.

Îmi făcu un semn de salut cu mîna şi ieşi. Dacă ceasul meu nu se stricase cînd căzusem cu scaunul, însemna că era şase seara. Urma s-o sun pe Cornelia Carter la nouă şi jumătate, dar treaba asta n-o aşteptam cu prea multă plăcere. Avînd în vedere ceea ce aflasem despre Anthea, lucruri şi aşa destul de rele, şi gîndindu-mă la deznodă-

mîntul poveștii, era o convorbire telefonică de care m-aș fi lipsit bucuros. Cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît îmi surîdea mai puțin perspectiva. Din cîte aflasem, la Orange Patch trăia bătrîna mătușă suferindă și Cornelia cu mutra-i sfioasă de fată bătrînă, văduvă sau nu. O comunitate foarte restrînsă, cum mi-o reprezentasem în gînd, limitată probabil la o rutină domestică foarte redusă. Nu era tipul de familie care primește loviturile și le uită repede. Și ceea ce mă neliniștea era și felul cum urma să comunic știrea. Cîteva propoziții spuse la telefon, de la cîteva sute de mile depărtare, și încă de o persoană complet străină. Nu astfel se comunică asemenea vești. Am mai stat întins cîteva minute, frămîntîndu-mă cum să procedez, apoi m-am hotărît. Ridicîndu-mă, am reperat haina atîrnată frumos într-un dulap și m-am îmbrăcat. Pantofii erau sub brancardă. Afară, în hol, am găsit un telefon public și am chemat aeroportul din localitate. Era o singură cursă locală spre Fresno la 7,40, așa că aveam destul timp la dispoziție. Am sunat la secția de poliție și i-am lăsat un mesaj lui Franks, prin care-l anunțam că mă voi întoarce la Monkton în ziua următoare. Apoi am ieșit în stradă și am chemat un taxi. Aeroportul se afla la douăzeci de minute depărtare afară din oraș și șoferul umplu vremea cu o descriere dramatică și total inexactă a ceea ce se întîmplase cu Robbins și Maggie Murphy. Și, după cum mi-a explicat în mod confidențial, îmi dădea mult mai multe amănunte decît aș fi putut auzi la televizor sau la radio, fiindcă lui îi povestise un amic care aflase totul de la poliție.

— Ascultă-mă bine, vorbea el în cunoștință de cauză. Acest Preston, detectivul ăsta particular, nu știm mai nimic despre el, încă. După cum am auzit, e vîrît în povestea asta pînă peste cap.

— Chiar așa să fie ? am replicat.

— Pariez, întări el. Ce vreau să spun e că tipul ăsta lucra aici la un caz oarecare și deodată să descopere toată tevatura ? Cel puțin așa vor să ne facă ei să credem. Pă-

rerea mea e că nu răstorni coşul cu poame aşa din greşeală.

— Nu prea, am încuviinţat.

— Pun prinsoare că nu. Am ajuns. Mergi departe, prietene ?

— Pînă la Fresno.

— Oh, Fresno, oftă el. Ce amintiri. Am cunoscut o fată acolo. Ce amintiri.

Nu l-am întrebat de fată, ca nu cumva să se dovedească a fi vreuna din surorile Horan, sau mai rău chiar, mătuşa Emma. Nu mai puteam suporta nici un fel de complicaţii. Îmi zîmbi vesel în timp ce demara, ducîndu-se să împrăştie peste tot în Vale City calomnii la adresa mea.

Am intrat în clădirea mică a aeroportului, şi am băut cîteva pahare de bere rece în aşteptarea avionului. A sosit exact la ora stabilită în orar. M-am urcat şi m-am aşezat pe un loc aproape de coada avionului. Stewardesa mă privi cu răceală, aşa cum privesc ele bărbaţii sănătoşi care vor să şadă la coada avionului. Nu voia să petreacă tot zborul avînd grijă de mine. Ca s-o liniştesc, i-am spus :

— Dacă se întîmplă să adorm, o să fiţi atît de bună să mă anunţaţi să cobor la Fresno ? Sînt bolnav şi orice fel de mişcare mă adoarme.

Odată suspiciunea înlăturată, insistă să-mi aducă o pătură. Din cauza păturii şi a uruitului motoarelor, am aţipit într-adevăr. Mă trezi o mînă care mă scutura uşor.

— Aterizăm la Fresno peste cinci minute, şopti ea.

Cred că exagerasem puţin povestea cu suferinţa, fiindcă stewardesa a insistat să mă ajute să cobor treptele abrupte, şi pentru cei doi paşi pe care-i aveam de străbătut era să mă aşeze într-un scaun cu rotile. Era o fată drăguţă, cu un năsuc mic şi cu bucle strălucitoare vîrîte sub şapca nostimă. Mi-am notat în minte să mai fac şi altădată uz de acelaş tertip, apoi m-am urcat într-un taxi. I-am spus şoferului că vreau să închiriez o maşină, şi mă duse la un garaj care funcţiona toată noaptea. Omul de acolo nu se arătă prea încîntat.

— Sînteţi străin în oraş ? se interesă el. Şi o vreţi numai pentru o noapte ?

Îmi închipui că în afacerea asta cu închiriat maşini, dacă nu eşti prudent poţi rămîne fără o mulţime de maşini. I-am arătat legitimaţia de detectiv.

— E valabilă oriunde în acest stat. Notaţi-vă numărul, l-am asigurat.

Deveni ceva mai încrezător.

— Da, da, pare să fie în regulă. Îmi daţi voie să notez numărul ?

— Vă rog.

Îl scrise în grabă şi mi-o înapoie.

— Să vedem, zise scărpinîndu-se în cap. Nu prea mai am de unde alege, domnule Preston. La sfîrşitul săptămînii sîntem foarte solicitaţi.

— Orice, numai roţi să aibă şi să nu fie prea luxoasă. Mă duc la o fermă şi nu ştiu cum sînt drumurile.

— Am găsit exact ce vă trebuie, mă anunţă el. Un Chevrolet. N-are decît patru ani vechime. E ciocnit pe ici-colo, dar are suspensii bune. Tocmai ce trebuie pentru drumurile de ţară.

— Ideal. Şi eu am tot un Chevrolet acasă.

I-am dat un acont şi l-am întrebat de drumul către Little Falls.

— Trei blocuri mai încolo o luaţi spre est şi daţi de drumul care vă duce direct la Little Falls. Cunosc bine drumul. La ce fermă vă duceţi ?

— Orange Patch. O ştiţi ?

— Sigur că da. Ca oricine de aici. E proprietatea mătuşii Emma. Bătrîna doamnă e un fel de instituţie pe aici prin partea locului. E dintr-o veche familie de pionieri adevăraţi. Una din ultimele femei din regiune care s-a luptat cu indienii. Pieile roşii ştiau că nu le merge cu mătuşa Emma. Sînteţi rude ?

— Nu. Fac nişte afaceri pentru ea.

— Afaceri, da. Se pricepe bine la aşa ceva. Cum a condus ea proprietatea în ultimii cincizeci de ani ! Are treizeci de oameni care lucrează la ea în tot cursul anului,

ştiţi. Aproape o sută cincizeci de lucrători în vremea culesului. Orange Patch, spuse el amuzat. Sună de parcă ar fi vorba de o bucăţică de pămînt, nu[1] ? Ciudat nume pentru un loc care valorează mai mult de un milion de dolari. Uitaţi cum ajungeţi acolo. După ce treceţi de Little Falls,...

Şi se apucă să-mi descrie drumul atît de amănunţit, încît urmîndu-i ajungeam exact pînă la uşa din faţa casei. I-am mulţumit şi omul, înainte de a mă instala în maşină, îmi strînse mîna cu căldură.

Indicaţiile sale erau atît de clare, încît aş fi putut găsi drumul şi pe întuneric. Dar soarele abia apunea cînd am ajuns la bifurcaţia pe care scria „Orange Patch". Conduceam încet de-a lungul drumului şerpuitor, plin de hîrtoape, între şiruri ordonate de copaci care păreau să nu se mai termine. Era 9,40 cînd am zărit casa, o construcţie joasă, neregulată, vopsită în alb. Se cunoştea clar unde fusese adăugată noua clădire în jurul vechii căsuţe. Erau cîteva lumini aprinse şi am ambreiat motorul cu zgomot, pentru ca cei din casă să înţeleagă că au un musafir. Cînd am coborît din maşină, un bărbat se îndreptă spre mine, făcînd să scîrţîie pietrişul de pe alee.

— Bună, mă salută el. În vizită ?

— Da. Am trecut s-o văd pe doamna Carter.

— Eu sînt Troughton, administratorul. Doamna Carter ştie că veniţi ?

— Nu, trebuia să telefonez, dar am preferat să vin personal.

— Îhî.

Îşi înfipse degetele mari într-o curea groasă de piele şi reflectă.

— Nu prea avem mulţi vizitatori, mai ales la ora asta, mormăi el.

— Aş fi venit mai devreme, dar am înţeles că doamna Carter se întoarce tîrziu.

— Îhî. Asta aşa-i. S-a întors abia de o oră. Ştiţi ce, trebuie să mă înţelegeţi, în casa asta nu locuiesc decît cele

---

[1] Patch — petic.

două doamne. S-ar putea speria dacă apar vizitatori pe neaşteptate. N-aţi vrea să fumaţi o ţigară pînă mă duc să le spun că sînteţi aici ?

— Minunat. Numele meu e Preston.

Îmi făcu semn cu capul că a înţeles şi se îndreptă greoi spre casă. Bătu la o uşă care se deschise şi intră. După cîteva minute ieşi din nou şi-mi făcu semn.

— Intraţi.

Lăsai cheia de contact la locul ei. Presupuneam că nu sînt prea mulţi hoţi de maşini în Orange Patch. În prag administratorul îmi arătă o uşă.

— A doua uşă la dreapta.

— Mulţumesc.

Am pornit pe coridor şi am bătut la uşa a doua.

— Intră.

Am deschis uşa şi am intrat într-o cameră mare, confortabilă, de genul acelora cu fotolii adînci al căror spătar este acoperit cu huse de dantelă. În faţa mea, într-un fotoliu pe rotile, şedea o doamnă bătrînă, a cărei faţă ridată şi bronzată se încreţise într-un zîmbet.

— Eşti domnul Preston, nu-i aşa ? Spune-mi mătuşă Emma. Toată lumea îmi spune aşa.

Am strîns o mînă surprinzător de puternică.

— Ia loc, tinere. Nu fumezi pipă, nu-i aşa ?

— Nu prea. Doar ţigări.

Vocea ei, care fusese la început plină de speranţă, sună uşor dezamăgită.

— Pipa e mai bună. Ei, nici ţigările nu-s rele. Îmi place ca un bărbat să fumeze, şi în ziua de azi nu prea avem mulţi vizitatori.

Docil, mi-am scos pachetul de ţigări şi mi-am aprins una. Mă privi aprobator, dînd uşor din cap.

— Aşa-i bine. Fireşte că te întrebi unde-i Cornelia. Ei bine, de îndată ce-a auzit că eşti aici, s-a repezit sus să se schimbe. A mai spus ceva şi despre pieptănătură. Femeile nu se schimbă prea mult, nu ? Totuşi, am fost mulţumită. Nu credeam că Cornelia mai ţine la cochetărie. Niciodată n-a ţinut prea mult, nici cînd era fată tînără,

Desigur că nu aştepta să-mi dau cu părerea în privinţa asta, aşa că am fost bucuros să mă pot concentra asupra fumatului.

— Mor de nerăbdare să te întreb de Anthea, sporovăi ea mai departe. Dar n-ar fi cinstit faţă de Cornelia.

— Da, am aprobat. Dacă nu vă deranjează.

— Nu. N-ar fi cinstit. La urma urmei, ea te-a angajat.

Mă întrebam dacă mătuşa Emma ar trebui să fie de faţă cînd îmi voi spune povestea. Era fără îndoială suferindă şi Cornelia îmi spusese că are nevoie de îngrijire. Cu toată conversaţia ei vivace, n-aveam cum să ştiu dacă va fi în stare să reziste unui şoc, iar istoria mea cu răposata Anthea avea să fie cu siguranţă un şoc.

— Nu avem în casă băuturi tari, se scuză bătrîna.

— Nu vă faceţi probleme, doamnă. Mă simt foarte bine.

Am auzit pe cineva coborînd scările. Eram cu ochii pe uşă şi, cînd se deschise, m-am ridicat. Cornelia, sau doamna Erasmus Carter Junior, nu se schimbase în bine de cînd o văzusem ultima dată. Aceeaşi nesiguranţă, aceleaşi mîini tremurătoare, aceeaşi coafură dezordonată. Dar acum mi-am dat seama de ce mi s-a părut cunoscut la prima vedere chipul lui Maggie Murphy. Exista o asemănare certă. Deosebirea era că Maggie îşi scosese în evidenţă toate trăsăturile frumoase, estompîndu-le pe cele mai puţin plăcute. Nefericita Cornelia pur şi simplu nu ştia cum să prezinte marfa, ca să folosesc un limbaj de reclamă.

— Ce surpriză, domnul Preston, cîntă ea cu o voce subţire. Parcă era vorba să telefonaţi.

Începu să se plimbe fără rost de colo-colo. Mătuşa Emma spuse :

— Cornelia, stai jos. E un chin pentru bieţii mei ochi să te urmărească.

Făcu imediat ce i se spusese, năpustindu-se spre un fotoliu şi cufundîndu-se în el. M-am aşezat şi eu, recunoscător.

— Vedeţi, doamnă Carter, sînt atît de multe de spus, încît am simţit că trebuie să vin personal.

— Totuşi, zise ea ezitînd, este o călătorie foarte costisitoare.

Deci, asta era.

— Nu vă faceţi probleme, am rugat-o. Cheltuiala o suport eu.

— Prostii, trînti mătuşa Emma. Nu sîntem săraci, domnule Preston. Fiţi bun şi povestiţi.

Am privit-o cu un aer de îndoială.

— Adevărul este, mătuşă Emma, am început rar, că o parte din ceea ce vă voi povesti nu-i prea plăcut de auzit. Dumneavoastră sînteţi suferindă şi mă întreb dacă...

Mă întrerupse cu un rîs scurt.

— Deci, aşa stau lucrurile ? Ţi-e teamă să nu mor de un atac ? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ceva : sufăr de mult mai multe boli decît ţi-ai putea închipui. Dar nu de inimă, mulţumesc cerului. Doctorii spun că am o inimă de bivol.

M-am întors spre Cornelia, pentru a primi o confirmare. Dădu din cap cu vioiciune.

— Este foarte adevărat. Mătuşa Emma e rezistentă ca un... ca o...

Vocea i se stinse treptat : uitase ce voia să spună.

— Ca un grenadir, asta-i, sfîrşi formidabila bătrînă. Şi astfel lămuri problema.

— Anthea a murit, nu-i aşa ? întrebă Cornelia cu moliciune.

— Da, am răspuns simplu. Îmi pare rău.

— Nu poate fi nici o îndoială ?

Vocea mătuşii Emma îşi pierduse din forţă. După ce-am scuturat din cap, spuse cu o voce stinsă :

— Era o fetiţă atît de frumoasă. Un chip atît de încîntător.

— Aţi putut afla amănunte ? se informă Cornelia fără vlagă.

— Am multe să vă povestesc şi îmi pare rău că cea mai mare parte nu este plăcută.

Mătuşa Emma îşi împreună mîinile în poală.

— Am așteptat mulți ani să aflu toate lucrurile astea, domnule Preston. Te rog.

Am început să povestesc. Nu era o poveste agreabilă și nici n-aveam cum s-o fac să sune mai plăcut. La început, micul meu auditoriu emise tot felul de ahuri și ohuri, dar treptat, recăzură într-o tăcere de piatră, cu privirile ațintite în podea. Povestea era cam lungă și, pe la jumătate, am simțit nevoia să-mi mai aprind o țigară. Cînd am ajuns în cele din urmă la sfîrșit, nici una dintre ele nu se clinti și nu scoase o vorbă.

— Îmi pare rău, m-am scuzat. Aș fi vrut să vă pot povesti altfel.

— O fetiță atît de frumoasă, spuse bătrîna cu gîndurile dusă în altă parte.

Cornelia își căută o batistă și începu să se smiorcăie pe tăcute. Acum îmi părea rău că nu dădusem telefon. Mătușa Emma își îndreptă fotoliul cu rotile către locul unde stătea nepoata ei și o îmbrățișă cu o surprinzătoare blîndețe.

— Vezi, domnule Preston, îmi spuse ea, acum sîntem singure, numai ea și cu mine. Deși am fost despărțite atîția ani, am știut întotdeauna că am două nepoate, iar Cornelia a știut că are o soră. Și astă-seară aflăm deodată că sîntem singure. Trebuie să ne ierți, după toate necazurile prin care ai trecut.

Mi-am mișcat picioarele, stînjenit. Brusc, Cornelia își ridică privirea.

— Domnule Preston, la început am avut multe îndoieli dacă să vin sau nu la dumneata. Dar cred că ai făcut minuni, sincer îți spun.

— Așa e ! întări mătușa Emma.

M-am ridicat. Făcusem ceea ce aveam de făcut și nu mai avea nici un rost să rămîn.

— Va fi dată publicității toată povestea ? întrebă Cornelia cu glas timid.

— Mă tem că da. Poliția știe aproape tot.

— Și vor veni aici ? Toți oamenii ăia îngrozitori ? Și ne vor da poza în ziare ?

Le-am privit pe rînd.

— Sper că nu, am spus blînd. Nu vor obține de la mine numele dumneavoastră.

Cornelia dădu din cap recunoscătoare.

— În fine, doamnelor, este foarte tîrziu. Trebuie să mă gîndesc și la întoarcerea mea acasă.

Cornelia începu din nou să plîngă. Mătușa Emma îmi întinse mîna.

— Te-aș invita să rămîi, domnule Preston, dar în situația asta...

— Nu vă deranjați să mă conduceți. Îmi pare rău că v-am adus asemenea vești.

Le-am lăsat singure, cu gîndurile lor. Mințisem cînd spusesem că nu vreau să beau nimic. Îmi dădeam seama că nu mi-ar fi stricat un păhărel. Afară, am realizat că fusesem prea optimist în legătură cu hoții de mașini din Orange Patch. Chevroletul nu mai era. Atunci apăru Troughton din întuneric.

— Scuzați-mă pentru mașină, mă întîmpină el. A trebuit să bag în curte un camion mare, în timp ce erați înăuntru. A trebuit s-o bag în spatele casei. Sper că nu v-ați supărat.

— Nu, bineînțeles. Pe acolo ?

— Da. Nu se poate să nu dați de ea. La vreo sută de metri.

I-am mulțumit și m-am îndepărtat. Era întuneric în spatele casei, dar am recunoscut forma mașinii. Urcîndu-mă în ea, am pornit motorul și am aprins farurile. Am ridicat piciorul de pe frînă și am rulat ușor înainte, înconjurînd fațada casei cu farurile aprinse care despicau întunericul nopții. Am privit din nou la ceea ce crezusem că am văzut, am frînat și am stins farurile. Acolo, la zece metri în fața mea, se afla mașina lui Harvey Robbins. Mă holbam la ea prostește. Firește că mă înșelam. Erau o mulțime de mașini sport roșii prin împrejurimi. Avusesem o zi grea, nemaivorbind de faptul că fusesem lovit la cap. Oricine are voie să greșească din cînd în cînd. M-am dat jos să mă uit mai bine. Nu mă înșelasem. Mi-am tîrît picioarele pînă la Chevrolet, m-am urcat în el și m-am

lăsat pe spătarul banchetei. Trebuia să mă gîndesc, dar în mintea mea nu era decît un vîrtej confuz. Stăteam acolo, privind afară și încercînd să-mi pun ordine în gîndurile care-mi treceau prin cap.

CAPITOLUL XV

Cînd m-am întors, ușa din față era încuiată. Am bătut și mi-a deschis Cornelia.

— Oh, domnul Preston. Ați uitat ceva ?

— Da, Pot să intru ?

— Da, da, desigur... Intrați.

Închise ușa și ne înapoiarăm în aceeași cameră.

— Mătușa Emma s-a culcat. Scuzați-mă un minut, mă duc să-i spun cine era la ușă, ca să nu fie îngrijorată.

M-am așezat obosit. Apoi am observat o sticlă de whisky, care apăruse pe bufet. Nu era decît un singur pahar, dar eram într-o dispoziție în care nu-mi mai ardea să fiu politicos. Mi-am turnat vreo patru degete și le-am dat pe gît. Era bun. Mi-am turnat din nou înainte de a mă așeza. Cornelia se întoarse și, la vederea paharului, își țuguie buzele.

— Știam că un om așteaptă pînă i se oferă.

Lăsă ostentativ ușa deschisă, pentru cazul în care detectivul beat ar fi avut intenția să profite de văduva misionarului Erasmus Carter Junior. Am ridicat paharul.

— În sănătatea ta, scumpo. Ești nemaipomenită. Apropo, mătușa Emma nu știe de sticlă, așa că trebuie să fie a ta. De ce nu-ți aduci un pahar ?

— Hm.

Pufni, se întoarse pe călcîie și ieși din cameră. Cînd reveni, ținea în mînă un păhărel.

— E un obicei pe care l-am adus din Africa. Și să nu-ți închipui că ți-o spun pentru că aș simți nevoia să mă justific în fața dumitale.

— Desigur, am consimțit morocănos. În orice caz, mă îndoiesc că te-ai putea justifica în proprii tăi ochi.

Din felul în care dădu pe gît primul păhărel de whisky; se vedea că-i obișnuită să bea.

— Nu te înțeleg, spuse iritată. Acum cincisprezece minute erai cît se poate de amabil. Acum ai devenit foarte ciudat.

— Timpul e de vină, am spus cu solemnitate. Timpul vindecă toate rănile. Aș mai bea puțin.

Am înșfăcat sticla mai înainte ca ea s-o poată apuca și mi-am turnat o porție bună. Am ținut sticla aplecată pentru a-i turna și ei, și după o mică ezitare îmi întinse paharul.

— Bravo. Se cuvine ca noi doi să bem împreună, Cornelia. Pentru că, și asta trebuie s-o recunoaștem, ești o femeie cu totul remarcabilă. Iar în ceea ce privește umila mea persoană, sînt un tont fără pereche.

Ciocăni cu degetele marginea paharului.

— Domnule Preston, dacă te-ai întors să bei un pahar, l-ai și băut. Acum vrei să pleci, te rog ?

Am izbucnit în rîs și amuzamentul meu era autentic.

— Cît timp crezi c-ai s-o mai duci așa ? am întrebat-o. Îngerașule, zarurile sînt aruncate, jocul, cum se zice, s-a sfîrșit.

— În fine, spuse ea șovăind. Dacă trebuie să-ți fac pe plac, n-am încotro.

Se așeză ostentativ pe marginea unui scaun, aruncînd priviri neliniștite spre ușa deschisă.

— Cornelia, am stăruit, să vorbim deschis. Am văzut mașina lui Harvey.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, se îmbufnă ea.

— Ei hai. Nu-ți mai amintești de bătrînul Harvey ? De abia l-ai omorît azi după-amiază.

Mai dădu pe gît puțin whisky și mă privi fix.

— Știi, i-am mărturisit eu, am admirat pe cine nu trebuia. Stăteam și mă tot gîndeam ce isteață era Anthea. Ce mai regizor această Anthea, Clara Jean, Maggie Murphy, doamna Earnshaw. Adică tu ai înscenat circumstanțele, Anthea le-a dat un nume și a devenit personaj principal.

— Era îngrozitoare, complet îngrozitoare, o ponegri Cornelia.

— Vai, vai, se poate ? i-am reproșat. Ea n-a existat niciodată. Cel puțin, nu pe ruta Monkton—Vale City—Los Angeles. Nu era ea. Aceea erai tu, scumpo. Drăguța și mieuța misionară doamna Cornelia.

— Ești beat. Dacă nu pleci, am să...

— Ce-ai să faci ? Ai să chemi poliția ? Nu te deranja. Oricum, am de gînd s-o fac eu. Crede-mă, acum vreau să rezolv o chestiune personală. Pentru că am mai fost păcălit în viața mea insalubră, dar niciodată atît de strașnic, niciodată atît de perfect.

Așteptam să văd dacă avea ceva să-mi spună, dar n-avea. Cel puțin încetase să mai privească spre ușă.

— Am crezut că sînt grozav urmărind pista aia veche și prăfuită în căutarea Antheei. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nimeni nu-i prea grozav. Dar fiind vorba de mine, m-am supralicitat. Și tu ai anticipat treaba asta, ai văzut totul limpede. Ei, și-acum la fel ca în filmele proaste, beau în sănătatea ta, Cornelia.

Mă privi cu sînge rece. Renunțase la privirea de pasăre speriată, și în ochii ei apăruse acea căutătură directă a unei persoane stăpîne pe sine.

— Doar ca să-ți fac pe plac și înainte de a-l chema pe șerif, ia zi, ce înseamnă toate astea ?

— Ah, ah, am mustrat-o. Asta mă întrebam și eu cînd stăteam afară în mașină. Ce înseamnă toate astea ? Și n-am găsit răspunsul pînă n-am venit aici, la Orange Patch. Și chiar după ce l-am găsit, nu mi-a venit să cred pînă n-am văzut mașina bietului Harvey.

M-am întins după sticlă, dar de data asta a fost mai iute decît mine și am privit-o cu regret cum dispare.

— Era un tip la Fresno, i-am mărturisit. El mi-a spus. Dar n-am înțeles ce mi-a spus pînă n-am văzut mașina lui Harvey.

Rise. Nu cu cotcodăcitul uscat al doamnei Erasmus Carter Junior, ci cu hohotul plin pe care m-aș fi așteptat să-l aud de la Maggie Murphy.

— Omul ăsta din Fresno, spuse ea cîntîndu-mi în strună. Povestește-mi despre revelațiile lui extraordinare.

— Revelații ? N-au fost chiar revelații. Mi-a povestit niște lucruri banale. Dar în meseria mea trebuie să înveți că un lucru banal poate să fie cheia unor evenimente însemnate. Am spus evenimente însemnate ?

— Așa ai spus. Dă-l înainte, Preston.

Făceam progrese. Nu mai eram „domnule" Preston.

— Să luăm două fete. Una bună, alta rea. Oh, una foarte, foarte rea, într-adevăr. Aceste fete au o mătușă. Într-o zi se dovedește că mătușa aceasta valorează o mulțime de bani. De fapt, draga de ea, valorează mai mult de un milion de dolari. Nepoata cea rea află și vrea banii. Ba chiar insistă. Așa că apare de nicăieri cu tot tacîmul de te-iubesc-mătușico, și pe deasupra și cu un trecut trist. Știi, chestia asta-i foarte bună.

— Care chestie ?

— Cu trecutul trist. Ei da, îngerașule, trecutul tău este cît se poate de trist. Dar nu trebuie să mă mire. Acum singurul obstacol care mai rămăsese era să-și asigure moștenirea. Așa că, nepoata cea rea angajează pe cineva amabil, naiv și cinstit. Unul ca mine. Cineva care cu siguranță va merge pe o urmă sugerată cu destulă insistență. Cineva care o va urmări, pînă va da de o altă urmă la fel de evidentă. Drăguțo, am mai fost eu luat drept ageamiu de către experți, dar tu i-ai întrecut pe toți.

Rîse din nou, golindu-și paharul. Apoi și-l umplu la loc, fără să-mi ofere însă și mie.

— Vai, Preston, te subapreciezi. N-am avut nevoie de un ageamiu. Așa ceva aș fi găsit la un preț mai mic. Nu, am avut nevoie de cineva cu cap și, în plus, cu ceva inițiativă. De aceea te-am angajat. Nu fi atît de modest.

Mi-am examinat posomorît paharul gol, dar gestul meu nu impresionă pe nimeni în afară de mine. Îmi pieri tot cheful.

— M-ai folosit ca pe un cîine de vînătoare pentru a dovedi că Anthea a murit. Foarte bine, am dovedit-o. Sau, mai exact, am dovedit că traseul indicat de tine demonstrează că Anthea a murit. Și astfel, nimic nu te mai împiedică să moștenești banii mătușii Emma. Cel puțin pînă în momentul de față.

Pauza pe care o făcusem o credeam destul de semnificativă. Cornelia mă privi ciudat.

— Cum adică, pînă în momentul de față ? În momentul de față se sfîrșește totul.

— Nu, nu, am contrazis-o. Mă gîndesc la fata arsă din mașină. Mai devreme sau mai tîrziu, cineva tot o să se intereseze de ea. Asta ar putea schimba lucrurile.

— Una care călătorea cu autostopul, rînji ea. N-a mai rămas din ea nici cît să faci un sandviș. Și purta inelul meu. Îți aduci aminte ?

Își lovi ușor degetul, acolo unde Maggie Murphy își etalase smaraldul uriaș.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, am recunoscut. Dar, pînă la urmă, asta nu demonstrează decît că Maggie, etc. etc. a murit. Demonstrația asta nu ține seama de adevărata Anthea. Și tocmai aici ai greșit, frumoaso. Pentru că adevărata Anthea, scumpa ta soră, poate apărea de undeva, cerîndu-și partea. Sau poate să ceară totul, din cîte știu, dacă există vreun testament vechi.

Dădu din cap cu regret, și de undeva din interiorul rochiei scoase un revolver mic, nichelat. Era o armă minusculă de femeie. Dar putea ucide dacă era folosită cum trebuie. Iar eu știam destule despre femeia din fața mea ca să nu mă îndoiesc că va fi bine folosită.

— Uneori, remarcă ea pe un ton degajat, poți fi foarte deștept. Dar alteori vorbești de parcă ai fi coborît din căruța cu proști. N-ai prevăzut deloc asta, nu-i așa ?

— Nu știu, am tăgăduit cu modestie, încercînd să nu iau în seamă revolverul. Cred că m-am descurcat destul de bine.

— Ești un prost. Dacă ne-am fi cunoscut mai înainte, astăzi am fi condus țara asta, tu și cu mine. Mă tem că acum e prea tîrziu, Preston.

Ridică arma, iar eu m-am prefăcut că nu mi-e frică. Nu cred însă că am reușit prea bine.

— Nu mă poți omorî, Cornelia. Acum ești altcineva. Indiferent ce-au făcut celelalte, Anthea, Maggie, etc., totul a fost îngropat odată cu ele. Dar Cornelia nu are același caracter. Ucide-mă și vei strica totul.

Scutură din cap încet.

— Nţ, nţ, mă contrazise ea. Se potriveşte perfect cu caracterul ei. Gîndeşte-te puţin. Gîndeşte-te la Cornelia, aşa cum este cunoscută aici. Văduva îndurerată a unui misionar. Un detectiv beat pătrunde în casă şi încearcă s-o violeze. Şi, fiindcă veni vorba, conţinutul stomacului tău va arăta că puteai fi beat.

Mă privi, aşteptînd parcă ceva, dar nu voiam să mă gîndesc la conţinutul stomacului meu. Mai ales nu voiam să mă gîndesc la conţinutul lui împrăştiat pe covorul frumos al mătuşii Emma. Revolverul se ridică înspre mine. Am întins mîna, disperat.

— Stai, am strigat. Ai uitat de adevărata Anthea.

— Nu, răspunse ea liniştit. Nu, n-am uitat. Încă n-ai înţeles, tontule ? Asta-i cuvîntul pe care l-ai folosit chiar tu, tontule. Nu există nici o Anthea — nu *mai* există. De aici au pornit toate. A murit, chiar aici la fermă, acum cincisprezece ani. Joe şi cu mine. N-am vrut s-o omorîm, dar era o petrecere şi ea n-a vrut să vină.

— Ah, am spus. Deci Joe a şters-o şi tu a trebuit să-l inventezi pe Carter, bărbatul cu care urma să te măriţi, ca să poţi rămîne la fermă şi să spui că Anthea a plecat cu Joe.

— În sfîrşit, acum ai tot filmul, recunoscu ea. Mi-ar place să mai stăm de vorbă, dar cît timp poate să fie o fată victima benevolă a unui viol ?

Rînji cu şiretenie, ridicînd revolverul spre mine şi se auzi o pocnitură. M-am apucat cu mîinile de stomac, dar nu simţeam nici o durere. Am auzit un strigăt de durere, şi am văzut-o pe Cornelia sîngerînd la umăr, în timp ce din gură îi ieşeau cuvinte pe care nu le mai auzisem din armată.

În prag, mătuşa Emma şedea aplecată asupra unui Winchester cu repetiţie, plîngînd.

— Tinere, spuse ea cu ochii în lacrimi, o să-ţi faci o impresie cu adevărat urîtă despre această familie.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce şeriful şi oamenii lui plecaseră împreună cu Cornelia, mătuşa Emma spuse :

— Nu mai are nici un rost să ne culcăm, nu ?

M-am uitat la ceas. Era cinci fără zece, dimineața.

— Mătușă Emma, am bodogănit, nu sînt cineva care face din fleacuri o dramă, dar sincer vorbind, nu mai rezist. Dacă nu te superi, o să mă întind aici pe canapea o oră sau două.

Nu-mi răspunse direct. Începu să murmure ca pentru sine :

— Știi, am încercat să-mi amintesc ce s-a întîmplat după ce Anthea a fugit cu tipul ăla care se îmbrăca atît de țipător. Sau, mai degrabă, se corectă ea, după ce mi s-a spus că a fugit. Cornelia zicea că nu trebuie să ne mai gîndim la ce s-a întîmplat. Că trebuie să ne concentrăm asupra unui lucru complet nou. Și am început să facem grădina alpină.

Am dat din cap plin de înțelegere. Bătrîna era epuizată. Era clar. Și eu eram. Lucru și mai clar.

— Desigur, am intonat. Grădina alpină. Asta trebuie să fi fost.

Mătușa Emma mă fixă cu una din privirile ei — și chiar și la cinci dimineața era o experiență !

— Ai idee cîte grădini alpine există prin împrejurimi? Nu, nu ai. Să-ți spun. Doar cîteva. De fapt, sînt foarte mîndră de a mea. Dar nu poți înțelege.

Avea perfectă dreptate. Nu înțelegeam. Dar în acel moment nici nu-mi păsa.

— Pe vremea aceea nu m-a frapat deloc, continuă ea. Cornelia nu s-a dat niciodată în vînt după grădinărit. Dar acum, cînd mă gîndesc la ce-a fost, totul capătă o nouă semnificație. Mă urmărești ?

Eram întins pe canapea.

— Sigur, mătușă Emma te ascult, am bolborosit. Mîine dimineață o să facem o grădină alpină.

CAPITOLUL XVI

Stăteam la umbră pe verandă, privindu-i pe oamenii care săpau. Erau patru, despuiați pînă la brîu, cu trupurile lucind în soare în timp ce aruncau ritmic pămîntul cu

lopeţile. Rezemat de o maşină a poliţiei, şeriful morfolea un chiştoc de havană. Radioul maşinii pîrîi scurt, iar şeriful îşi băgă capul pe geam ca să primească mesajul.

— Îţi dai seama că s-ar putea să greşesc.

M-am întors şi am văzut-o pe mătuşa Emma îndreptîndu-şi către mine fotoliul cu rotile. M-am repezit spre ea s-o ajut, dar mă respinse.

— Nu te agita, tinere. Oamenii se agită mult prea mult în jurul meu. Sînt o femeie bătrînă şi voi muri. Dar n-am de gînd să stau şi să tai frunză la cîini, aşteptînd să-mi sune ceasul. Crezi c-or să găsească ceva ?

— Nu ştiu, doamnă, am recunoscut. E foarte greu de spus.

— Ştiu. Dar îmi amintesc că, după ce Anthea a fugit cu bărbatul acela îngrozitor, am fost atît de tulburată încît nu ştiam ce să fac. A fost ideea Corneliei să ne găsim o preocupare care să ne alunge gîndurile. Ea însăşi a început lucrul, aducînd bucăţi mari de stîncă de peste tot. După un timp am început s-o ajut. În toţi anii ăştia am îngrijit eu însămi grădina, pînă ce sănătatea nu mi-a mai permis. După aceea am avut totdeauna un om care a îngrijit de ea. Şi arăta frumos.

Spuse ultima propoziţie cu o privire plină de regret, urmărind cum unul din oameni se opintea cu o bucată mare de stîncă. Piatra se prăvăli înapoi, rupînd o mare parte din plantele agăţătoare de culoare roz.

Mă uitam la faţa ei, întrebîndu-mă cît o costa sufleteşte să vadă cum i se distruge munca de ani de zile. Şi poate inutil.

— Nu trebuie să ieşiţi pe căldura asta, că vi se face rău, domnişoară Emma. Intraţi în casă şi fiţi sigură că voi veni să vă anunţ îndată ce vom găsi... vreau să spun îndată ce voi avea ceva să vă comunic.

Şeriful venise spre noi şi acum se sprijinea de balustrada de lemn a verandei. Mătuşa Emma îşi întoarse brusc capul spre el.

— Ia ascultă aici, Tom Fenwick. Să nu îndrăzneşti să vii şi să-mi spui ce să fac la mine acasă. Dacă nişte nerozi

ţi-au dat insigna, nu înseamnă că ai dreptul să-mi spui ce am de făcut. Te-am dat afară de sute de ori pentru că îmi furai merele, şi o voi face din nou dacă trebuie.

Şeriful zîmbi amuzat şi-mi aruncă o privire ca să vadă dacă nu cumva rîdeam de el. Nu era cazul să-şi facă probleme. Nu prea am obiceiul să rîd de şerifi.

— Să fiu al naibii dacă nu cred că aţi face-o. Domnule Preston , vreţi să veniţi un moment ?

— Sigur.

Ne îndepărtarăm cîţiva paşi mai încolo, intrînd în plin soare. Invidiam pălăria cu boruri largi a şerifului. Acceptă o ţigară de la mine, azvîrlindu-şi havana mestecată. Aprinse chibritul frecîndu-l de pantaloni.

— Ciudată afacere, mormăi el. Nu-mi place. Nu mi se pare nimerit să săpăm în grădina domnişoarei Emma după cadavre.

— De acord, i-am răspuns. Dar a fost ideea ei, ştiţi. Am încercat s-o fac să renunţe. N-a vrut. A spus că dacă nepoata ei se presupune că a murit, atunci vrea să aibe şi dovada. Nici nu ştiu dacă aş vrea s-o găsiţi sau nu.

— Ce vreţi să spuneţi ?

Făcea cu ţigara pe care i-o dădusem ce făcuse şi cu havana — rostogolind-o udă de la un colţ al gurii la celălalt.

— Va fi o lovitură pentru bătrînă, dacă o găsiţi, i-am explicat. Pe de altă parte, niciodată n-o să aibă parte de linişte dacă n-o veţi găsi.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Oricum ai lua-o, pentru ea tot prost iese. Ce ruşine. O bătrînă aprigă dar bună la suflet. Ştiţi cum e.

— Ştiu.

— Spuneţi-mi. Tot ce aţi scris aseară în declaraţie e adevărat ? Nu mă îndoiesc de cuvîntul dumneavoastră, dar declaraţia e cumplită.

Aşa trebuia să i se pară, m-am gîndit, unui şerif de la ţară, care probabil că în fiecare sîmbătă seara avea de potolit vreo două scandaluri la cîrciumă, pentru el adevărate crime.

— E o declarație cumplită, am recunoscut. Dar atunci e cumplită și femeia în cauză. Am mai văzut cu femei ca ea și înainte, dar nu prea multe. Cînd dai de o femeie cu adevărat rea, atunci e ceva. În orice caz, vei primi confirmări și din partea altor autorități. Cei din Monkton și Vale City vor putea adeveri unele lucruri.

— Știu, spuse el cu tristețe. Am și vorbit la telefon. Atît la Monkton cît și la Vale City zic că femeia le aparține lor. Povestea asta o să facă ceva vîlvă. Partea proastă e că eu nu știu care poliție are prioritate. O să vorbesc cu primarul.

— Desigur. Știți mai bine ce aveți de făcut, i-am spus. Dar dacă găsiți cadavrul, nu se mai pune problema priorității. Femeia vă aparține în exclusivitate.

Tresări uimit.

— Așa-i. E drept, nu ? Vreau să spun, crima asta de aici, dacă există vreuna, s-a întîmplat cu mulți ani înaintea celorlalte. Așa-i.

Ochii lui priveau departe și puteam ghici la ce se gîndea. Un proces mare, cu o crimă, chiar aici, la Little Falls. Ziariști, televiziune, avocați din alte orașe. Fotografia lui în toate ziarele : „Șeriful Tom Fenwick, ofițerul care a executat arestarea".

— Îmi închipui că aici va fi un mare eveniment.

— Da, gîfîi el. Va fi. Hai, băieți, nu vreau să stăm toată ziua aici.

Porni cu pași mari spre lucrători, îndreptîndu-și inconștient spinarea în timp ce mergea. Omul vrea să arate cît mai bine dacă e să apară la televizor.

Bătrîna privea din umbra verandei.

M-am dus și m-am așezat lîngă ea, dar nu părea că are chef de vorbă.

— Tom, hei Tom !

Unul dintre lucrători îi făcu semn șerifului. Fenwick se duse lîngă el și amîndoi priviră în jos. Am aruncat țigara și m-am îndreptat și eu într-acolo. Veniră și ceilalți. Dintr-o latură a gropii ieșea scheletul unei mîini.

— Arată ca o mînă, spuse Fenwick. În regulă, și acum restul. Înșirați-vă aici, pe ambele laturi, și săpați. Nu cu forță, luați-o frumos, ușurel. Dacă e ceva aici, vrem să rămînă întreg.

Solul era foarte nisipos și ceda ușor. După zece minute fură dezgropate picioarele și celălalt braț. Mai trebuia dat la o parte un strat de aproximativ o jumătate de metru, care acoperea restul corpului. Nimeni nu mai scotea un cuvînt, nu se mai făceau glume, nu se mai auzeau fluierături.

— Ei drăcie !

Unul din ei se opri și înjură scurt. Privirăm cu toții materialul roșu lucios pe care-l găsise.

— Parc-ar fi o bucată dintr-o haină de ploaie.

— Tom, îmi pare rău, spuse omul. Mi-e... mi-e...

Și se întoarse, îndepărtîndu-se repede. Fața bronzată a lui Fenwick devenise albă.

— În regulă, băieți, să fim calmi, spuse el. Nimănui nu-i place treaba asta, dar trebuie făcută. Hai repede s-o terminăm.

Oamenii continuară în silă. Era o haină de ploaie înfășurată slobod în jurul unui schelet. Capul rămăsese la urmă și, cînd apăru, toată lumea scoase un strigăt de uimire, pentru că părul auriu rămăsese intact.

— Cred că ea e, Tom.

Fenwick își reveni și spuse răstit :

— Ea ? Sigur că-i ea. Cîte cadavre crezi că sînt pe-aici ? În regulă, băieți, asta-i. Mulțumesc pentru ajutor, ați terminat acum.

Se ridică și mă privi.

— Domnișoara Emma va trebui să afle, vorbi el cu subînțeles.

— Vreți să-i spun eu ?

— Păi... și păru să șovăie. Ar trebui să mai sap puțin, să văd dacă nu mai găsesc și altceva pe aici.

M-am îndreptat spre locul unde stătea bătrîna.

— Ea este, nu-i așa ? Ați găsit-o.

— Așa credem, i-am răspuns blînd. Avea o haină de ploaie roșie ?

— Vreau s-o văd.

— Nu văd la ce-ar servi, m-am împotrivit eu.

— Va trebui să mă duci în brațe. Pămîntul e prea moale pentru ăsta, zise ea arătînd spre scaunul cu rotile.

Am ridicat-o cu grijă — o bătrînică fragilă ce părea să cîntărească doar cîteva kilograme. Am pășit încet spre locul unde zăceau cele cîteva oase înfășurate în pînza roșie. Mătușa Emma se uită în jos fără să clipească. Apoi încuviință.

— Ea este. E haina ei și nu m-aș putea înșela în privința părului. Biata fetiță. Biata, biata fetiță...

Vocea i se sugrumă și am crezut că va izbucni în plîns. Își scutură însă capul cu nerăbdare.

— Du-mă înapoi, tinere. Cred că am început să atîrn cam greu.

Cînd am pus-o la loc în scaunul cu rotile, o lacrimă singuratică îi apăru în ochi și se prelinse nebăgată în seamă pe obrazul bătrîn.

Șeriful Fenwick dăduse niște instrucțiuni la radioul din mașină. Acum îmi făcea semn să vin la el.

— Doctorul e pe drum, spuse el plin de importanță. În primul rînd, certificatul de deces.

M-am uitat bine la el să văd dacă nu cumva mă lua peste picior, dar fața lui rămăsese impasibilă.

— Cine o să îngrijească de mătușa Emma ? l-am întrebat.

— Vine o infirmieră după-masă. Ar fi venit mai devreme, dar mai întîi trebuie să lichideze un alt caz.

Am privit înapoi către veranda umbrită, unde știam că stă bătrînica și privește. Să ai un milion de dolari, mi-am zis, și singura ființă care să aibă grije de tine să fie o infirmieră plătită.

— În sfîrșit, domnule șerif, dacă nu mai aveți nevoie de mine aici, o să plec și eu acasă.

— Sigur, sigur, dar nu uitaţi, va fi nevoie de dumneavoastră la proces. Veţi fi un martor important. Sper că nu veţi pleca în vacanţă în Japonia sau mai ştiu eu unde.

Panica de o clipă din glasul său mă făcu să zîmbesc. Era clar că nu prea-i surîdea ideea ca singurul lui martor important să lipsească tocmai atunci cînd îi venea şi lui clipa cea mare.

— N-aveţi grijă, l-am asigurat. Voi fi aici cînd veţi avea nevoie de mine.

Îmi întinse o mînă vînjoasă, luîndu-şi rămas bun cu entuziasm.

— Mi-a făcut mare plăcere, domnule Preston. Pe curînd.

M-am îndreptat către mătuşa Emma.

— Ei bine, mătuşă Emma, trebuie să plec.

— Da, desigur, îţi urez drum bun.

Mă întorsesem să plec, dar m-am răzgîndit.

— Ştiţi... mă gîndeam că... dacă se întîmplă vreodată să fiu pe aproape, aş putea trece pe aici să vă spun bună ziua.

Nu-mi răspunse imediat, ci rămase privind fix pămîntul plin de praf. Cînd vorbi, glasul îi suna stins :

— Apreciez bunăvoinţa dumitale, domnule Preston. Da, apreciez acest lucru. Şi ştiu că în viaţa asta un om trebuie să facă ceea ce are de făcut. Ieri nu te cunoşteam. Nici măcar nu te văzusem vreodată. Ieri aveam două nepoate. Una lîngă mine, şi una undeva, departe în lume. Pe urmă ai venit dumneata şi acum nu mai am nici o nepoată. Nu spun că e vina dumitale. Ticăloşia e ticăloşie. Dar sînt o femeie bătrînă şi nu mai am mult de trăit. Ar fi fost frumos dacă... dacă...

Se opri şi făcu o pauză.

— Nu, domnule Preston, nu cred că aş vrea să te mai văd.

Înţelegînd-o, am dat din cap. Apoi m-am dus la Chevrolet şi m-am urcat în el. În maşină era ca într-un furnal. Cînd am trecut pe lîngă maşina poliţiei, şeriful îmi făcu semn cu mîna.

La capătul unui drum lung, de cîteva ore, o voi găsi pe Louise. Marea cea răcoroasă, nisipul pe care să stai întins, băuturile reci. Pe urmă, poate ceva muzică, şi altele. Toate erau departe de Orange Patch, de bătrîne neputincioase şi de cadavre întinse la soare. Cum spusese mătuşa Emma ? Un om trebuie să facă ceea ce are de făcut.

Cînd am ajuns la autostradă, am mărit viteza. Dar asta nu înseamnă că totdeauna trebuie să-i şi placă.

Lector : MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor : ELENA BABY

Tiraj 50 130 ex. Bun de tipar 12.11.1977.
Coli tipar 10,5.



Comanda nr. 70 403
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
București — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România